

Lexicon rhetoricum Cantabrigiense

<https://hdl.handle.net/1874/235352>

LEXICON RHETORICUM
'CANTABRIGIENSE.

RECENSUIT ET ANNOTATIONIBUS INSTRUXIT

E. O. HOUTSMA,
PHIL. THEOR. ET LITT. DOCTOR.

LUGDUNI-BATAVORUM,
S. C. VAN DOESBURGH.

MDCCCLXX.

mm 12280

W. oct.
1172

N. 8° 1172

LEXICON RHETORICUM
CANTABRIGIENSE.

LEXICON RHETORICUM CANTABRIGIENSE.

RECENSUIT ET ANNOTATIONIBUS INSTRUXIT

E. O. HOUTSMA,

PHIL. THEOR. ET LITT. DOCTOR.

LUGDUNI-BATAVORUM,

S. C. VAN DOESBURGH.

MDCCCLXX.

EX TYPOGRAPHEO J. C. DRABBE.

P R A E F A T I O.

Lexicon Rhetoricum quod vulgo dicitur Cantabrigiense primum prodit 1822, subiectum Photii lexico a Dobraeo eo anno Cantabrigiae edito, qui liber 1823 Lipsiae repetitus est. In praefatione ad Photium haec monuit editor de lexico nostro: „Adieci fragmentum lexici rhetorici, optimae quidem notae, „sed misere foedatum et cum nullius momenti glossis permixtum. Ascripsit alia manus marginibus Harpocratonis, Bibl. „Publ. Cantab. Dd. 4. 63. Accessiones ineditas ad Harpocratonem e Bibl. Reg. Cant. vocat Taylorus ad Oratores, operis „scilicet nondum contracti particulas ratus. In eadem sententia fuisse Porsonum e Burneio, ni fallor, audivi. Scribae „manus, etsi non inelegans, compendiis plena est, quae flavescente atramento vereor ne subinde me eluserint, quamvis „chartas meas summa cum cura bis ad codicem exegerim. „Ipse autem vides, me omnia, bona, mala, sana, corrupta, „sine mutatione hic sistere voluisse.” Recte Meierus in praefatione suae editionis (de qua mox dicam) pag. IV dicit: „falsos „esse Taylorum et Porsonum, neque id fragmentum integriori

„et ampliori Harpocratiōni depromptum, sed generis plane ab „Harpocratineo lexico diversi esse.” Decimo anno post idem lexicon separatim editum est Cantabrigiae, hoc titulo: *Lexicon rhetoricum Cantabrigiense e margine ms. Harpocratiōnis bibl. publ. Cantab. Dd. 4. 63* exscripsit eo consilio ut ederetur P. P. Dobree. Cantabrigiae M.DCCC.XXXIV. Cui editioni annotationes nonnullae accesserunt e schedis Dobraei ab Scholefieldio curatae. Hunc libellum rarissimum paucis philologis credo innotuisse: ego eius notitiam debeo G. Dindorfio, qui in praefatione ad Harpocratiōnem p. X et XI pauca de eo annotavit. Frustra vero in tabernis exemplum quaeritur. Ex editione Nauckii (de qua vide infra) qui in notas Dobraei emendationes retulit, apparet plerumque eas esse tales, quales a viro acuto summoque critico exspectes. Multos locos egregie emendavit. Tertiam editionem curavit 1844 Dr. M. H. E. Meier in *Indice Scholarum in Universitate litteraria Fridericiana Halensi etc.* — per aestatem anni 1844 — habendarum, ubi inest, „fragmentum lexi- ci rhetorici emendatius editum et adnotatione illustratum. Dindorfius l. c. eodem dicit anno (quo Dobraei altera editio prodiiit) Halis Saxonum ab M. H. E. Meiero lexicon esse editum, quod manifesto falsum est. Neque haec editio in nostra quidem patria venalis est. Tandem aliquando nactus sum exemplum detritum, cuius dimidia pars casu quodam perierat. Ignota erat Meiero altera Dobraei editio, quod ipse in praefatione p. III monuit hisce verbis: „Neque „nobis in hoc emendandi periculo faciēdo aliud ad manus „erat subsidium quam tum Cantabrigiense tum Lipsiense exemplum.” Non pauca Meierus docte illustravit et recte emendavit, sed in univēsum Dobraeus tulit palmam. In re critica saepe non satis caute versatus esse mihi videtur, cuius rei plura poteram afferre exempla, sed aptior iis locus est in annotationibus, ubi saepius Meieri coniecturae commemoratae sunt

et lector potest iudicare utrum rectum annon meum de eius editione iudicium fuerit. Sed de his satis, quod in praefatione p. III dicit Meierus: „visum est typis describendum tradere „fragmentum quoddam lexicī rhetorici curis nostris emendatum, „ut adolescentes, quorum studia acuere et incendere deberemus, „haberent in iis, quae aut plane relictā a nobis essent, aut „nobis minus feliciter cessissent, in quas suas ipsorum vires „experirentur,” hoc in me dictum puto. Quartum lexicon hocce 1867 Augustus Nauckius Petropoli edidit, vel potius abdidit, quum id subiecerit lexico Vindobonensi inter alia opuscula. Paene me fugerat haec editio, praesertim quum editor nullam nominatim illius libelli mentionem fecerit in titulo, videlicet: Lexicon Vindobonense — accedit Appendix duas Photii homilias et alia opuscula complectens. In Bibliotheca Academica quaerens, si qui forte liber ad meam dissertationem pertineret, incidi in Lexicon Vindobonense propter Photii nomen in titulo commemoratum. Eram in eo ut librum deponerem, nam Photii homilias non multum curabam, sed aperiens librum repperi in fine Lexicon Rhetoricum Cantabrigiense. In Prooemio p. XLIII hanc maxime causam, cur recognoscendum opusculum duceret ait fuisse Nauckius, quod uti sibi licuerit altera editione Dobraei, quam H. Sauppīi humanitati acceptam retulit.

Emendationes nonnullas ei indicavit Carolus Lugebil, pauca quaedam ipse corrigere tentavit. Fuit autem mihi permagni pretii Nauckii editio, quum apud eum emendationes Dobraei, aliunde mihi non cognitās, et Meieri, inde a. v. ἐπιγραφέας, quibus meum exemplum carebat, invenerim. In parte priore, ubi Meieri editionem conferre poteram, vidi Nauckium fideliter et accurate sat superque retulisse ea, quae nostra scire intererat, unde etiam in parte posteriore libenter ei credidi.

Nunc pauca disseram de ratione et consilio editionis meae. Licet ego iam quintus sim editor, miro tamen casu factum est

ut adhuc editio commoda, quo cuivis uti liceret, desideraretur. Prima enim Dobraei editio nil est nisi apographon codicis, altera eiusdem Meierique frustra in tabernis quaeruntur. Naucius suam in librum magnae molis abdidit. Erant dein nonnulla, quae ipse primus reperisse aut emendasse mihi videbar. Carebant priores editiones elaborata defensione emendationum, unde factum est ut nonnullas emendationes, iam a Dobraeo repertas, quamvis certissimas, in textum recipere non ausus sit editor novissimus. Postremo nulli ex editoribus licuit uti iis, quae M. E. Miller in Oriente reperit et anno 1868 Parisiis publici iuris fecit in, *Mélanges de littérature Grecque*. Reperit enim Millerus inter alia opuscula fragmentum *Κλαυδίου Κασίλωνος*, quod inscribitur *ἐκ τῶν Κλαυδίου Κασίλωνος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥήτορσι ζητουμένων*: continet quatuor glossas, videlicet *ὑροσάγγης*, *ὄργας*, *ὀστρακισμοῦ τρόπος* et *πενέσται*, quae fere ad verbum consentiunt cum iis, quae apud nostrum leguntur. Ascribam ipsa verba Milleri, quae leguntur pag. 385. Opuscules divers. — „Le premier est intitulé: *ἐκ τῶν Κλαυδίου Κασίλωνος παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥήτορσι ζητουμένων*. Cet écrivain est tout à fait inconnu, il n'existe même pas d'exemple du nom Casilon, qui paraît avoir une physionomie romaine. Quant à son ouvrage, dont on a ici quelques courts extraits, il n'est cité nulle part. Ces extraits, qui donnent, avec des citations d'auteurs anciens, l'explication de certains mots tels que *ὑροσάγγης*, etc. se trouvent reproduits intégralement et textuellement dans un lexique anonyme publié à la suite de celui de Photius et à propos duquel l'éditeur s'exprime ainsi: Adieci fragmentum etc. — permixtum. D'où l'on peut conclure, je pense, que ce dernier fragment est un grand extrait de l'ouvrage de Claude Casilon. C'est toujours là un résultat précieux pour l'histoire littéraire. Les leçons fournies par notre manuscrit sont presque toujours les bonnes.” Recte,

quantum scio, monuit Millerus nomen Claudii Casilonis nusquam alibi occurrere. Quod vero dicit „d'où l'on peut conclure, je pense, que ce dernier fragment i. e. lexicon nostrum, „est un grand extrait de l'ouvrage de Claude Casilon,“ id neutiquam ei possum concedere. De scriptore lexici nostri haec mea est sententia. Excerptum est e pluribus aliis lexicis, inter quae fuit lexicon Claudii Casilonis, quod inscribitur τὰ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥήτοσι ζητούμενα. Conabor defendere quod posui. Legitur in codice Cantabrigiensi v. Πενέσται, οἳοίπερ ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ Εἴλωτες, τοιοῦτοι παρὰ Θετταλοῖς οἱ Πενέσται· εἰσὶ δὲ οἱ ἐν τοῖς ὅπλοις ἐαλωκότες, καὶ διὰ τοῦτο δουλεύειν βεβισομένοι ταῖς κερρατηκυῖαις πρυτανείαις. Dein agitur de vocibus Πινάκιον et Προβολή, tum legitur Πρόσοδος τις εἶναι φαίνεται, ἣν οἱ δικαζόμενοι κατέβαλλον κατὰ τὸ τρίμημα τῆς δίκης. Demonstravi in annotatione ad voc. Πενέσται (ubi conf.) pro ταῖς κερρατηκυῖαις πρυτανείαις in fine legendum esse τοῖς κερρατηκόσιν ut recte apud Millerum legitur, dein πρυτανεῖα esse praemittendum verbis πρόσοδος τις εἶναι φαίνεται etc. Quae corruptela nullo alio modo potest explicari, nisi quod post glossam Πενέσται in aliquo lexico, quo usus est noster, sequebatur glossa πρυτανεῖα, hoc modo: Πενέσται, οἳοίπερ ἦσαν etc. — τοῖς κερρατηκόσιν. Πρυτανεῖα πρόσοδος τις εἶναι φαίνεται etc. Quum et voc. πρόσοδος inciperet a littera π, male epitomator πρυτανεῖα cum duobus vocabulis, quae praecedunt, concoquit in ταῖς κερρατηκυῖαις πρυτανείαις. Postquam ex illo lexico transcripsit ea, quae ad Πενέσται pertinebant, ex alio quodam excerptis glossas πινάκιον et προβολή, ut series literarum postulabat, dein ad primum lexicon reversus scripsit Πρόσοδος τις εἶναι φαίνεται etc. Duae igitur glossae Πενέσται et πρυτανεῖα ex eodem lexico excerptae sunt: prima, ut e Milleri fragmento perspicitur, est Claudii Casilonis, ergo et altera. Simul vides fieri non posse ut totum

lexicon nostrum excerptum sit e lexico Claudii Casilonis: hoc tantummodo constat epitomatores lexicum nostrum praeter alios libros usum esse lexico Claudii Casilonis: quibus in glossis id fecerit, nescimus, praeterquam in quinque: *δροσάγγης, δργάς, δστρακισμού τρόπος, Πενέσται* et *πρυτανεία*. Quod ad lexicon Claudii Casilonis attinet, non ita magnum id fuisse suspicor: si enim multas glossas esset complexum, non video qui explices, omnem eius memoriam interiisse. Sedulo lectiones variantes, quae apud Millerum leguntur, annotavi et litera M. significavi. Hinc perspiciet lector codicem Cantabrigiensem multo gravius esse corruptum quam eum, unde Millerus fragmentum Claudii Casilonis transscripsit. Videbit esse vitia ambobus communia, veluti quod in utroque v. *δστρακισμού τρόπος* pro *Γεραιστοῦ* absurda lectio *πέρα τοῦ* invenitur. Habet Milleri fragmentum nonnulla vitia, sibi propria, sed sunt leviora. In universum ad verbum conspirant: maxime discrepans lectio invenitur v. *Πενέσται*, ubi noster *ἐν τοῖς ὅπλοις*, Milleri fragmentum *ἐν τοῖς πολέμοις* exhibet. Quam normam is, qui hoc lexicon conflavit, secutus sit in elegendis glossis non perspicio. Maior pars pertinet ad ius, sed et alia vocabula occurrunt v. c. ex Homero (*ἄγών*); e Platone (*ἄγνώμονες, ἄγροικος*); ex Euripide (*ἔκκλητος*); ex Aristophane (*ἐπιθαυμάζειν*) etc. Saepe numero duas vel plures glossas in unum coniunxit, cuius rei memorabile vide exemplum v. *διαδικασία*. Multae glossae nil quidquam novi nos docent, quum idem in alio lexico aut in scholiis ad scriptorem quemdam legatur. Saepe tam sunt exiles, ut nil habeas quod iis facias. Verum supersunt aliae, quae aut apud nostrum tantummodo reperiuntur, aut nusquam tam diserte explicantur, quales sunt: *μὴ οὔσα δίκη, δστρακισμού τρόπος* etc. Literarum series, quod attinet ad literam initialem, per totum fragmentum servatur, nisi quod post *βιαιῶν δίκη* sequuntur *διαδικασία, γραφή, δεκάζειν* etc. Saepe e bonis fontibus haus-

tae sunt glossae: plus semel citatur Aristoteles ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, libro, quo aegre caremus. Alius fons fuerunt scriptores τῶν Ἀπθίδων, et inter eos imprimis Φιλόχορος, tum Ἀνδροτίων. Usus est libris Δημητρίου τοῦ Φαληρέως et Θεοφράστου περὶ νόμων. Adhibita sunt Κρατέρου ψηφίσματα v. εἰσαγγελία. Nusquam, quantum scio, toties pro mole libri citatur Caecilius Calactinus. Novissimus scriptor ex iis, quos citat, est Irenaeus, sive Minucius Pacatus in commentario in Herodotum. Augusti fere aequalis Irenaeus fuisse videtur. Emendationes, de quarum veritate dubitari non posse videbatur, aut quae valde verisimiles erant, in textum recepi. Codicis Cantabrigiensis lectiones in notas retuli, addita litera C. ubi hoc requiri videbatur. Recurrunt et in hac appendice vitia, quae fere omnibus codicibus communia sunt, ut v. c. et noster literas ι, ει et η confundat, quod passim fieri solet. Sic pro ἀποτίνειν scripsit ἀποτείνειν, pro εἰσαγγελία, ἰσαγγελία, pro παράστασις, περιστάσεις, pro διαψήφισις, διαψήφησις, pro Νύμφις, Νύμφης, pro Καικίλιος, Κεκήλιος. In terminationibus vocabulorum saepe peccatum est: interciderunt plura vocabula, imprimis ἐστὶ et εἰσὶ, articulus, praepositiones nunquam. In glossis ἴσαι αἱ ψῆφοι etc. et προβολὴ prava interpunctio sensum pessumdedit. Pro veteribus inusitatisque vocabulis irrepserunt alia, grammaticis magis trita, v. c. pro κακηγορία, κατηγορία; pro ἐπισκοτεῖν, ἐπισκοπεῖν, pro ἐδεκάζοντο, ἐδίκαζον, pro Ἀχαιοί, ἀρχαῖοι, pro βόλος, ὀβολός, etc. Confusae sunt praepositiones παρά, περί et πρός: vide v. ξενίας γραφή, παρεγράψαντο et ἐπάνυμος ἀρχων: tum ἀπό et ὑπό, quum pro ὑπωμοσία legatur ἀπωμοσία. Iota subscriptum nusquam additur. Quod attinet ad eas emendationes, quas fecerunt editores ante me, nomen adscribam in iis, quae non primo obtutu ab unoquoque excogitari potuerunt. Fieri potest ut me inscio emendatio, quam primus mihi vide-

bar reperisse, ab alio sit occupata: quod si forte acciderit, nolo quisquam putet, quod me indignum est. Supersunt nonnulli loci corrupti v. c. in voc. *εἰσαγγελία*, *ἔνη καὶ νέα* et *κυρία ἐκκλησία*, quos frustra emendare conatus feliciori relinquo.

LEXICON RHETORICUM CANTABRIGIENSE.

Ἄγωγεύς, ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διάκων· καὶ ὁ λῶρος ᾧ ἄγονται οἱ ἵπποι. 1.

Ἄγραφίου δίκη, κατὰ τοῦ τὸν ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ μὴ ἐγγράψαντος καὶ τὸν τὸ ρητὸν ἀποδόντα οἷς ᾧφειλεν.

Ἄντιδόσις, ὅταν τις προκληθεὶς εἰς λειτουργίαν ἀποφαίνη ἕτερον εὐπορώτερον ἑαυτοῦ καὶ προκαλῆται αὐτὸν λειτουργεῖν ἢ δόντα μὲν τὴν οὐσίαν τὴν ἑαυτοῦ, λαβόντα δὲ τὴν ἐκείνου ἀπηλλάχθαι. 5.

Ἄγωνία, φόβος πτώσεως ἢ ἥττης, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος ἀπιέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀπλοῦ φόβου· Ξενοφῶν δὲ τὸ ἀγωνία ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, ὡς ἐν τῷ ἀγῶνι ὁ φόβος. 10.

Ἄγωνοθέτης, ὁ ἐν τοῖς σκημικοῖς· ἀθλοθέτης, ὁ ἐν τοῖς γυμνικοῖς.

Ἄγαυρος καὶ ἀγαυρός, ὁ κομψός· τινὲς δὲ ὁ κακός· ὑπὸ δὲ Ἰώνων ὁ ἄπορος, ὑπὸ δὲ Ἀττικῶν ὁ τρυφερός. 15.

1. λῶρος ἐνάγονται οἱ ἵπποι. 5. ἀντιδόσεως. 6. ἑαυτοῦ· προκαλεῖ... αὐτὸν. .ειτουργεῖν. 7. α.... λάχθαι.
16. ὑπὸ Ἀττικῶν. Verba ὑπὸ δὲ Ἰώνων.... τρυφερός in codice annexa sunt glossae sequenti.

1. Ἄγῆνωρ, ὁ ἀνδρεῖος καὶ ὁ ἄγαν ὑβριστικός.
Ἄγύρτης, ὁ ἀλαζών καὶ εἶδος βόλου.
Ἄβροχίτων, ὁ τρυφερὰ φορῶν ἄβροείμων ὁ λαμπρο-
φόρος.
5. Ἄγῶν σημαίνει πέντε, τὸν τόπον ἠκαλὸν δ' εὐρυταν ἀγῶνα".
τὸ πλῆθος, ὡς τὸ ἠλυτο δ' ἀγῶν". τὸ ἄθροισμα, ὡς τὸ ἠἩρη
μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν", καὶ τὸν ἄθλον, καὶ τὸν ναόν, ὡς τὸ
ἠθεῖον δύσονται ἀγῶνα", καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις.
Ἄγνώμονες, οἱ ἀχάριστοι· παρὰ δὲ Πλάτωνι οἱ ἀμαθεῖς.
10. Ἄγυιᾶ, ἡ ἄμφοδος, ἡ κοινῶς ῥύμη.
Ἄγροικος, ὁ ἀμαθής· ἀγροῖκος, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ αὐλιζό-
μενος· Πλάτων δὲ τὸ ἐναντίον τούτου, καὶ ἀγροιώτης, ὁ
γεωργικὸς λαός.
Ἄγχιστεῖς, οἱ ἀπ' ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ
15. πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δὲ ἔξω
τούτων συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν ζευχθέντες
τοῖς οἴκοις οἰκεῖοι λέγονται.
Ἄγορά, ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ συνάθροισις, ὅθεν Νέστωρ ἀγο-
ρητής. ἀγορὰς Ἐπερείδης καὶ τὰς συνόδους· ἠούτοι πολλάκις
20. ἀγορὰς ποιοῦνται". καὶ ἀγοραία δίκη, ἡ δικαιολογία.
Ἄγωγή, ἡ ἀναστροφὴ καὶ ὁ τρόπος καὶ τὸ βᾶρος ἢ ἡ
κομιδὴ καὶ ἡ διὰ τῶν ἡθῶν τοῦ τρόπου κατακόσμησις.
Ἄλογίου δίκη, ὅταν τινὲς λαβόντες χρήματα εἰς ἀνα-
λώματα δημόσια μὴ ᾧσιν τοὺς λόγους ἀνενηνοχότες τοῖς δι-
25. κασταῖς.

2. Ἀγῆρης. ὀβολοῦ. 7. θεῶν· καὶ τὸ ἄθλον. 14. ὑπὸ
κατὰ πρᾶ καὶ πρᾶ. 17. Ad Harpocr. v. Ἀδοκίμαστος, tum codicis
scriba tum hic noster addunt, δοκιμασθεῖς καὶ (alter γὰρ) ἀντὶ τοῦ
κριθεῖς καὶ βεβαιωθεῖς. 18. ὅθεν C. ὡς. 19. ὑπερῖ. 22. C. omittit
διὰ. 22. Ad Harpocr. v. Ἀδύνατοι, verba, τῆς ἡμέρας ἐκάστης —
ἀδυνάτου, ἐν ᾧ ὡς ὀβολῶν, in codicis textu omissa, margini apponit
hic scriba.

Ἄντιγραφὴ. πρὸς τὸ τοῦ διάκοντος ἔγκλημα ὁ Φεύγων 1.
ἀντιγράφει, ὡς τὰ τοῦ Δημοσθένους· «κατεμαρτύρησε Στέ-
φανος, μαρτυρήσας τὰ ἐν τῷ γραμματεῖῳ γεγραμμένα»· ἵνα
ἢ τῶν ἐκατέρου Φάσεων τοῖς δικασταῖς μαρτυρία, τοῦ μὲν ἐφ'
οἷς ἐγκαλεῖ, τοῦ δὲ ἐφ' οἷς μαρτυρεῖται. 5.

Ἄνθυπωμόσαντο, οἷον ἀντεῖπον τῇ ὑπωμοσίᾳ, δημοσίᾳ
στρατευόμενον αὐτὸν ἀπειναι.

Ἄντιλαχεῖν καὶ ἀντίληξις. ἀντιλαχεῖν μὲν ἐστὶ τὸ
εἰς ἀκέραιον πάλιν καθιστάναι τὰς δίκας· ἀντελάγχανον δὲ
τοῖς δικάουσιν οἱ ἐρήμην ἐπὶ διαιτητῶν ἀλόντες ὡς τὴν μὴ 10.
οὔσαν δίκην καταδικασθέντες.

Ἰπωμοσία. δύο σημαίνει τροπὰς ἢ λέξεις· μίαν μὲν ὅταν
τις γράψῃται νόμον παρανόμων ἢ καὶ αὐτὸς εἰσηγήσῃται,
ἔπειτα καταγνοὺς αὐτοῦ ἐξομῶσθαι παραλελογίσθαι ὑπωμοσία
δὲ λέγεται, ὅτι ὀμνύοντες ἀφίενται μῆτε ἀργυρίῳ πεισθῆναι 15.
μῆτε καταχαρίσασθαι τὴν σιγὴν. μνημονεύει τοῦ τρόπου τού-
του καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου. κατὰ μίμησιν δὲ
ἐστὶ τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφάσει χράμενον ἢ ἀποδημίᾳ
ἢ νόσῳ ἢ ἄλλῳ τινὶ τῶν παραπλησίῳ μεθ' ὄρκου, καὶ τὸ ποιεῖν
τοῦτο ὑπόμνησθαι λέγουσιν. ἐτέρως οὖν λέγεται πάλιν, ὡς ἔφα- 20.
μεν, ἀπωμοσία, ὅταν τις κρινόμενος σκήπῃται τὸ μὴ εὐ-
καιρεῖν πρὸς τὴν δίκην, ἀνθυπομνύεται δὲ ὁ ἀντίδικος, καὶ περὶ
αὐτοῦ προδικάζονται.

Ἀπρόσκλητος δίκη, ἢ μὴ τυχοῦσα τῶν καλουμένων κλη- 25.
τήρων κατὰ τὸν νόμον.

2. ὡς τὰ τοῦ δημοσίου. 3. γράμματι. 4. ἐκάστου. 5. Sequitur
Ἄντομοσία (sic) τινὰ γράμματα — ἀπολογίσεσθαι ut Harpocr. ed. ms.
6. ἀνθύπωμοσία. 9. καθεστάναι. 10. τοῖς διαιτηταῖς καὶ οἱ etc.
12. Ἄπωμοσία. 13. C. omittit τις. νόμον. C. νόμων. 14. αὐτοὺς
ἐξωμῶσθαι. ἀπωμοσία. 18. ἀποδημίαν ἢ νόσον ἢ ἄλλο τι τῶν etc.
20. ὡς ἔφημεν, ἀπωμοσία, ὅταν κρινόμενοι. 22. ἀνθυπόμνηται ὁ.
23. προδικάζονται. 24. C. omittit δίκη. 25. κατὰ νόμον.

1. Ἀποστασίου δίκη, ἡ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων οὔσα τῶν ἀφισταμένων τοῦ ἀπελευθερώσαντος.
- Ἀργίας δίκη. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀρίστωνός Φησιν ὅτι Δράκων ἦν ὁ θεὸς τὸν νόμον, αὐθις δὲ καὶ Σόλων ἐχρήσατο,
5. θάνατον οὐχ ὀρίσας ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' ἀτιμίαν, ἐὰν τρεῖς ἀλῶ τις, ἐὰν δ' ἄπαξ, ζημιοῦσθαι δραχμαῖς ἑκατόν.
- Ἀτίμητος δίκη, ἡ τοσούτου οὔσα ὅσου ἐπιγέγραπται, ἦν οὐχ οἶόν τε ὑποτιμήσασθαι.
- Ἄτοπον Πλάτων τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν.
10. Βιαιῶν δίκη. εἴ τις βίῃ ἐπεισελθὼν τι ἔλαβεν ἀλλότριον ἢ ἐκ χωρίου ἢ ἐξ οἰκίας βιαιῶν ἐκρίνετο· ἐν δὲ ταῖς σχολαστικαῖς ὑποθέσει βίας ἐγκλημά ἐστι κατὰ τῶν κόρην ἀρπασάντων ἢ παῖδα ἐλεύθερον. ἰστέον ὅτι βιαιῶν γράφουσι τὴν δίκην οἱ παλαιοὶ καὶ οὐδεὶς βίας.
15. Διαδικασία ἐστὶν ἣν τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς τριηράρχαις ποιοῦνται ὧν δεῖ ἄρχειν ἢ τριηραρχεῖν· τὸ δὲ αὐτὸ ἐστὶ καὶ δοκιμασία.
- Γραφὴ καὶ παραγραφὴ καὶ ἐπιγραφὴ διαφέρουσί τι. γραφὴ μὲν ἐστὶν ἢ εἰς δικαστήριον δημοσίου ἐγκλήματος κλήσις· παραγραφὴ δὲ ἢ πρὸς τὴν κλήσιν ἀμφισβήτησις· ἐπιγραφὴ δὲ τὸ ἕτερον τόπον ἐπιγράφειν τῷ κριτηρίῳ ἢ ἴδιον ἐν πόλει ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἢ ἐπιχώριον οἷον Φαληροῦ ἢ ἐτέρωθι. καλεῖται δὲ ἐπὶ μὲν τῶν δημοσίων ἀγώνων τὸ γραφόμενον ὑπὸ τοῦ κατηγοροῦ ἐγκλημα καὶ τὸ ἀποφερόμενον πρὸς τὴν ἀρχὴν γραφὴ. τὸ δ' αὐτὸ ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν ἐγκλημάτων ἐγκλημα, ἐπὶ δὲ τῶν ἀμφισβητήσεων λῆξις.
25. Δεκάζειν καὶ δεκάζεσθαι. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τι-

1. δίκη κατὰ τῶν ἀφισταμένων ἀπελευθεροῦσα τοῦ etc. 5. ἐὰν τις ἀλῶ τίσαι· ἂν δ' ἄπαξ, ζημιοῦσθαι δραχμὰς ἑκατόν. 7. τοσούτον. 8. C. addit ἐλάττονος. 10. ἦ τις. 11. βιαιῶς. 21. κριτηρίῳ ἴδιον ἐν πόλει, ἢ ἐν τῷ. 22. ἐπιχώριον. 26. Ultima vox non prorsus certa. Videtur κλήσις in λῆξις mutasse.

μάρχου τὸ παρακρούεσθαι τοὺς δικαστὰς δεκάζειν ἔλεγε· δεκά- 1.
ζειν δὲ παρόσον κατὰ δέκα συντασσόμενοι ἐμισθάρουν.

Διάγραπτος δίκη ἢ αὐτὴ καὶ διεξυσμένη λέγεται, 5.
καθ' ἧς ἴσχυσεν ἡ παραγραφή, οἷον ἤρθη ἡ δίκη· οὐ γὰρ εἰσα-
γώγιμός ἐστιν, ἡκυρωμένη ὑπὸ τῆς παραγραφῆς.

Διαγραφὴ καὶ ὅταν ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐγκλήματος ὁ Φεύ- 10.
γων ἢ κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώκοντος ἢ κατὰ διάγνωσιν τοῦ
τυχόντος καὶ μηκέτι περὶ μηδενὸς ἐγκαλῆται, λέγεται διαγραφὴ
δίκης. λέγεται διαγραφὴ καὶ τὸ καθυποβάλλεσθαι ζημίαις
πολλαῖς.

Διαψήφισις ἐστίν, ὅταν συνελθόντες κατὰ δῆμον οἱ δη- 15.
μόται ψῆφον φέρωσι κατὰ τῶν δοκούντων παρεγγεγράφθαι· ὅς
δ' ἂν ψηφισθῆσιν πολίτης ἐστίν· οὐ δ' ἂν καταψηφίσωνται,
τούτῳ ἔξεστι τὴν διαψήφισιν αἰτιασαμένῳ ἀναπεμφθῆναι εἰς
τὸ κοινόν.

Διαμαρτυρία ἐστίν ἢν τῶν κλήρων ἀντιποιοῦμενοι γρά- 20.
φονται, ἐν ἧ τὸ ἐγκλημὰ ἐστὶ καὶ ἡ αἰτία, δι' ἣν ἕκαστος
ἴδιον εἶναι τὸν κλῆρον ἀξιοῖ· καὶ ὅτι τὸ ὄνομα ὁποῖον ἔτοιμον·
ἂ γὰρ ἂν ἄλλου ἀμφισβητοῦντος εἴποι μαρτυρῶν, ταῦτα ὑπὲρ
αὐτοῦ ἐν τῇ γραφῇ τοῦ ἐγκλήματος διαμαρτύρεται.

Δίκη τὸ ἐκτίσαι τιμωρίας λέγεται, καὶ ἢν ὑπὲρ τῶν ἰδίων 25.
συμβολαίων λαγχάνουσιν, ἧς τὸ ἐπιτίμιον ὄρισταί· γραφὴ,
ὄνομα δίκης· ὑπὲρ δὲ τῶν κοινῶν καὶ ἐπίπαν γράφονται ταύ-
την, καὶ ἀλόγος τοῦ διωκομένου τιμᾶ τὸ δικαστήριον ὅ τι χρῆ
παθεῖν ἢ ἀποτίσαι.

Διωμοσία. ἔθος ἦν τοῖς ἐγκαλοῦσιν ὁμνῦναι ὅτι περὶ γε-

8. C. omittit τοῦ ante τυχόντος. 11. διαψήφισις ἐστίν. δημόται.
12. φέρουσι κατὰ τῶν δοκούντων ἐγγεγράφθαι καὶ μὴ ὄντων Ἀθηναίων·
ὅς δ' ἂν etc. 14. διαψήφισιν. 16. ἦν. 17. δι' ἧς. 20. αὐτοῦ.
διαμαρτύρηται. 21. ἐκτίσαι. 22. In Cod. non leguntur verba
γραφῆ, ὄνομα δίκης. 23. ἐπίπαν γράφοντος ταύτην καὶ ἀλόγος
διωκομένου τιμᾶ etc. 25. ἢ καὶ ἀποτίσαι. 26. ὁμνῦναι.

1. γονότων τὴν κατηγορίαν ποιήσονται, καὶ ταῖς ἐγκαλουμένοις ὡς οὐκ ὄντες ἔνοχοι διώκονται· μάλιστα δ' ἐγίγνετο ἐπὶ τῶν ἔκουσίων.

Εἰσαγγελία, κατὰ καινῶν καὶ ἀγράφων ἀδικημάτων.

5. αὕτη μὲν οὖν ἡ Καικιλίου δόξα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ νόμων Φησὶ γενέσθαι, ἐάν τις καταλύῃ τὸν δῆμον ῥήτωρ ἢ μὴ τὰ ἄριστα συμβουλευῇ χρήματα λαμβάνων, ἢ ἐάν τις προδιδῷ χωρίον ἢ ναῦς ἢ πεζὴν στρατιάν, ἢ ἐάν τις εἰς τοὺς πολεμίους ἀφικνῆται ἢ μετοικῇ παρ' αὐτοῖς ἢ στρατεύηται μετ' αὐτῶν ἢ δῶρα λαμβάνῃ. συνομολογεῖ δὲ τοῖς ὑπὸ Θεοφράστου ἢ κατὰ Θεμιστοκλέους εἰσαγγελία, ἣν εἰσήγγειλε κατὰ Κράτερον Λεωβῶτης Ἀλκμαίωνος Ἀγρυλῆθεν. ἔνιοι δὲ τῶν ῥητόρων εἰσέθεσαν καλεῖν καὶ τὰ μὴ μεγάλα ἀδικήματα εἰσαγγελίαν. ἔστι δ' ὅτε ἐμβάλλοντες τοὺς συκοφαντούμενους εἰσήγγελλον,
10. ὡς μὲν Φιλόχορος, χιλίων καθεζομένων, ὡς δὲ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, χιλίων πεντακοσίων. Καικιλίος δὲ οὕτως ὠρίσαστο· εἰσαγγελία ἐστὶν ὁ περὶ καινῶν ἀδικημάτων δεδῶκασιν ἀπενεγκεῖν οἱ νόμοι. ἔστι δὲ τὸ μελετώμενον ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς.
15. Εἰς δατητῶν αἵρεσιν· πρόκλησις νεμήσεως ἢ κληρονομίας ἢ κοινοῦ τινος ἀγορασμοῦ· ἐπὶ τῶν διανεμόντων τὰ κοινά τισιν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ· ἠδίκαι λαγχάνονται πρὸς τὸν ἄρχοντα ἄλλαι τε καὶ ἡ εἰς δατητῶν αἵρεσιν, ὅταν τις μὴ θέλῃ κοινὰ τὰ ὄντα νέμεσθαι."

4. κοινῶν. 5. Κικίνου. 6. Φασί. 7. συμβουλευσίῃ.
8. προδιδούς. 9. πολέμους ἀφικνεῖται. μετοικῇ C. νικοῖη.
10. Θεοφράστου, εἴτε Θεμιστοκλέα εἰσαγγέει ἢ εἰσήγγειλε Κρατερός Λεωβῶτης Ἀλκμαίωνος Ἀγρυλῆθεν. 14. εἰσήγγειλον. 15. Φιλόχορος.
16. Κακεῖ δὲ. 18. σοφῶν. 20. εἰς δατητόν: πρόκλησις νεμήσεως.
23. ἀλλ' εἴ τις καὶ εἰς. δατητῶν. 24. ὅταν μὴ. 24. Ad Harpocr. γ. Ἐκκλητεύειν, annotat.; Γ^ρ. ἐκκλητευθῆναι, τὸ εἰς κρίσεις ἀχθῆναι πρὸς τὸ ἐπάναγκες μαρτυρῆσαι.

Ἐκκλητον, καὶ τὸ συνηθροισμένον, ὡς Εὐριπίδης ἠμολῶν 1.
γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλου" οἶονεὶ τὸν ἐκκλησιάζοντα.

Ἐνδειξις Φάσεως διαφέρει, ὅτι τῇ μὲν ἐνδείξει οὐ δύναται
ἀντιλέγεσθαι, οἷον ἐνδείξεν Ἀριστογείτονα Δημοσθένους ὅτι λέγει
ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, Φάσκων οὐκ ὀφείλειν· Φάσις δὲ ἐστίν 5.
ὅταν τις φαίνη τῶν δημοσίων ἔχοντά τινα μὴ πριάμενον· λέ-
γεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ὀρφανικῶν οἴκων· ὁπότε γὰρ μὴ ἐμίσθουν
οἱ ἐπίτροποι τὸν οἶκον τῶν ἐπιτροπευομένων, ἔφαινε αὐτὸν ὁ
βουλόμενος πρὸς τὸν ἄρχοντα, ἵν' ἐκμισθωθῇ· ἔφαινε δὲ καὶ εἰ
ἐλάττονος ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν ἐμεμίσθωτο. 10.

Ἐννὴ καὶ νέα, παρ' Ἀθηναίοις ἢ τριακὰς· Φασὶ δὲ οὕτω
Σόλωνα αὐτὴν ὀνομάσαι, παρόσον αὐτῆς τὸ μὲν ἡμισυ τοῦ
παρεληλυθότος μηνός ἐστι, τὸ δὲ ἡμισυ τοῦ εἰσεληθέντος· οὗτος
δὲ ἐστίν ὁ χρόνος, ὅνπερ καταλαμβάνει τὸν ἥλιον ἢ σελήνην,
ὁ καλούμενος μῆν' ἐστὶ γοῦν ἡμερῶν εἰκοσιεννέα τέταρτον, 15.
ὥστε εὐλόγως τὴν τριακὰδα κοινὴν γενέσθαι τῶν δύο μηνῶν·
τὸ γὰρ ἕνον δασυνόμενον τὸ παρεληλυθὸς σημαίνει· τὴν δὲ ἐξῆς
καλοῦσιν νομηνίαν, ὡς πρῶτον ὀλόκληρον, τοῦτ' ἐστὶ τοῦ νέου
μηνός· καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς δὲ δευτέραν ἡμῖν ἀκολουθῶς λέγουσι
προστιθέντες τὸ ἰσταμένον· τὸ δὲ ἐξῆς τρίτην ἰσταμένου καὶ 20
τετάρτην καὶ ἀναλόγως μέχρι τῆς δεκάδος· ἐκεῖθεν δὲ πρώτην
ἐπὶ δέκα, δευτέραν ἐπὶ δέκα, τρίτην ἐπὶ δέκα καὶ ἀναλόγως
μέχρι τῆς δεκάτης, ἣν ἐνίστε μὲν ὁμοίως τοῖς ἄλλοις εἰκάδα
καλοῦσιν, ἐνίστε δὲ δεκάτην δευτέραν· τὴν δ' ἀπὸ ταύτης ἀνά-

1. ἐλθὼν γὰρ εἰς τὸν ἔκκλητον λαόν· 3. ὅτι τὴν μὲν ἐνδείξει
δύναται. 4. ἀνδείξεν. ὅτι λέγει ὁ Φάσκων οὐκ ὀφείλει·
Φάσις. 6. ὅταν φαίνη. πριάμενον. 7. C. omittit οἴκων.
8. αὐτὸν. C. αὐ^τ. 10. τὴν τάξιν. 11. ἕννη. Φασὶ δὲ οὐ Σόλωνα.
12. αὐτῆς. C. αὐτοῖς. 15. ἡμερῶν καὶ, addita nota quae valet $\frac{1}{4}$ et
eadem est atque prima earum, quas exhibet Montefalconius Palaeog.
p. 361, 10. 17. ἕνον C. ἔν. 19. δὲ δύο ἡμῖν. 20. τρίτη.
21. τετάρτη. πρώτην ἐπὶ δεκάδα· τρίτην ἐπὶ δεκάδα· ἣν ἐνίστε εἰς,

1. παλιν καὶ ἀνεστραμμένως ἐνάτην Φθίνοντος καὶ οὐδὸν καὶ τὰ ἐξῆς ἐπὶ τὸ ἑλαττον προστιθέντες τὸ Φθίνοντος ἕως τῆς πρώτης, ἣτις ἐστὶν ἐνάτη καὶ εἰκάς, ἣν τινες πρώτην καλοῦσιν· τὴν δ' ἐπὶ πᾶσιν τριακάδα ἔννην καὶ νέαν καλοῦσιν. τὰς δὲ μετὰ
5. τὴν εἰκάδα πάσας ἀποφράδας καλοῦσι, παρόσον ἀποπέφρακται τὸ σελήνης Φῶς ἐν αὐταῖς.

Ἐπαγγέλλειν, καὶ τὸ κατηγορεῖν τῶν αἰτίων ἐχόντων ἐπὶ τῷ μὴ βεβιωκέναι ὀρθῶς· δηλοῖ δὲ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου λέγων «ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν.»

10. Ἐπιτολὴ ἐπὶ ἄστρον, ἀνατολὴ ἐπὶ ἡλίον.

Εἰς ἐμφανῶν καταστάσιν. ὁπότε ἔδει κληρὸν ἀμφισβητήσιμον εἰς τὸ ἐμφανὲς καταστῆσαι ἢ φάριόν τι τοῖς δικασταῖς, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ δίκη· ἢ δὲ αὐτὴ καὶ ἐφήγησις λέγεται.

15. Ἐπιβολή. ἔξεστι τοῖς ἄρχουσιν ἀργυρίῳ ζημιοῦν τοὺς ἀμαρτάνοντας, τὴν δὲ ζημίαν ταύτην ἐπιβολὴν καλοῦσι, καὶ ἢ τε βουλή καὶ ὁ δῆμος, ὅταν ἴδῃ τινὰ θρασυδέμενον, κέκραγεν «ἐπίβαλε».

Ἐπιδήμιος ἄρχων, ὁ δήμου τινὸς τῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ

20. ἄρχων.

Ἐπίσκημμα καὶ ἐπίσκηψις, ὅταν τις ἐπιλάβηται γραμμάτων ἢ μαρτυριῶν, ἐπιλάβηται δὲ μέχρις οὗ ταῦτα διακρίνας.

Ἐπιτίμιόν τι ἦν κατὰ τῶν σιωπησάντων τὴν γραφὴν. Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἀντιγένους ἀμβλώσεως· σκέψασθε δὲ καὶ

25. ὡς Ἀντιγένης πεποίηκεν οὕτως· γραψάμενος τὴν μητέρα ἡμῶν

1. ἀνεστραμμένως. literas ῤα incertas et ex αλ factas esse, pro μένως autem μέμ in C. legi dicit Dobraeus. ἐνάτη Φθίνοντος· καὶ οὐδὸν·

2. ἐπὶ τῶν ἐλάττων. 3. ἐνάτη καὶ εἰκάς· 4. ἔννην. μετ' αὐτὴν εἰκάδα. 5. ἀπέφρακται. 8. δηλοῖ C. δῆ· 9. αὐτῶν.

11. Ἐμφανῶν καταστάσιν· ὁπότε. 12. φέριον. 13. ἀφήγησις.

19. Ἐπιδήμιος. 23. τι ἦν C. τὴν. σιωπησάντων γραφὴν.

25. πεποίηκεν· οὕτως γραψάμενος.

ἀξιοῖ λαβεῖν τὴν ἀδελφὴν, καὶ ἀγωνίσασθαι μὲν ἵνα μὴ ἀπο- 1.
τίσῃ τὰς χιλίας δραχμὰς, ὡς δεῖ ἀποτίνειν ἐάν τις μὴ ἐπεξ-
έλθῃ γραψάμενος. τὸ δ' αὐτὸ Φησι καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ
Θεοκρίνου.

Ἐπιθαυμάζειν, δάροις δεξιούσθαι. Ἀριστοφάνης· ἐπιθυ- 5.
μάζειν τὸν διδάσκαλον.

Ἐπίταγμα, δύο τέλη ἰππέων, ἀνδρῶν θΨ.

Ἐπιγραφέας, ἦτοι τοὺς καθεσθηκότας ἐπὶ τῷ γράφειν
ἐκάστῳ ὅσον εἰσφέρειν ὀφείλουσιν εἰς τὸ δημόσιον.

Ἐπιγραφομένῳ, τῷ βεβαιοῦντι καὶ τῷ οἰκειοπισιουμένῳ. 10.

Ἐπάνυμος ἄρχων, ἐφ' οὗ ἡ πόλις χρηματίζει· ἔχει
δ' ἐπιμελείαν χορηγούς καταστήσαι εἰς Διονύσια καὶ Θαργήλια.
ἐπιμελεῖται δὲ καὶ τῶν εἰς Δῆλον καὶ τῶν ἀλλαχόστε πεμπο-
μένων Ἀθήνηθεν θεωριῶν λαγχάνονται δὲ πρὸς αὐτὸν καὶ γρα-
φαί, καὶ δίκας εἰς τὸ δικαστήριον εἰσάγει. 15.

Εἰργμοῦ δίκη, εἴ τίς τινα ἔδησεν ἢ συνέσχευεν ἀδίκως, οἷον
πραχθῆναι Ἀλικυβιάδῃ Φησὶν ἐν τῷ κατὰ Μειδίου Δημοσθένης·
«εἶρξεν Ἀγάθαρχον τὸν γραφέα.»

Εὐθυνοιαί, κρίσις κατὰ τῶν ἀρξάντων ἢ πρεσβυσάντων ἢ
τι τῶν τῆς πόλεως χειρισάντων ὅλων. 20.

Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, κατ' Ἀριστοτέλην οἱ θεσμο-
θέται εἰσὶν ἐκ τῶν ἐννέκ ἀρχόντων, αὐτοὶ ἐξ ὄντες· οἱ δὲ
λαχόντες ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων καὶ τοῦ δικαστηρίου
δοκιμάζονται πλὴν τοῦ γραμματέως, ἐρωτώμενοι τίνες αὐτῶν
πατέρες, ὁμοίως καὶ δῆμων τίνων εἰσὶ καὶ εἰ ἔστιν αὐτοῖς 25.
Ἀπόλλων πατρῶος καὶ Ζεὺς ἔρκειος καὶ εἰ τοὺς γονέας εὖ
ποιούσι καὶ εἰ τὰ τέλη τελοῦσι καὶ εἰ τὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος

2. ἀποτείνειν. 3. κατὰ Θεοκρίνου. 11. ἀφ' οὗ. ἔχειν.
12. Θαρδήλια. 14. θεωριῶν. C. χορῶν. πρὸς αὐτὸν. C. παρ' αὐτῶν.
16. ἔργμοῦ δίκη. 19. εὐθυνοία. 20. χειρισάντων. 21. θεσμοθέται
ἐκ τῶν ἢ ἀρχ. 23. ὑπὲρ. 26. Ζεὺς. C. ζ'.

1. στρατείας ἐστρατεύσαντο· πάντα οὖν ἀνάκρισιν εὐλόγως ὠνόμασαν.

Θεωροί, οἱ πεμπόμενοι εἰς τὰς ἀποδήμους θυσίας τὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος εἰσαγομένους ἐν τε τοῖς ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ ἐν ταῖς

5. ἄλλαις πανηγύρεσι· καὶ αἱ ὁδοὶ δι' ὧν πορεύονται θεωρίδες ἐλέγοντο· καὶ Ἡρόδοτος ἔταν λέγει, ἢ Ἰπποκράτει γὰρ ἐόντι ἰδιώτῃ ἢ καὶ θεωρέοντι εἰς τὰ Οὐλύμπια, οὐ θεωμένῳ λέγει, ἀλλὰ θεωρέοντι, τοῦτ' ἔστι θεωρῶ πεμφθέντι.

Ἱεροὺς γάμους. οἱ γαμοῦντες ποιοῦσι τῷ Διὶ καὶ τῇ Ἥρᾳ

10. Ἱεροὺς γάμους.

Ἰσται αἱ ψῆφοι αὐτῶ ἐγένοντο. . . . δὲ Ἰσται ψῆφοι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ· καὶ ἦσαν τοῦ μὲν διώκοντος αἱ τετραπημέναι, τοῦ δὲ Φεύγοντος αἱ πλήρεις· ὁποτέρῳ δ' ἂν πλείους γένωνται, οὗτος ἐνίκα· ὅτε δὲ Ἰσται, ὁ Φεύγων ἀπέφευγεν, ὡς καὶ Θεοδέκτης ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία.

15. Ἱτεαῖος· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου. δῆμὸς ἐστὶ τῆς Ἀκαμαντίδος Ἱτεᾶ. ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἱτεαῖος.

- Κακηγορίας δίκη. ἐάν τις κακῶς εἶπῃ τινὰ τῶν κατοικημένων, καὶν ὑπὸ τῶν ἐκείνου παιδῶν ἀκούσῃ κακῶς, πεντακοσίας καταδικασθεὶς ὄφλε τῷ δημοσίῳ, τριάκοντα δὲ τῷ ἰδιώτῃ. Ἱπερείδης δὲ ἐν τῷ κατὰ Δαροθέου χιλίας μὲν ζημιοῦσθαι τοὺς τοὺς κατοικημένους κακηγορήσαντάς Φησι, πεντακοσίας δὲ τοὺς τοὺς ζῶντας.

- Κημός, τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ τῶν κάδων· ἦν δὲ τὸ παλαιὸν μὲν σχοίνινος παρόμοιος χώνη, ὕστερον δ' ἐκ

3. εἰς C. ἐπὶ. 6. Ἰπποκράτης δὲ ἐόντι ἰδιώτῃ καὶ θεωρήσαντι Ὀλύμπια vel Ὀλύμπα. 8. θεωρέοντι. C. θύοντι. τουτέστι.

11. Ἰσται αἱ ψῆφοι αὐτῶν: ἐγένοντο δὲ Ἰσται ψῆφοι, ὡς. 12. διώκοντες.

14. Ἰσται. 15. Θεοδέκτος. 17. C. omittit Ἱτεαῖος. 18. κατηγορίας. 19. καὶν. C. καὶ. 20. ὄφλε. C. ὄφειλε. 21. χιλίας μὲν ζημιοῦσθαι τοὺς κατοικημένους Φησι, πεντακοσίας δὲ τοὺς ζῶντας.

24. ἐν C. ἐπὶ. 25. μὲν χώνη, ὕστερον δ' ἐκ μολίσδου· δι' οὗ καὶ ψῆφοι.

μολύβδου· δι' οὗ αἱ ψῆφοι καθιένται, ἵνα μὴ καθιέμεναι βλέ- 1.
πωνται· πάνυ γὰρ ὁ κημὸς μετέωρα εἶχε χεῖλη ὥστ' ἐπισκοπεῖν.

Κήρυκες. ὡς Ἀνδροτίων ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος, Κέκροπος
(Φασι) γενέσθαι τρεῖς θυγατέρας, Ἀγραυλον, Ἐρσην καὶ Πάν- 5.
δροσον, ἀφ' ἧς ἐγένετο Κῆρυξ Ἐρμῆ συγγενομένης.

Κλητῆρες καὶ μάρτυρες διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ μάρ-
τυρες εἰσαγομένων τῶν δικῶν τῶν κατὰ τὸ πρᾶγμα γενομένων
ἢ καταφαίνουσί τι ἢ τοῦναντίον· οἱ δὲ κλητῆρες τοῦ δικαζομένου
εἰς δίκην προσκαλουμένου πρὸς τὸν ἄρχοντα ἢ τὸν πολέμαρχον
ἢ πρὸς ὄντιν' οὖν πάρεσι τῆ προσκλήσει, ἵν' ἀνάδυσις τῆς δίκης 10.
μηδεμία ἢ τῶ προσκεκλημένῳ. κλητῆρες λέγονται οἵτινες παρὰ
τῶν δικαστῶν ἀποστελλόμενοι προσκαλοῦσιν εἰς δικαστήριον τοὺς
δικάζεσθαι μέλλοντας χρέους ἕνεκα ἢ ἄλλης ἥστινος οὖν αἰτίας.

Κυαμεύονται, κληροῦνται· ἐχρῶντο γὰρ κυάμοις οἱ Ἀτ- 15.
τικοὶ ἐν ταῖς κληρώσεσι τῶν ἀρχῶν μέλασι καὶ λευκοῖς, καὶ
ὁ τὸν λευκὸν ἀνασπάσας ἤρχεν.

Κυβευτικὸς Φίμος, πλέγμα ἦν οἰσῦνον τριχοειδές, ὃ
τιθέασιν ἐπ' ἄβρακος ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐκπίπτειν τοὺς ἀστραγάλους.

Κυρία ἐκκλησία. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῶ δευτέρῳ 20.
περὶ τῆς Ἀθηναίων νομοθεσίας πλείστα ἐχρη-
μάτιζεν ἢ μέγιστα τῶν κοινῶν· ἀλλ' ἐνῆν τὸν δεδεμένον Φησίν·
εἰκότως δ' ἂν τις αὐτῶ ἐπιτιμήσειεν· εἰ γὰρ ἂν ποτε κυρίας

2. ἡ κημὸς. ὡς τὸ ἐπισκοπεῖν. 3. Κέκροπος γενέσθαι.

4. Ἐρσην, καὶ Πανδρόσην. 7. τῶν δικῶν. C. τῶν διωκομένων.
γινομένων. 9. προσκαλουμένου. 10. προσκλήσει, καὶ ἀνάδυσις

εὐδεμία ἢ τοῦ προσκεκληθέντος· κλητῆρες γὰρ λέγονται. 12. προκα-
λοῦσιν ἐν δικαστηρίοις. 14. κυάμοις. 15. Post voc. μέλασι

sequuntur verba statim deleta ὃ τιθέασιν ἐπὶ ἄβρακος. Vide glossam
sequentem. 16. ἀνασπάσας. 17. Φίμος ἦν σύνον τριχοειδές, ὃ τιθέασιν

ἐπὶ ἄβρακος ὑπὲρ etc. 18. ἀστραγάλους. 19. κυρία ἢ ἐκκλησία.

20. Post νομοθεσίας XV fere literarum spatium, mox post ἐν et post

ἐμίσθου X fere literarum spatium in C. esse testatur Dobraeus.

1. ἐκκλησίας τοὺς Ἀθηναίους νομίσει ἐν ἐμίσθουν
 ἄμεινον οὖν Ἀριστοτέλης· τὰς γὰρ ἀρχὰς ἐν ταῖς κυρίαις
 ἐκκλησίαις Φησὶν ἐπιχειροτονεῖσθαι, καὶ τὰς εἰσαγγελίας (τοὺς
 βουλομένους ποιεῖσθαι), καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀναγκαίων χρημα-
 5. τίζειν, καὶ περὶ σίτου, Φυλακῆς τῆς χώρας, καὶ τὰς ἀπο-
 γραφὰς τῶν δημευομένων ἀναγιγνώσκειν, καὶ τὰς λήξεις τῶν
 κλήρων· ἐπὶ δὲ τῆς ἔκτης πρυτανείας πρὸς τοῖς εἰρημένοις
 καὶ περὶ τῆς ὀστρακοφορίας προχειροτονίαν δίδοσθαι, εἰ δοκεῖ
 ἢ μή.
10. Κωλακρέται, οἱ ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ μισθοῦ καὶ τῶν
 εἰς τοὺς θεοὺς ἀναλισκομένων.
 Λειτουργγεῖν. οἱ μὲν Ἀρχαιοὶ τὸ πρυτανεῖον λήϊτον ἐκά-
 λουν, Ἀθηναῖοι δὲ τὸ δημόσιον διὰ τοὺς ἐπιδιδόντας ἢ ὑπηρε-
 τοῦντάς τι τῷ δημοσίῳ λειτουργεῖν λέγουσιν.
15. Λογισταὶ καὶ συνήγοροι. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων
 πολιτείᾳ οὕτω λέγει· λογιστὰς δὲ αἰροῦνται δέκα, παρ' οἷς
 διαλογίζονται πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τὰ τε λήμματα καὶ τὰς γεγε-
 νημένας δαπάνας· καὶ ἄλλους δέκα συνηγόρους, οἵτινες συνανα-
 κρίνουσι τούτοις· καὶ οἱ τὰς εὐθύνας δίδόντες παρὰ τούτοις
 20. ἀνακρίνονται πρῶτον, εἶτα ἐφίενται εἰς τὸ δικαστήριον εἰς ἕνα
 καὶ πεντακοσίους.
 Λύκος ἦρως· ἴδρυτο οὗτος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ᾧ καὶ
 αὐτὸ τὸ δικαστικὸν ἔνεμον, ὡς Ἰσαῖος ἐν Τεμενικῷ. καὶ Λύκου
 δεκὰς καλεῖται, ὅτι περὶ τὸ ἀφίδρυμα αὐτοῦ κατὰ δέκα γε-
 25. νόμενοι οἱ δικασταὶ ἐδεκάζοντο.

2. Ἀριστοτέλει. 3. ἔφησε χειροτονεῖσθαι· καὶ τὰς εἰσαγγελίας·
 καὶ τὰς ἄλλας τῶν. 6. λήξεις C. δεῖξεις. 8. προχειροτονίαν C. ἐπιχει-
 ροτονίαν. 10. Κωβακρέται. 12. οἱ μὲν ἀρχαιοὶ τὸ. 16. λογισταὶ.
 18. καὶ ἄλλοις δέκα συνηγόροις. 20. ἀνακρίνοντες. εἰς ἕνα καὶ Φ'.
 literae Φ' superscriptum est siglum terminationis ους. 22. Λύκος
 ἦρετο ἰδρύματος· οὗτος ἦν ἐν. 25. ἐδεκάζον.

Μεσοκρινεῖς. οὕτω δὲ λέγονται οἱ ἐν τοῖς ὑπὸ γῆν ἔργοις 1.
 στῦλοι, οἱ ὑποβαστάζουσι τὰ βάρη τὰ ἐπάνω τῶν μετάλλων
 εἰς ἃ δ' ἐξ αὐτῆς τῆς γῆς καταλελειμμένα ὑπερέσματα.

Μὴ οὔσα δίκη. Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐνίοις λέγει τῶν 5.
 κρινομένων κακοτεχνεῖν τοῖς διώκουσιν ἀντιλαγχάνοντας τὴν μὴ
 οὔσαν· δεῖ γὰρ τοὺς ὑπὲρ δέκα δραχμῶν ἀμφισβητοῦντας δικι-
 τητὰς εἰς δίκην ἐκάστην λαμβάνειν· διὸ καὶ ἐκεῖτο νόμος μὴ
 εἰσάγεσθαι δίκην, εἰ μὴ πρότερον ἐξετασθεῖη παρ' αὐτοῖς τὸ 10.
 πρῶγμα· ἐνίοις δὲ ἀσθενὲς τὸ δίκαιον ἔχοντας καὶ δεδοικότας
 τὴν καταδίαιτον χρόνους ἐμβάλλειν καὶ σκέψεις οἷα δοκεῖν
 εἶναι εὐλόγους, καὶ τὸ μὲν πρῶτον παρκαγράφεσθαι, εἶτα ὑπόμ-
 νουσαι νόσον ἢ ἀποδημίαν, καὶ τελευτῶντας ἐπὶ τὴν κυρίαν
 τῆς δικίτης ἡμέραν οὐκ ἀπαντῶντας, ὅπως δύνονται ἀντιλαγ-
 χάνειν τὴν μὴ οὔσαν τῷ ἐλόντι, ὥστε ἐξ ὑπαρχῆς ἀκέραιον
 αὐτοῖς καθίστασθαι τὸν ἀγῶνα. κατ' ἐνίοις δὲ ἡ ἀντίληξις 15.
 ἐστὶν ὑπὸ ἀντιλαχεῖν ἐξῆν· καὶ μετέγραψαν ἢ ὅλως ἐκ τῶν
 λόγων αὐτὴν ἀνεῖλον· τούτου δὲ αἴτιον ἢ τοῦ ἔθους ἔκλειψις,
 ἀνήρηται γὰρ μετὰ τῶν δικιτητῶν ἡ ἀντίληξις. ἐξῆν δ' ἀντι-
 λαγχάνειν ἐντὸς ἡμερῶν δέκα.

Ναύκληρος. Ἐπερείδης οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια κέχρηται 20.
 τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια
 ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας.

Νυμφαγωγός. οὐκ ἦν ἔθος τὸν ἄπχε συμβιώσει καὶ γάμω 25.
 πταίσαντα δεύτερον ἢ πλεονάκις γαμοῦντα παραλαμβάνειν αὐ-
 τὸν τὴν νύμφην, ἀλλὰ πέμπειν ἕτερόν τινα ἀνθ' αὐτοῦ.

1. μεσοκρήνη vel μεσοκρήνη. 2. στῦλοι. 5. ἀντιλαγ-
 χάνουσι. 6. δραχμῶν. Δικιτητεῖς δέκα ἔτη λαμβάνειν·
 10. κατὰ δίκαιον. σκέψεις. 11. εἶτα. C. τὸ.
 13. τῆς C. αὐτῆς. οὐκ ἅπαντων τὰς, ὅπως δύνοντας. 14. ἐξ'
 ὑπ' ἀρχῶν. 15. κατ' ἐνίοις δὲ ἡ ἀντίληξις· οὕτως ἀντιλαχεῖν ἐξῆν.
 20. Ναύκληρον: Ἐπερείδης· οὐ μόνον ἡ συνήθεια κέχρηται — μεμισθω
 μένου τοῦ τὰ ἐνοίκια. 23. Νυμφαγωγός. 25. ἀντ' αὐτοῦ.

1. Νομοφύλακες, ἕτεροί εἰσι τῶν θεσμοθετῶν, ὡς Φιλόχορος ἐν τῇ ἐβδόμῃ· οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες ἀνέβαινον εἰς Ἄρειον πάγον ἔστεφανωμένοι, οἱ δὲ νομοφύλακες στρόφια λευκὰ ἔχοντες, καὶ ἐν ταῖς θέαις ἐναντίον τῶν ἀρχόντων ἐκαθέζοντο, καὶ
5. τὴν πομπὴν ἔπεμπον τῇ Παλλάδι· τὰς δ' ἀρχὰς ἠνάγκαζον τοῖς νόμοις χρῆσθαι, καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν τῇ βουλῇ μετὰ τῶν προέδρων ἐκάθηντο, κωλύοντες τὰ ἀσύφορα τῇ πόλει πράττειν. ἑπτὰ δ' ἦσαν καὶ κατέστησαν, ὡς Φιλόχορος, ὅτε Ἐφιάλτης μόνος κατέλιπε τῇ ἐξ Ἄρειου πάγου βουλῇ τὰ ὑπὲρ
10. τοῦ σώματος.

Ξενίας γραφὴ καὶ δωροξενίας, διαφέρει. Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ Φησὶ περὶ τῶν θεσμοθετῶν διαλεγόμενος· εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ πρὸς αὐτούς, ὧν παράστασις τίθεται, ξενίας καὶ δωροξενίας· ξενίας μὲν ἕάν τις κατηγορῆται ξένος

15. εἶναι, δωροξενίας δὲ ἕάν τις δῶρα δοῦς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν.
- Ἦρος ὀρισμοῦ διαφέρει. ὁ μὲν ἦρος καθολικώτερός ἐστι· λέγεται γὰρ κατὰ τῶν χαρακωμάτων καὶ ὀροθεσιῶν, καὶ κατὰ τῶν ὀρισμῶν· ὁ δὲ ὀρισμὸς καθ' ἑνὸς μόνου· εἴ τι γὰρ ὀρισμὸς, τοῦτο καὶ ἦρος· οὐκ εἴ τι δὲ ἦρος, τοῦτο καὶ ὀρισμὸς. διαφέρει
20. δὲ ὀρισμὸς ὑπογραφικοῦ ὀρισμοῦ· ὁ μὲν γὰρ ὀρισμὸς ἐξ οὐσιωδῶν μόνων φωνῶν σύγκειται· ὁ δὲ ὑπογραφικὸς μικτός, οἷον· ὁ ἄνθρωπος ζῶν λογικὸν θνητὸν πλατυώνυχον.

Ἦροσάγγης καὶ σαγγάνδης καὶ παρασάγγης καὶ

2. ἐν τῇ ἐβδόμῃ. C. εἴ ζ'. 3. στρόφια χαλκὰ ἄγοντες· καὶ ταῖς θεαῖς ἐναντίον ἀρχόντων. 8. Φιλόχωρος. 9. μόνος. 13. περὶ αὐτούς, ὧν περιστάσεις. 15. δοῦς. C. διδοῦς. 19. τοῦτο ὁ ἦρος. 20. ὀρισμὸς ἐξουσιωδῶν. 22. Sequitur Ἐπιπέδης ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους — στρέφσθαι καὶ μὴ φεύγειν ὁμοῦ. Fere ut in Harpocr. v. Ὁμοίως ἰέναι ed. ms. Adverbium ὁμοῦ initium est novae glossae apud Harpocr. 23. C. σαγγάνδης. M. τίς ὁ ὀροσάγγης, καὶ τί σαγγάνδης, καὶ τί παρασάγγης, καὶ τί ἄγγαρος. Ἦροσάγγαι μὲν etc.

- ἄγγαρος, διαφέρει. ὁροσάγγαι μὲν οἱ σωματοφύλακες, ὡς 1.
 Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμῳ καὶ Τρωίῳ· Ἡρόδοτος δέ, ἠοὶ εὐεργέται βασιλεὺς ὁροσάγγαι καλεῖνται Περσιῖσι". Νύμφης δὲ ὁ
 Ἡρακλεώτης ἐν δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας τοὺς ὁροσάγγας λέγει 5.
 παρὰ Πέρσαις τὴν μεγίστην ἔχειν προεδρίαν, καλεῖσθαι δὲ κατὰ
 γλῶτταν ξένους βασιλείους. σαγγάνδα δὲ οἱ ἀποστελλόμενοι
 καλοῦνται· Σοφοκλῆς δ' ἐν τοῖς Ποιμέσι καὶ Εὐριπίδης ἐν Σκυ-
 ρίαις παρασάγγας αὐτοὺς κεκλήκασιν· ἐχρῆν δὲ εἰπεῖν σαγ-
 γάνδας· ὁ γὰρ παρασάγγης μέτρον ἐστὶν ὁδοῦ, ὡς Ἡρόδοτος
 ἐν τῇ δευτέρῳ οὕτω· ἠδύναται μὲν οὖν ὁ παρασάγγης τριήκοντα 10.
 στάδια, ὁ δὲ σχοῖνος ἕκαστος, μέτρον ἐὼν Αἰγύπτιον, ἐξήκοντα
 στάδια." ἄγγαροι δὲ οἱ πρεσβευταί, ὡς Θεόπομπος ἐν τῇ τρις-
 καιδεκάτῃ οὕτω· ἠκατέπεμψε πρέσβεις, οὓς ἐκεῖνοι ἄγγάρους
 καλοῦσιν." Εἰρηναῖος δ' ἐν τῷ ὑπομνήματι τῷ εἰς Ἡρόδοτον 15.
 Φησι καλεῖσθαι τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικοὺς γραμματιφόρους
 ἀγγάρους, ὅθεν καὶ τὸ εἰς βασιλικὰς ἀπάγειν τι χρείας ἀγ-
 γαρεύειν λέγομεν, καὶ τὸν ἀγγελιαφόρον ἄγγαρον, καὶ ἀγ-
 γάριον ἐντεῦθεν, καὶ τὸ ὑπηρετεῖν ἀναγκάζειν ἀγγαρεύειν.
- Ὅργας, λοχμῶδες καὶ ὄρεινόν χωρίον οὐκ ἐπεργαζόμενον·
 λέγεται δὲ οὕτω παρὰ τὸ ὄργαν εἰς βλάστησιν τὰς ὕλας, καὶ 20.
 τὰ ἄλση ἀπὸ τῆς ἄλσεως.

Ὅστρακισμοῦ τρόπος. Φιλόχορος ἐκτίθεται τὸν ὄστρα-

1. ὡς Ἑλένη γάμῳ καὶ Τρωίῳ· M. Ἑλένη γάμῳ 3. C. et M.
 βασιλεῶς. C. et M. Νύμφης. 4. C. omittit τοὺς ὁροσάγγας.
 5. παρὰ Πέρσαις. 7. M. ἐν Ποιμέσι. 8. M. παρασάγγαις. M. σαγ-
 γάδοις, οἱ γὰρ παρασάγγαι μέτρον. 9. C. omittit ὁδοῦ. 10. δύναται
 μὲν οὖν οἱ παρασάγγης τριάκοντα σταδίους, ὁ δὲ σ^χ ἑκατὸν (vel
 ἕκαστον) μέτρον Αἰγύπτιον ἐξήκοντα σταδίους· M. τριάκοντα
 σταδίους, ὁ δὲ σχοῖνος ἕκαστον, μέτρον αἰγύπτιον. 12. πρεσβευταί·
 Θεόπομπος. 13. M. οὓς ἀγγάρους καλοῦσιν ἐκεῖνοι. 14. τὸ εἰς
 Ἡρόδοτον. 17. M. ἀγγελιαφόρον. 19. ὄρχμοῦς. C. et M.
 ὄρειον. 20. ὄργαν. 21. M. omittit ἀπὸ τῆς ἄλσεως. 22. Φιλόχορος.

1. κισμὸν ἐν τῇ τρίτῃ γράφῳν οὕτω· προχειροτόνει μὲν ὁ δῆμος πρὸ τῆς ὀγδόης πρυτανείας, εἰ δοκεῖ τὸ ὄστρακον εἰσφέρειν· ὅτε δ' ἔδοκει, ἐφράσσετο πανίσιν ἢ ἀγορᾷ, καὶ κατελείποντο εἰσοδοὶ δέκκ, δι' ὧν εἰσιόντες κατὰ Φυλὰς ἐτίθεσαν τὰ ὄστρακα
5. στρέφοντες τὴν ἐπιγραφὴν· ἐπεστάτου δὲ εἴτε ἐννέα ἄρχοντες καὶ ἡ βουλή. διαριθμηθέντων δέ, ὅτῳ πλεῖστα γένοιτο καὶ μὴ ἐλάττω ἐξακισχιλίων, τοῦτον ἔδει τὰ δίκαια δόντα καὶ λαβόντα ὑπὲρ τῶν ἰδίων συναλλαγμαμάτων ἐν δέκκ ἡμέραις μεταστῆναι τῆς πόλεως ἔτη δέκα, (ὑστερον δ' ἐγένοντο πέντε), κερπούμενον τὰ ἑαυτοῦ, μὴ ἐπιβαίνοντα ἐντὸς Γεραιστοῦ, Εὐβοίας ἀκρωτηρίου. μόνος δὲ Ἐπίρβολος ἐκ τῶν ἀδόξων ἐξωστρακίσθη διὰ μοχθηρίαν τρόπων, οὐ δι' ὑποψίαν τυραννίδος· μετὰ τοῦτον δὲ κατελύθη τὸ ἔθος, ἀρξάμενον νομοθετήσαντος Κλεισθένους, ὅτε τοὺς τυράννους κατέλυσεν, ὅπως συνεκβάλλῃ καὶ τοὺς φίλους αὐτῶν.
10. Πάραλος καὶ Σαλαμινία. ταύτας τὰς τριήρεις εἶχον διὰ παντὸς πρὸς τὰς ἐπειγούσας ὑπηρεσίας, ἐφ' αἷς καὶ ταμίαι τινὲς ἐχειροτονοῦντο. ἐχρῶντο δ' αὐταῖς, εἰ δεοί στρατηγὸν μεταπέμψασθαι κριθησόμενον, ὥσπερ Ἀλκιβιάδην. ἡ δὲ Πάραλος ἀπὸ τινος ἥρωος ἐπιχωρίου ἐκλήθη· τῆς μὲν Παράλου καὶ Σαλαμινίας ἐν τρίτῃ μνημονεύει Θεουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὀρυσίῳ· Ἀριστοτέλης δὲ Ἀμμωνιάδῃ καὶ Πάραλον οἶδε καὶ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους· Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ ἔκτῃ τέτταρας αὐτὰς οἶδε, πρώτας μὲν δύο Ἀμμωνιάδα καὶ Πάραλον, προσγενομένας δὲ Δημητριάδῃ καὶ Ἀντιγονίδῃ. ἐκκλούντο
15. 20. 25.

1. C. et M. προχειροτονεῖ. 2. ὀγδόης. C. ἡ. 3. C. et M. ὅτε δὲ δοκεῖ. 6. ὅτῳ. C. ὅτε. 10. C. et M. ἐντὸς Πέρα τοῦ Εὐβοίας. 11. ἐκ τῶν ἀδόξων διὰ ἐξωστρακίσθηναι (vel ἐξωστρακισθῆναι) διὰ. 12. μετὰ τούτων. 13. τὸ ἔθος, ἀρξάμενον. 14. M. συνεκβάλλῃ. 15. αὐτ... 18. αὐταῖς. 20. καὶ ἀπὸ. 22. Ἀμοριάδα. 23. Φιλόχορος. C. Στησίχορος. 24. Ἀμοριάδα. 25. Ἀντιδονίδα.

δὲ οἱ ἐμπλέοντες τῇ Παράλῳ, Πάραλοι, ὡς καὶ παρ' Αἰσχίῃη, 1.
οἶον οἱ τῇ Σαλαμινίᾳ, Σαλαμίνιοι.

Παρεγγραψαντο. οἱ ψήφισμα ἢ νόμον παραινόμενων κρίνου-
τες εἰς σάνδα ἀπογράφονται τοὺς νόμους οἷς Φασιν ἐναντία 5.
εἶναι τὰ κατηγορούμενα, καὶ εἰς τὰ δικαστήρια εἰσκομίζονται
καὶ ἀπὸ τῆς σάνδος ἀναγιγνώσκουσιν· παρρυγεγραμμένοι οὖν
εἰσιν οἱ νόμοι οἶον παρὰ τὰ κατηγορούμενα γεγραμμένοι.

Παρηγοροῦμαι, τὸ παρρυγέλλω καὶ τὸ ἀγορεύω.

Πενέσται· οἷοιπερ ἦσαν παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ Εἴλω-
τες, τοιοῦτοι παρὰ Θετταλοῖς οἱ Πενέσται· εἰσὶ δὲ οἱ ἐν τοῖς 10.
ὄπλοις ἐαλωκότες, καὶ διὰ τοῦτο δουλεύειν βεβιασμένοι τοῖς
κεκρατηκόσιν.

Πινάκιον, λέγεται καὶ σύμβολον δικαστικόν.

Προβολὴ μὲν Φανεροῦ τινος ἀδικήματος, Φάσις δὲ λανθά-
νοντος μήνυσις· Καικίλιος δὲ Φάσιν Φησὶν εἶναι ἢν κατὰ τῶν 15.
τὰ δημόσια μέταλλα ὑπορυττόντων ἀποφέρουσι καὶ καθόλου
κατὰ τῶν τὰ κοινὰ κλεπτόντων· καλεῖσθαι δὲ οὕτω καὶ τὰς
ἐμπορικὰς μηνύσεις.

Πρυτανεῖα, πρόσδος τις εἶναι φαίνεται, ἢν οἱ δικαζό-
μενοι κατέβαλλον κατὰ τὸ τίμημα τῆς δίκης. 20.

Προσκαλεῖται καὶ προκαλεῖται διαφέρει, καθὸ προ-
καλεῖται μὲν οἰκίτην εἰς βάσανον, προσκαλεῖται δὲ τὸν ἀντί-

2. οἶον τῇ Σαλαμινίᾳ. Sequitur glossa Παράστασις ubi eadem
fere leguntur atque apud Phot. et Harpoer. in voc. Vide annotationes.
3. παρὰ νόμων. 5. εἰσκομίζονται, ἀπὸ τῆς. 6. περιγεγραμμένοι.
7. οἱ νόμοι παρὰ. 8. τὸ παραγγέ. 9. M. Λακεδαιμονίοις Εἴλωτες.
10. ἐν τοῖς ὄπλοις. M. ἐν τοῖς πολέμοις. 11. ταῖς κεκρατηκυίας
πρυτανείαις. 13. πινάκιον. C. ; καὶ vel ἰκαῖ'. 14. προβολή:
Φανεροῦ μὲν τινος· λανθάνοντος δὲ μήνυσις· Κεκήλιος δὲ Φησὶν εἶναι
ἢν κατὰ τῶν δημόσια μέταλλα ὑπορυττόντων· ἀποφέρουσι δὲ καὶ καθ-
όλου τῶν τὰ etc. 19. C. omissa voc. πρυτανεῖα habet Πρόσδος etc.
20. κατέβαλον κατὰ τὸ τίμημα.

1. δικον εἰς δίκην· ὅθεν ἀπὸ τῆς προσκλήσεως κλητῆρες λέγονται οἱ τῶν δικαστῶν ὑπηρέται.
- Πρόστιμον ἔκειτο τῷ μὴ μεταλαμβάνοντι τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ὡς Θεόφραστος ἐν πέμπτῳ περὶ νόμων· ἐν δὲ τοῖς
5. δημοσίοις ἀγῶσιν ἰζημιοῦντο χιλίαις καὶ πρότεστί τις ἀτιμία, ὥστε μὴ ἐξεῖναι μῆτε γράψασθαι παρανόμων μῆτε φαίνειν μῆτε ἐφηγεῖσθαι· ἐὰν δὲ τις γραψάμενος μὴ ἐπέξελεθῆ, ὁμοίως· περὶ δὲ τῆς εἰσαγγελίας, ἐὰν τις μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, οἱ δικασταὶ τιμῶσιν.
10. Ῥητορικὴ· Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου· τὰς γνώμας ἅς εἰσήγον εἰς τὸ δικαστήριον μετὰ ψηφίσματος, καὶ Ἵπερίδης ἐν τῷ κατὰ Αὐτοκλέους προδοσίας, ῥητορικῆς ἐκ δήμου· ἔστι γὰρ καὶ ἐκ βουλῆς, οἷον εἰ τὰ αὐτὰ ἔδοξε τῷ δήμῳ καὶ τῇ βουλῇ.
15. Σφήττιοι, δῆμος Φυλῆς Ἀκαμαντίδος· καλοῦνται δὲ καὶ Σφηττοί· κωμωδοῦνται δὲ ὡς ὀξεῖς, ὥσπερ Ἀχαρνεῖς ὡς ἄγριοι, Ποτάμιοι δὲ ὡς ῥαδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους.

1. προσκλήσεως. 3. μεταβαλόντι. 5. ἐζημιοῦντο πρῶτον πρὸς ἀτιμίαν, ὥστε. 6. ἐξεῖναι μετεγγράψασθαι παρὰ νόμων. 7. ἐφηγεῖσθαι· ἐὰν γραψάμενος. 8. ἐὰν μὴ μεταλάβῃ. 11. μεταψηφίσματος· καὶ Ἵπερίδης. 12. προδοσίας. Olim προδαίας in C. legere sibi visus est Dobraeus. 13. ἐκ βουλῆς. C. ἐκβολή. τὰ αὐτὰ. C. τοιαῦτα. 15. Σφήττιοι. 16. Σφηττοί. Ἀχαρνεῖς ἄγριοι. 17. παρεγγράπτους. C. ἀγράφους νόμους.

ANNOTATIONES.

Ἄγωγεύς.

Scripsit grammaticus noster, ἐν ᾧ ἄγονται οἱ ἵπποι· sic enim explicatur codicis corruptela, dein idem legitur apud Zonaram, qui potissimum videndus est hoc loco. Glossae enim, quae initio huius lexicī occurrunt neque ad ius attinent, ad verbum fere conspirant cum iis, quae reperiuntur apud Zonaram. Sunt autem ἀγωγεύς, ἀγωνία etc. — ἀγωγή. Sed et apud Zonaram et apud nostrum legendum censeo, καὶ ὁ λῶρος, ᾧ ἄγονται οἱ ἵπποι, ut recte Photius et Beck. An. 333, 17: ἀγωγεῖ, τῷ ἱμάντι, ᾧ ἄγεται ὁ ἵππος etc. Prior significatio, ut monuit Meierus, sequioris est aetatis, quae ἀγωγή et ἐναγωγή de iudiciali actione, ἐνάγειν autem de ea instituenda dicebat: posterior occurrit apud Xenophont. de re equestri. 6, 5. 8, 3 et in fragmento Strattidis apud Poll. X, 55.

Ἄγραφλου δίκη.

Ut in plurimis lexicis MS., sic in codice Cantabrigiensi saepe numero omittitur litera initialis, quod semel monuisse sufficiat. Verba, καὶ τὸν τὸ ρητὸν ἀποδόντα οἷς ἄφειλεν, corrupta sunt. Deest enim aliquid sententiae, neque aerarius post debitum

solutum potest dici solvisse τὸ ρητὸν i. e. τὸ ὠρισμένον, οἷς ὄφειλεν. Veri simile mihi videtur, scripsisse grammaticum: καὶ τὸν τὸ ρητὸν ἀποδόντα ὃ ὄφειλε μὴ ἐξαλείψαντος. Quum ceteri grammatici diserte nil tradant de hoc modo τῆς ἀγραφίου δίκης, admodum difficile est locum corruptum in integrum restituere. Videntur facere cum nostro Beck. An. 199, 30 et Etym. M. in voce, ubi legitur: Ἀγραφίου. — ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ τῶν ἐγγραφόντων τοὺς μὴ ὀφείλοντας, quum Meierus hic legi iubeat ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ τῶν μὴ ἐγγραφόντων τοὺς ὀφείλοντας, sed nil mutandum arbitror, grammaticum vero confudisse δίκης ἀγραφίου et ψευδεγγραφῆς. Sequitur tamen ex iis, quae de ἀγραφίου actione tradunt ceteri grammatici, hanc actionem etiam competere κατὰ τοῦ τὸν ὀφείλοντα τῷ δημοσίῳ μὴ ἐγγράψαντος, etiamsi non dicant diserte. Si enim ἀγραφίου δίκη competit in aerarium, quod aut nomen eius in tabulas publicas non relatum (vid. Hes. in voce), aut ante debitum solutum expunctum esset (vid. Harp. i. v.), apparet simul agi de magistratu, qui propter gratiam ei alterutra in re adiuvisset.

Ἀντίδοσις.

Omnia recte et ordine procedent, si ante προκλεῖται (nam sic sine dubio supplendum est) inserta particula καί, pro προκλεῖται scripseris προκλήται. Eodem modo loquitur noster infra v. διαγραφῆ, saepenumero autem scriba confundit Ind. et Coni. (vide v. εἰσγγελία). In Schol. ad Dem. Midian. p. 539, 29 ed. Dindorf legitur, νόμος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, εἴ τις προβληθεὶς ἕτερος (ὑπὸ ἑτέρου P.) εἰς τὴν τριηραρχίαν, εἰ δὲ μὴ βούλοιο ἐκεῖνος λαμβάνειν μὲν (μὲν om. V.) τὴν τοῦ νομιζομένου (ὀνομαζομένου margo P. ex cod. Par. ε.) οὐσίαν, δίδοναι δὲ τὴν ἑαυτοῦ καὶ οὕτω τριηραρχεῖν, ubi Meierus annotat: „locus emendatu difficilis; sententia fere haec desideratur: εἴ τις προβληθεὶς εἰς τριηραρχίαν ἦν, προκαλεῖσθαι ἕτερον εἰς τὴν τριηραρχίαν. εἰ δὲ μὴ βούλοιο ἐκεῖνος, ἐκελεύετο λαμ-

ἠβάνειν κ. τ. λ." Non recte me iudice: pars posterior sanissima est: in priore est lacuna, quae hoc modo potest expleri: νόμος ἦν παρ' Ἀθηναίους, εἴ τις προκληθεὶς εἰς τὴν τριηραρχίαν, ἕτερον εὐπορώτερον νομίζοι, τοῦτον προκαλεῖσθαι· εἰ δὲ μὴ βούλοιοτο ἐκεῖνος κ. τ. λ. Sic demum intelligis voc. νομιζομένου. Confusione vulgari literarum β et κ, pro προκληθεὶς scriptum est προβληθεὶς.

Ἄγωνία.

Apud Zonaram p. 25 in voce legitur in fine: Ξενοφῶν δὲ τὸ ἀγωνία ἐν τῷ ἀγῶνι, ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ὁ φόβος, quae verba corrupta e nostro sunt emendanda, sic: Ξενοφῶν δὲ τὸ ἀγωνία ἐπὶ τοῦ ἀγῶνι, ὡς ἐν τῷ ἀγῶνι καὶ ὁ φόβος. Pars huius glossae exstat in Et. M. videlicet, ἀγωνία, ἐπὶ τοῦ εἰς ἀγῶνα μέλλοντος κατιέναι, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς φόβου. οὕτως Ὠρίων. Saepius ἀγωνία ponitur pro ἀγῶν, quam hoc uno loco Xenophontis, qui legitur Cyr. II, 3, 15: οὐν γάρ, ἔφη, ἄνδρες εἰλημμένοι εἰσὶν ἐν δημοτικῇ ἀγωνίᾳ: v. c. apud Plat. Alcib. 2. p. 145 C: τί δ' εἴ τις ἱππεύειν ἢ τοξεύειν οἶδεν, ἢ αὖ παλαίειν ἢ πυκτεύειν ἢ τι τῆς ἄλλης ἀγωνίας κ. τ. λ. Vide imprimis Poll. III, 142: καὶ τὸ πρᾶγμα ἀγῶν καὶ ἀγωνία, καὶ σεμνότερον εἶποις ἄν, ἀγωνία γυμνικὴ, καὶ ἀγωνία Διονυσιακὴ. Nec mirum, quum ἀγωνία primo significet certamen, dein timorem, quo corripitur is, qui in certamen descensus est, postremo apud recentiores simpliciter angorem, sollicitudinem.

Ἄγωναθέτης.

Discrimen inter ἀγωναθέτην et ἀθλοθέτην similiter tradunt Beck. An. 333, 28, Phot. etc. Sed vanum est grammaticorum figmentum, quum promiscue hisce vocabulis utantur scriptores. Vide Pierson. ad Moerid. in voce.

Ἀγῆνωρ.

Male in fine leguntur verba ὑπὸ Ἰώνων δὲ ὁ ἄπορος, ὑπὸ

Ἄττικῶν ὁ τρυφερὸς, quum pertineant ad glossam antecedentem, ut iam monuit Meierus, quod patet e Zon. Suid. Et. M. In Et. M. pro τρυφερὸς legitur κοῦφος. Nequaquam verum esse potest, quod narrant grammatici ἄγαυρον a Ionibus dici τὸν ἄπορον. Causa erroris repetenda est a scholio in Hesiod. Theog. 831, 832:

ἄλλοτε δ' αὐτε (αἰ Φωναὶ Φθέγγοντο)

Ταύρου ἐριβρύχου, μένος ἄσχετον ὕσαν, ἀγαυροῦ·
ubi legitur ὕσαν ἀγαυροῦ, κακοῦ ἢ ἀπόρου, quamquam satis perspicuum sit, ταῦρον ἀγαυρὸν nil aliud posse significare nisi taurum ferocem.

Ἄγύρτης.

Emendata est glossa e Zon. Hes. Poll. VII. 205.

Ἄβροχίτων.

Occurrit voc. Aesch. Pers. 541: λέκτρων τ' εὐνάς ἀβροχίτωνας.

Ἄγών.

„Cum quinque promittat significationes, non potest sex docere: verum coaluerunt hic duae glossae, quarum prior, quae exstat etiam apud Et. Magn. derivata est e Schol. Iliad. Σ, „376, posterior ἢ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἄσκησις legitur etiam „apud Suid. et Phot.” Meierus. Recte emendatur τὸν ἄθλον pro τὸ ἄθλον, quod nunquam possit significare ἀγών. Restat ut exscribam locos Homeri, qui citantur: primus legitur Od. Θ. 260: λείησαν δὲ χορόν, καλὸν δ' εὔρουσαν ἀγῶνα. 2. Π. Ω. 1: λύτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας ἔκκαστοι etc. 3. Π. Τ. 33: Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. 4. Π. Η. 298: αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

Ἀγνώμονες.

Vide Platon. Lysid. p. 218 a: λείπονται δὲ οἱ ἔχοντες μὲν τὸ κακὸν τοῦτο, τὴν ἄγνοιαν, μήπω δὲ ὑπ' αὐτοῦ ὄντες ἀγνώμονες μηδὲ ἀμαθεῖς, ἀλλ' ἔτι ἠγούμενοι μὴ εἰδέναι ἃ μὴ ἴσασιν.

Ἄγχιστέϊς.

Eadem glossa recurrit apud Beck. An. 213, 15 et 333, 6; Phot. Suid. Zonar. nisi quod apud hos pro *ζευχθέντες* legitur *μιχθέντες*.

Ἄγορά.

Pro particula *ὡς* requiritur *ἕθεν*, ut recte Zonaras p. 27, qui ut supra monui in glossis huiusce generis semper fere conspirat cum nostro: *ἀγορά, ἡ ἐκκλησία καὶ ἡ συνάθροισις, ἕθεν καὶ ὁ Νέστωρ ἀγορητής*. Item Suidas: *ἀγορὰ ἡ ἐκκλησία, ἕθεν ὁ Νέστωρ ἀγορητής*. Nestor ita dicitur II. A. 248: *Τοῖσι δὲ Νέστωρ ἠδυεπὴς ἀνόρουσε, λίγυς Πυλίων ἀγορητής*. Verba *ἀγορὰς Ἰππερίδης* etc. recurrunt apud Suid. et Harp. qui addunt nomen orationis, vid. *ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου*.

Ἄγωγή.

Suidas in voce: *ἀγωγή ἡ διὰ τῶν ἕθων τοῦ τρόπου κατακόσμησις*, unde addidi praepositionem *διὰ*.

Ἄλογίου δίκη.

„Differt ea explicatio a reliquorum grammaticorum enarratione: iis enim *ἀλογίου* iudicium locum habere videtur, ubi-
„cunque magistratu perfuncti qui essent, rationes non reddi-
„dissent muneri, sive in eo munere pecuniam publicam tenuis-
„sent, sive non tenuissent (vide v. c. Hesych. *ἀλογίου δίκη, ἢν Φεύγυσιν οἱ ἄρχοντες, λόγου οὐ δόντες τῶν τῆς ἀρχῆς διοικημάτων*, quocum faciunt Suid. Et. M. Zonar.); hic autem do-
„cetur *ἀλογίου* iudicio petitum esse, quicumque pecuniam pu-
„blicam ad sumptus publicos faciendos accepisset, neque eius
„rationes reddidisset, sive cum magistratu fuisset, sive non
„fuisset.” Meierus. Utraque explicatio vera est, sed noster de uno tantum modo *τῆς ἀλογίου δίκης* loquitur.

Ἄντιγραφή.

Recte Meierus pro *δημοσίου* restituit *Δημοσθένους* et pro *ἐκάστου*, *ἐκατέρου*. Leguntur verba Demosthenis in oratione

κατὰ Στεφάνου Α. § 46: τὰ ψευδῆ μου κατεμχρτύρησε Στέφανος μαρτυρήσας τὰ ἐν τῷ γραμματείῳ γεγραμμένα. Ex γραμματείῳ primo factum est vulgari errore γραμμικτίῳ, tum γράμμικτι.

Ἄνθυπωμόσαντο.

Vide Beck. An. 404, 17: ἀνθυπάμοσα· ἀντὶ τοῦ ὑπεῖπον τῆ ὑπωμοσίᾳ· οὕτω Δημοσθένης κατὰ Ὀλυμπιοδώρου. Eandem glossam habent, Harp. in v. ἀνθυπάμοσαν, Suidas cum nostro i. v. ἀνθυπωμοσίᾳ. Verum scribendum est ἀνθυπωμόσαντο, ut docet Demosth. κατὰ Ὀλυμπ. § 25: ὑπωμοσάμεθα ἡμεῖς τουτονὶ Ὀλυμπιόδωρον δημοσίᾳ ἀπειναι στρατευόμενον, ὑπομοθέντος δὲ τούτου ἀνθυπωμόσαντο οἱ ἀντίδικοι.

Ἄντιλαχχεῖν.

Facile apparet verba codicis emendatione indigere: nemo enim ἀντιλαχχάνει τοῖς δικιτηγίς sed τοῖς διάκουσιν, τῷ ἐλόντι πρὸς τοὺς δικιτηγίας. Dabo exempla ex loquendi usu grammaticorum: legitur apud nostrum i. v. μὴ οὔσα δίκη, — τοῖς διάκουσιν ἀντιλαχχάνοντας τὴν μὴ οὔσαν. Vide Phot. μὴ οὔσα δίκη, — ἀντελάχχανον τῷ ἐλόντι αὐτήν. Videtur ergo hic requiri pro δικιτηγίς διάκουσι, licet causam corruptelae non perspiciam. In eandem suspicionem inciderunt Dobraeus et Nauckius. Particula καὶ ante verba οἱ ἐρήμην etc. delenda est: saepius apud nostrum redundat ut infra i. v. δίκη in fine.

Ἐπωμοσία.

Tota haec glossa demonstrat inveterata esse nonnulla codicum vitia. Confudit enim grammaticus noster, ut mox demonstrabo, voc. ἄπωμοσία et ὑπωμοσία, quod facile fieri potest propter leve discrimen, quod in codicibus inter praepositiones ἀπὸ et ὑπὸ intercedit. Literarum initialium series, quae ut in praefatione monui non nisi semel interruptitur palam ostendit grammatici ipsius hoc esse peccatum aut saltem eius, e cuius libro hoc lexicon conflavit. Demonstrabo nunc omnia, quae

leguntur ab initio usque ad verba *ἐτέρως οὖν λέγεται* etc. pertinere ad voc. *ὑπωμοσία*, simulque cetera vitia eximam. Initio scribendum est: *μίαν μὲν ὅταν τις γράφηται νόμον παρανόμων*. Necessario inserendum est pronomen *τις*, ter omissum, 1°. in fine huius ipsius glossae, *ὅταν κρινόμενος* quum scribat pro *ὅταν τις κρινόμενος*; 2°. i. v. *εἰς δατητῶν αἵρεσιν* in fine ubi legitur *ὅταν μὴ θέλῃ*; 3°. i. v. *ἐνδειξίς* in verbis *Φάσις δὲ ἐστὶν ὅταν φαίνη* etc. Recte idem quod initio legitur ad *ὑπωμοσίαν* refert Poll. VIII, 56: *Ἵπωμοσία δὲ ἐστὶν, ὅταν τις ἢ ψήφισμα ἢ νόμον γραφέντα γράφηται ὡς ἀνεπιτήδειον. τοῦτο γὰρ ὑπομόσασθαι λέγουσι* etc. Vide et Poll. VIII, 44. In verbis *καταγνοὺς αὐτοὺς* pro *αὐτοὺς* requiritur *αὐτοῦ*, scilicet τοῦ νόμου. Ἐξόμνυται enim παραλελογίσθαι καταγνοὺς τοῦ νόμου τὸ ἀσύμφορον, ut Aristides apud Plut. c. 3: *πάλιν δὲ γράψας τινὰ γνώμην εἰς τὸν δῆμον, ἀντιλογίας οὐσης πρὸς αὐτὴν καὶ Φιλονικίας ἐκράτει μέλλοντος δὲ τοῦ προέδρου τὸν δῆμον ἐπερωτᾶν, αἰσθόμενος ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν τὸ ἀσύμφορον, ἀπέστη τοῦ ψηφίσματος*. Emendationes, quas fecimus, confirmat Beck. An. 313, 8, ubi legitur recte i. v. *ὑπωμοσία*, *ὁπόταν τις νόμον ὑπ' ἄλλου εἰσηγηθέντα γράφηται παρανόμων ἢ αὐτὸς δ' εἰσηγησάμενος καταγνοὺς αὐτοῦ ἐξομόσῃται παραλελογίσθαι*. *ὑπωμοσία* δὲ ἐκλήθη, ὅτι ὁμνύντες οἱ εἰσηγησάμενοι, μήτε ἐπ' ἀργυρίῳ τὸν νόμον θέσθαι μήτε κατὰ χάριν, ἀπελύοντο. Legitur locus Demosthenis § 103: *καίτοι πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν ἢ τοὺς δευτέρους καὶ τρίτους οἶεσθέ μοι δίδόναι, ὥστε μάλιστα μὲν μὴ θεῖναι τὸν νόμον τοῦτον, εἰ δὲ μή, καταβαλόντα ἔαν ἐν ὑπωμοσίᾳ*. Vides et apud Demosthenem *ὑπωμοσία* esse scriptum, non *ἀπωμοσία*. Quae sequuntur *κατὰ μίμησιν* etc. eodem fere modo leguntur apud Harp. sed in voce *ὑπωμοσία*. Ipse noster, qui narravit rem ipsam dici *ἀπωμοσίαν*, nihilominus addit *καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνυσθαι λέγουσιν*. Pro accusativis *ἀποδημίαν, νόσον*, ἄλλο

τι requiruntur dativi, quod forsitan non esset monendum nisi editor novissimus annotasset: „*accusativi servari poterunt, si „προφάσει χρώμενον in προφασίζόμενον mutaris.*” Sed cuinam hoc placebit collato loco Harp. ὑπωμοσία, τὸ ὑπερτίθεσθαι δίκην προφάσει χρώμενον ἀποδημία, ἢ νόσω, ἢ τινι τῶν παραπλησιῶν μεθ’ ὅρκου οὕτως ἐλέγετο, καὶ τὸ ποιεῖν τοῦτο ὑπόμνυθαι. Adde, quod plus semel confudit noster accusativum et dativum, v. c. i. v. κυαμεύονται pro κυάμοις scripsit κυάμους; i. v. μὴ οὔσα δίκη, ἀντιλαγχάνουσι pro ἀντιλαγχάνοντας; i. v. ὀροσάγγης, παρὰ Πέρσας pro παρὰ Πέρσαις. Verba ultima ἀπωμοσία, ὅταν etc. eodem fere modo leguntur apud Hesych. i. v. ἀπωμοσία, ὅταν τις κρινόμενος σκήπτηται μὴ εὐσχολεῖν πρὸς τοὺς δικαστάς, ἀνθυπομύη δὲ ὁ ἀντίδικος, καὶ περὶ αὐτοῦ τούτου προδικάζονται. (Cod. προδικάζονται). Hinc nostrum emendavi: qui vero confusionis in hoc lexico Indicativi et Coniunctivi exempla quaerit, inspiciat glossas διαψήφισις et εισαγγελία. Hanc occasionem nactus, emendabo locum Pollucis, qui legitur VIII, 56: ἡ δ’ ἀπωμοσία ἐγίνετο παρὰ τῶν ἀντιλεγόντων πρὸς τοὺς ἐξομνυμένους ἐπὶ προφάσει ἀρρωστίας ἢ ἀπουσίας. συνισταμένης δὲ περὶ τούτου δίκης, τὸ παρὰ τοῦ κρινόντος ἔργον ἀπωμοσία καλεῖται. Si ἐξόμνυται ἐπὶ προφάσει ἀρρωστίας ἢ ἀπουσίας in iudicio rei (οἱ κρινόμενοι), aliis verbis, utuntur τῇ ὑπωμοσίᾳ, is qui ἀντιλέγει πρὸς τοὺς ἐξομνυμένους i. e. ὁ κρίνων, ἀνθυπόμνυται, ut res ipsa monet. Vide praeterea Demosth. κατὰ Ὀλυμπ. § 25, quem locum ascripsi supra i. v. ἀνθυπωμόσαντο. Qui vero ἀνθυπόμνυται, is utitur non τῇ ἀπωμοσίᾳ, sed τῇ ἀνθυπωμοσίᾳ, unde scribes apud Poll. l. c. ἡ δ’ ἀνθυπωμοσία — τοῦ κρινόντος ἔργον ἀνθυπωμοσία καλεῖται. Nunc ad nostrum revertor. Nunquam credam verum esse, quod cum Hesychio tradit ἀπωμοσίαν totam dici actionem, in qua reus ὑπόμνυται, actor ἀνθυπόμνυται. Neque in voce ἀπωμοσία aliud quid latere, sed

Hesychium et nostrum, ut solent epitomatores, omnia confudisse puto. Per totam hanc annotationem hoc egi ut demonstrarem pro ἀπαμοσία scribendum esse ὑπαμοσία. In tali confusione restat, ut quaeram, quid linguae rationi conveniat. Hanc vero postulare voc. ὑπαμοσία apparet: ἀπόμνυται enim is, qui prorsus aliquid facere recusat, quod et analogia et usus linguae demonstrant; verum in hac glossa perspicuum est agi de iureiurando, quo quid in posterum differtur, qua in re recte credo usurpatur praepositio ὑπό: i. v. ἀγχιστεῖς (vide supra) eodem modo confudit praepositiones ἀπό et ὑπό.

Ἄπρόσκλητος.

Idem fere legitur apud Hesych. i. v. et B. A. 199, 14: ἀπρόσκλητος δίκη, ἢ μὴ τυχοῦσα τῶν καλουμένων κλητῶρων κατὰ τὸν νόμον etc. Post κατὰ excidit articulus.

Ἀποστασίου δίκη.

Scriptum erat in codice, ni fallor, ut emendavi: ἀποστασίου δίκη, ἢ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων οὔσα τῶν ἀφισταμένων τοῦ ἀπελευθερωσάντος. Sed vide, quid factum sit; in verbis ἀπελευθέρων οὔσα, duae litterae ων siglo scriptae evanuerunt, reliqua ἀπελευθέρ οὔσα in unum vocabulum ἀπελευθεροῦσα coaluerunt. Quae vero nunc legebantur κατὰ τῶν ἀπελευθεροῦσα τῶν ἀφισταμένων ne grammaticus quidem concoquere poterat, sed paratum est remedium: verba τῶν ἀφισταμένων collocat ante ἀπελευθεροῦσα, e duobus articulis τῶν omittitur alter, et nata est lectio, quam nunc invenimus. Post δίκη inserui ἢ: conf. Hesych. i. v. ἀποστασίου δίκη, ἢ κατὰ τῶν ἀπελευθέρων, ὅταν (Cod. ὅτε) ἀποστῶσιν τῶν ἐλευθερωσάντων.

Ἀργίας δίκη.

Certatim editores verba corrupta εἰάν τις ἀλῶ τίσαι· ἂν δ' ἄπαξ emendarunt, coll. Poll. VIII, 42: τῆς δ' ἀργίας, ἐπὶ μὲν Δράκοντος, ἀτιμία ἦν τὸ τίμημα, ἐπὶ δὲ Σόλωνος, εἰ τρίς τις ἀλῶ ἡτιμοῦτο. Fons erroris quod litera ε in parti-

cula εὐν corrupta est in αι. Verum non est scribendum, quod Dobraeo Nauckioque placuisse video, εὐν τις ἀλφῶ τρις sed εὐν τρις ἀλφῶ τρις; voc. τρις habet emphasin, igitur statim post εὐν collocari debet, ut recte Pollux l. c. εἰ τρις τις ἀλφῆ. In verbis ultimis ζημιῦσθαι δραχμὰς ἑκατὸν dativum pro accusativo substitui (vide supra i. v. ὑπωμοσία), qui in talibus usurpari soleat, v. c. apud ipsum nostrum i. v. ἐπιβολή. ἔξεστι τοῖς ἄρχουσιν ἀργυρίῳ ζημιῦν τοὺς ἀμαρτάνοντας κ. τ. λ. Quae verba hic citantur ex oratione Lysiae κατὰ Ἀρίστανος („cuius orationis memoria hoc uno loco nititur.” Nauck.) eadem fere Diog. Laërt. Sol. VII, affert ex eiusdem oratione κατὰ Νικίου vid. καὶ ὁ ἀργὸς ὑπεύθυνος ἔστω παντὶ τῷ βουλομένῳ γράφεισθαι. Λυσίας δ' ἐν τῷ κατὰ Νικίου Δράκοντά Φησι γεγραφέναι τὸν νόμον, Σόλωνα δὲ τεθεικέναι. Uter recte non liquet.

Ἄτιμητος δίκη.

Pro τοσοῦτον requiritur τοσοῦτου. Dein expunxi ἐλάττονος, quod quis ignarus significationis verbi ὑποτιμήσασθαι addidit. Nil enim aliud significare potest ὑπετιμήσασθαι nisi τιμήσασθαι ἐλάττονος. Vide Xenoph. Apol. 23: πρῶτον μὲν γὰρ κελεύόμενος ὑποτιμᾶσθαι (ὁ Σωκράτης) οὔτε αὐτὸς ὑπετιμήσατο οὔτε τοὺς φίλους εἶπεν, ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογῶντος εἶη ἀδικεῖν. Confirmantur duae emendationes verbis Pollucis VIII, 63: ἀτιμητος δὲ δίκη, ἣν οὐκ ἔστιν ὑποτιμήσασθαι, ἀλλὰ τοσοῦτου ἐπιτετίμηται, ὅσου ἐπιγέγραπται.

Ἄτοπον.

Thom. Mag. ἄτοπον, οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ὡς ἄτοπον ἔφη, ὃ ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο. (p. 60. b.).

Βιαίων δίκη.

Emendata est glossa e schol. in Plat. p. 464. e. ubi eadem fere leguntur. Apud schol. Plat. pro σχολαστικαῖς est σχολικαῖς. Annotat Nauck. „σχολαστικαῖς ed. Dobraeus, scho-

„λικαῖς Meier cum Schol. Plat. idque ipsum C. praebere
„videtur.”

Διαδικασία.

„Pessima glossa, quippe quae διαδικασίαν, quae sane non-
nunquam ἐπίκρισις erat τοῦ ἐπιτηδείου πρὸς λειτουργίαν
„(Et. M. Suid. Hes.), id est locum etiam tum habebat, ubi ad
„χορηγίαν vel τριηραρχίαν qui vocati essent, id oneris in
„alios potius convenire contendebant, eam igitur confundat
„cum δοκιμασίᾳ sive cum iudicio quod apud Athenienses om-
„nes pati debebant, quicumque vel suffragiis vel sorte magistra-
„tum populi Attici cepissent.” Meier. Nemo credo intelligit,
quid sibi velint verba ἢν τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς τριηράρχαις
ποιῶνται. Hoc vero modo confusio mihi nata videtur; con-
iunxit epitomator duas glossas, unam, διαδικασία ἐστὶν ἢν
ποιῶνται ὧν δεῖ τριηραρχεῖν, ὅτῳ προσήκει μᾶλλον. (vid.
Suid. διαδικασία ἐστὶν ἢν ποιῶνται τινες τοῖς μέλλουσι χορη-
γεῖν, οὓς ἂν ἐρισθῆναι βούλωνται, πότε χρὴ λειτουργεῖν αὐ-
τούς.); alteram, δοκιμασία ἐστὶν ἢν ποιῶνται ὧν δεῖ ἄρχειν.
Tali modo saepius loquitur noster, v. c. i. v. διαμαρτυρία
ἐστὶν ἢν τῶν κλήρων ἀντιποιούμενοι γράφονται. Coniunctis
igitur duabus illis glossis scripsit in v. διαδικασία ἐστὶν ἢν
τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς τριηράρχαις ποιῶνται ὧν δεῖ ἄρχειν ἢ
τριηραρχεῖν. Deinde addit τὸ δ' αὐτό ἐστι καὶ δοκιμασία.
Nunc demum intelligimus cur addita sint verba τοῖς ἄρχουσι
καὶ τοῖς τριηράρχαις. Infra i. v. εἰς ἐμφανῶν κατὰστασιν
idem fere fecit, sed illic non omnino falsum est quod tradit.
Licet causam corruptelae mihi perspexisse videar, nolui tamen
quidquam mutare: nil enim novi docet nos glossa neque ipsa
verba grammatici praestare possum.

Γραφή.

Quae hic de voc. ἐπιγραφή leguntur nullam probabilem
efficient sententiam, nisi mecum particulam ἢ, quae legitur

ante verba ἐν τῷ δικαστηρίῳ collocaris ante ἴδιον. Dein necessario requiritur pro dat. ἐπιχωρίῳ acc. ἐπιχώριον, vide supra i. v. ὑπωμοσία. Si quis enim qualemcunque ob causam in alio loco, seu in patria, seu alibi iudicium vellet haberi, quam ἐν τῷ ἰδίῳ, ἐν πόλει, ἐν τῷ δικαστηρίῳ i. e. eo ipso loco, quo vulgo iudicium haberi solebat, necesse erat huius loci nomen subscriptioni addi. Nusquam huius rei diserta fit mentio, nisi fortasse pertinet ad δίκας ἐκκλήτους, qua de re videtur etiam Dobraeus cogitasse, qui attulerit Poll. VIII, 57, 63. Prior locus huc non videtur facere: quae in posteriore leguntur, multo uberius exponit Schol. in Aesch. I, 89. Videtur haec causa fuisse erroris, quod quum vidisset scriptum, ut emendavi: ἐπιγραφῆ — ἢ ἴδιον ἐν πόλει, ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ἢ ἐπιχώριον, οἶον Φαληροῖ, ἢ ἐτέρωθι, non cepit homo priorem ἢ copulam esse comparativam, duas posteriores disiunctivas, sed omnes tres esse disiunctivas credidit. Nunc in promptu erat ante verba ἐν τῷ δικαστηρίῳ inserere ἢ et acc. ἐπιχώριον solum inter quatuor dat. positum, in hunc mutare casum. Adde, quod propter confusionem literarum η et ι, ante ἴδιον facillime potuit evadere particula ἢ.

Δεκάζειν.

Legitur locus Aeschinis I, 87: ἅπαντα δὴπου ἀνάγκη ἦν ἐκ τοῦ λόγου τούτου μαρτυρεῖν τὸν μὲν, ὡς ἐδέκαζε, τὸν δέ, ὡς ἐδεκάζετο, προκειμένης ἐκατέρω ζημίας ἐκ τοῦ νόμου θανάτου. Apud Aeschinem hoc loco δεκάζειν esse idem atque παρακρούεσθαι i. e. φευακίζειν, ἐξαπατᾶν falsum est: habet hic suam notionem corrupendi iudices, ut recte Schol. ad loc. cit. δεκάσαι ἐστὶ τὸ διαφθεῖραι τινὰς χρήμασι παραδικάσαι ἢ τι τοιοῦτον ποιῆσαι.

Διάγραπτος δίκη.

„Iusto arctior ea enarratio, διάγραπτος enim omnis et actio „et accusatio dicebatur, quae ab magistratu recepta primum

„et dein reiecta esset, quacunq̄ue ex causa factum esset, ut
 „reiiceretur; neque enim ea in re παραγραφὴ victrix plus
 „valebat quam reliquae causae.” Meier. Cum nostro facit
 Poll. VIII, 57, qui hinc emendari potest: dicit enim, ἄγραπτος
 δὲ δίκη ἐκαλεῖτο ἢ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνααιρεθεῖσα καὶ δια-
 γραφεῖσα. Statim vides pro ἄγραπτος esse scribendum διά-
 γραπτος.

Διαγραφὴ.

Coniunctio καὶ initio demonstrat hanc glossam ex uberiore
 esse transcriptam, omissis nonnullis verbis, quae leguntur apud
 Zon. et in Lex. Vindob. i. v. διαγραφὴ, ἢ διατύπωσις τῶν με-
 τάλλων δηλοῦσα μετὰ γραμμῶν, ἀπὸ ποίας ἀρχῆς μέχρι
 πόσου πέρας πιπράσκειται. Quae supersunt eodem fere modo
 leguntur apud Zon. Suid. Lex. Vindob. Pro τυχόντος inserui
 τοῦ: omittunt etiam Suid. Zon.; in Lex. Vind. duo vocabula
 τοῦ τυχόντος evanuerunt. Pro τυχόντος Hemsterhusius in Thom.
 Mag. p. 212 emendat τοῦ ἀρχοντος, quod mihi non admodum
 placet. Διαγράφεται enim ἢ δίκη κατὰ συγχώρησιν τοῦ διώ-
 κοντος aut si res, antequam in iudicium venit, permittitur ar-
 bitro, qui non magistratus est sed ὁ τυχών, qui et actori et
 reo placet. Verba ultima λέγεται διαγραφὴ etc. usque ad finem
 paullo uberius leguntur apud Suid. i. v. διαγραφὴ, vid. καὶ
 τοῦτο ἐπὶ Ἰουστιανοῦ ἐγένετο ζημίαις πολλαῖς καθυποβάλλεσθαι
 τὴν πόλιν. Idem fere Zon. Exempla huius usus verbi διαγρά-
 φεσθαι ignota mihi sunt.

Διαψήφισις.

Pro ἐγγεγράφθαι legendum censeo παρεγγεγράφθαι, nam
 non δοκοῦσιν ἐγγεγράφθαι sed εἰσὶν ἐγγεγραμμένοι; dein oritur
 suspicio ne nomina falso in civium tabulas relata sint, δοκοῦσιν
 igitur παρεγγεγράφθαι. Sed videte quid factum sit: verbum
 παρεγγεγράφθαι ignotum erat grammatico, quod patet e voce
 Σφήττιος, ubi παρέγγραφος abiit in ἄγραφος ut apud Pho-

tium in eadem voce in ἔγγραφος. Omissa igitur praepositione *παρὰ* scripsit, ὅταν συνελθόντες κατὰ δῆμον οἱ δημόται ψῆφον φέρωσι κατὰ τῶν δοκούντων ἐγγεγράφθαι, non curans quam nihil hoc loco esset τῶν δοκούντων ἐγγεγράφθαι. Confirmatur emendatio testimonio Poll. VIII, 64: διαψήφισις δ' ἦν, τὸ τοῦς δημότας τὴν ψῆφον ὑπὲρ τῶν παρεγγεγράφθαι δοκούντων ἐνεγκεῖν. Idem Schol. in Plat. p. 855, c.

In verbis καὶ μὴ ὄντων Ἀθηναίων delenda est coniunctio καί. Quid enim significant verba ὅταν ψῆφον φέρωσι κατὰ τῶν δοκούντων παρεγγεγράφθαι nisi hoc: quum ferunt suffragium de iis, qui videntur esse Athenienses, quum nomina eorum in civium tabulas relata sint, sed non sunt; Graece, κατὰ τῶν δοκούντων εἶναι Ἀθηναίων καὶ μὴ ὄντων: itaque non potest addi: καὶ μὴ ὄντων Ἀθηναίων. Recte vero sententia sese habebit, si subiungis: quum sint ξένοι, non Athenienses, Graece: κατὰ τῶν δοκούντων παρεγγεγράφθαι μὴ ὄντων Ἀθηναίων. Eodem modo Harpocr. i. v. διαψήφισις dicit: διαψήφισις: ἰδίως λέγεται ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς δήμοις ἐξετάσεων, αἱ γίνονται περὶ ἐκάστου τῶν δημοτευομένων, εἰ τῶ ὄντι πολίτης καὶ δημότης ἐστὶν ἢ παρεγγεγράφται ξένος ὢν i. e. quaeritur, utrum revera civis sit an iniuria nomen eius in civium tabulas relatum sit, quum sit ξένος. Editores proposuerunt, Meierus: ἐγγεγράφθαι μὴ ὄντων, Nauckius: παρεγγεγράφθαι καὶ μὴ ὄντων. Uterque igitur dimidiam partem verae lectionis reperit. Doleo quod demum vidi ita esse emendanda codicis verba κατὰ τῶν δοκούντων ἐγγεγράφθαι καὶ μὴ ὄντων Ἀθηναίων, quum prior pars huius libelli iam typis expressa esset: antea enim mihi placuit, κατὰ τῶν δοκούντων παρεγγεγράφθαι, omissis verbis καὶ μὴ ὄντων Ἀθηναίων. Dies diem docet.

Διαμαρτυρία.

Recte Nauckius pro voc. δι' ἧς, αὐτοῦ et διαμαρτύρηται, quae in codice leguntur, correxit δι' ἧν, αὐτοῦ et διαμαρτύ-

ρεται. Ad verba καὶ ὅτι τὸ ὄνομα ὁποῖον ἔτοιμον annotat „verba corrupta.” Nullam video corruptelam: dixit grammaticus: τὸ ὄνομα (διαμαρτυρία) τοῖόν ἐστι, ὁποῖόν ἐστιν ὄνομα ἔτοιμον i. e. hoc vocabulum tale est, quale est vocabulum statim paratum, si rem tantummodo audiveris. Alia de vocis significatione tradidit Harpocr., vide i. v.

Δίκη.

Rectius initio locutus esset grammaticus, si scripisset δίκην δοῦναι τὸ ἐκτίσαι τιμωρίας λέγεται, sed nil mutandum arbitrator; saepius enim ita abrupte loquitur v. c. paullo ante i. v. δικηγραφία, — λέγεται δικηγραφία καὶ τὸ καθυποβάλλεσθαι ζημίαις πολλῶν. Primae significationis exemplum est apud Hesiod. Ἔργ. κ. Ἡμ. 239: τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύσπα Ζεὺς. Vide Et. M. i. v. De iis quae sequuntur novissimus editor annotat „verba desperata.” Mea vero sententia in integrum possunt restitui. Si enim attente glossam perlegeris, suspicio tibi oriatur, partem priorem ad δίκην referri debere; posteriorem vero, inde a verbis ὑπὲρ δὲ τῶν etc. pertinere ad γραφήν. Confirmatur haec suspicio testimoniis grammaticorum, vide v. c. Zon. δίκη, ἡ ὑπὲρ ἰδιωτικῶν ἀδικημάτων συνισταμένη κατηγορία, καὶ ἥς τὸ τίμημα ὄρισταί τοῖς νόμοις, Beck. An. 241, 6. δίκη τί ἐστί· δίκη ἐστίν, ἣν ὑπὲρ ἰδίων ἀμαρτημάτων οἱ βουλόμενοι ἴστανται πρὸς τινος, καὶ ἥς τὸ ἐπιτίμιον ὄρισμένον ἐστὶ τοῖς νόμοις. Cum hisce duobus vides nostrum paucis mutatis initio conspirare. Quod vero ad posteriorem partem attinet, legitur apud Beck. An. 226, 27: Γραφή· δίκης ὄνομα, καθ' ἣν ὑπὲρ τῶν κοινῶν ἀλλήλους γράφονται, καὶ ἄλλόντος τοῦ θιωκομένου τιμῆ τὸ δικαστήριον, ὃ τι χρὴ παθεῖν ἢ ἀποτίσαι. Ecquae dubitatio superesse potest verba nostri etiam ad γραφήν referenda esse, quum in fine ambo plane isdem verbis utantur, initio paululum dissentiant? Qua re semel constituta facilis nostri est

emendatio insertis verbis *γραφή, ὄνομα δίκης*. Plane simile vitium commissum est infra i. v. *προβολή*. Excerpterat hanc glossam ex uberiore, ubi de discrimine inter voc. *προβολή* et *φάσις* agebatur: in glossa contracta voc. *φάσις* excidit, unde et ea, quae pertinent ad voc. *φάσις* falso referuntur ad voc. *προβολή*.

Διωμοσία.

Nauckius suadente Meiero addidit post *έκουσίων* voc. *φόνων*, male ut mihi quidem videtur. Apparet enim ex explicatione vocis *διωμοσία*, eam tantummodo locum posse habere, si quis quid sciens sua sponte commiserit. Sin vero *άκων* commisit sive *φόνον* sive aliud crimen, non potest *δμύναι ώς ούκ ών ένοχος διάκεται*, sed contra contendit commisisse quidem se crimen, verum invitum ideoque vitio hoc sibi non esse vertendum. Recte igitur in universum dixit grammaticus, *περι τών έκουσίων*.

Εισαγγελία.

Nomen iurisconsulti *Καικιλίου*, ter a nostro commemorati, nusquam sine labe evasit. In hac glossa abiit in *Κικίνου* (de confusione literarum *λι* et *ν* vide Cobet. *Novae Lect.* p. 282) et in *Κακεϊ*, postea i. v. *προβολή* in *Κεκήλιος*. Emendavit Dobraeus. Schneidewin in edit. *Hyperidis* p. 43 e *Κακεϊ* fecit *κάκεϊνος*, sed litera maiuscula, qua *Κακεϊ* in codice scriptum est, satis demonstrat nomen proprium desiderari. Tempora verborum, quae suspensa sunt a particula *έάν* ad unum modum et unum tempus sunt reducenda. Nulli ex editoribus placuit verbum *νικοίη*, quod hoc loco satis absurdum sit. Dobraeus *οϊκοίη*, Meier *μισθοφορή*, Nauckius *οικη*, Lugebil *μετοικη*. Ultimum non unam ob causam verum esse puto. Duobus praeterea testimoniis imprimis nituntur ea, quae nobis *περι τής εισαγγελίας* innotuerunt. Primum obtinet locum *Hyperidis υπέρ Ευξενίππου εισαγγελίας άπολογία προς Πολύευκτον*, ubi

ipsa verba τοῦ εἰσαγγελτικοῦ νόμου ponuntur, vid. Col. XXII, 20, XXIII, 2. (utor editione Teubneriana), ἐάν τις τὸν δῆμον τὸν Ἀθηναίων καταλύῃ — ἢ συνίῃ ποι ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου ἢ ἔταιρικὸν συναγάγῃ, ἢ ἐάν τις πόλιν τινὰ προδῶ ἢ ναῦς ἢ πεζὴν ἢ ναυτικὴν στρατιάν, ἢ ῥήτωρ ὦν μὴ λέγῃ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ τῷ Ἀθηναίων χρήματα λαμβάνων (quibus postea Col. XXXIX addit) καὶ δωρεὰς παρὰ τῶν τάναντία πρακτόντων τῷ δήμῳ. Alter locus legitur apud Poll. VIII, 51—53, qui ex eiusdem Theophrasti libris περὶ νόμων se hausisse fatetur. Ascribam ea, quae huc faciunt: 52 ἐγίγνοντο δὲ εἰσαγγελίαι καὶ κατὰ τῶν καταλυόντων τὸν δῆμον ῥητόρων, ἢ μὴ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ λεγόντων, ἢ πρὸς τοὺς πολέμιους ἄνευ τοῦ πεμφθῆναι ἀπελθόντων, ἢ προδόντων Φρούριον ἢ στρατιάν ἢ ναῦς, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ νόμων. Hinc noster potest suppleri: quod Pollux pro χωρίον habet Φρούριον non movet me ut cum Meiero apud nostrum idem voc. scribam, quum utrumque saepe idem significet neque liqueat, utrum scripserit Theophrastus. Quae apud Hyperidem leguntur multum faciunt ad aestimandam fidem, quae nostro sit habenda. Vides cum in plurimis consentire, sed plerumque brevius esse locutum, ut fere per totum fragmentum solet. Initio et noster et Pollux minus accurate videntur esse locuti. Prior enim pars τοῦ εἰσαγγελτικοῦ νόμου pertinet ad omnes Athenienses, posterior ad solos ῥήτορας, quod diserte ipse Hyperides dicit post ipsa verba legis l. c.: τὰ μὲν ἄνω τοῦ νόμου κατὰ πάντων τῶν πολιτῶν γράψαντες — τὸ δὲ τελευταῖον κατ' αὐτῶν τῶν ῥητόρων. Debebat igitur noster: ἐάν τις καταλύῃ τὸν δῆμον, ἢ ῥήτωρ ὦν μὴ τὰ ἄριστα συμβουλεύῃ etc. Eodem modo Pollux. Verba corruptissima εἴτε Θεμιστοκλέα — Ἀγραυλῆθεν emendavit Cobetus. Variae Lect. p. 169; eadem proposuit Dobraeus, nisi quod non κατὰ sed ὡς ante Κράτερον inseruit, quod mihi non praeferendum videtur, quum multo facilius κατὰ

quam ὡς hoc loco evanescere potuerit. Postea Dobraeus sententia mutata maluit: εἶγε (vel εἴπερ) Θεμιστοκλέα εἰσήγγειλεν, ὡς Kr., sed decantatae illae δεύτεραι Φροντίδες hic quidem non videntur fuisse σοφώτεραι. Idem Λεσβώτης mutavit in Λεωβότης, sed sincera nominis forma est Λεωβώτης, ut demonstravit Cob. Var. Lect. l. c. Nomen Crateri in codice male ὄξυτονεῖται: res enim est satis nota, adiectiva quae fiant nomina propria, retrahere accentum.

Perspicuum est quid significant verba: ἔνιοι δὲ τῶν — εἰσαγγελίαν, nempe: ἔνιοι — εἰόθεσαν λέγειν καὶ ἐπὶ τῶν μὴ μεγάλων ἀδικημάτων εἰσαγγελίαν. (Conf. Poll. VIII, 53 et Harpocr. i. v. in fine: locus posterior merito potest addi iis, e quibus potissimum scimus quid sit ἡ εἰσαγγελία, quod modo monere neglexi.) Nolui tamen quidquam mutare, quum versemur in vicinia loci corruptissimi, qui sequitur, scil.: ἔστι δ' ὅτε — εἰσήγγελλον, cuius sententiam non perspicio. Qui simul atque correctus est, constare potest de lacuna ante verba ὡς μὲν Φιλόχορος etc. Huc pertinent verba Poll. VIII, 53: χίλιοι δὲ κατὰ μὲν τὸν Σόλωνα τὰς εἰσαγγελίας ἔκρινον· κατὰ δὲ τὸν Φαληρέα καὶ πρὸς πεντακόσιοι. Unde Meierus annotat: „Philochorus, quod mille iudices de εἰσαγγελίαις iudicasse scripsit, ad veterem Solonis legem, Demetrius, quod mille quingentos iudices in illis accusationibus sedisse tradidit, ad morem postea, nescio quando, introductum respexisse putandus est.” In ultimis verbis σοφῶν in σοφιστῶν emendatum est e coll. Schol. Plat. 565. c., ubi eadem paullo uberius recurrunt.

Εἰς δατητῶν αἵρεσιν.

Pro verbis corruptis ἀλλ' εἴ τις καὶ recte emendavit Dobraeus ἄλλαι τε καί. Quae sint illae ἄλλαι δίκαι videre licet apud Poll. VIII, 89. δίκαι δὲ πρὸς αὐτὸν (τὸν ἄρχοντα) λαυχάνονται κακώσεως, παρανοίας, εἰς δατητῶν αἵρεσιν, (in

novissima editione Beckeri absurde legitur, *εις διακτητῶν αἴρεσιν*: idem vitium commissum est Beck. An. 235, 26.) *ἐπιτροπῆς ὀρφανῶν, ἐπιτρόπων καταστάσεις, κλήρων καὶ ἐπικλήρων ἐπιδικασίαι*. Post ὅταν omissum est pronomen *τις*: vide supra i. v. ὑπωμοσία. Initio scribendum *εις δακτητῶν αἴρεσιν*, ut infra recte legitur.

Ἐκκλητον.

Leguntur verba Euripidis. Ὀρέστ. 611: *μολῶν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον*. Pro *μολῶν* et *ὄχλος* irrepererunt apud nostrum glossemata *ἐλθῶν* et *λαός*. Sedulo enim lexicographi *μολῶν* explicant per *ἐλθῶν*, *ὄχλος* per *λαός*. Primus mihi ad manus est Zonaras, igitur dabit testimonium; habet i. v. *ὄχλος, ὁ συνεστραμμένος λαός*. Vocabulum Ἀργείων plane abiit.

Ἐνδειξις.

Respicitur hac in glossa illa *ἐνδειξις*, quae est *κατὰ τῶν ὀφειλόντων μὲν τῇ πόλει, πολιτεύεσθαι δὲ διαχειρόντων* (conf. Schol. Dem. p. 603, 17, ed. Dindorf.), quod satis apparet ex allato exemplo Aristogeitonis, quem Demosth. *κατὰ Ἀριστ. Α, 4*, dicat: *ὀφειλόντα τῷ δημοσίῳ καὶ ἐγγεγραμμένον ἐν ἀκροπόλει, οὐκ ἐξὸν αὐτῷ, λέγειν*. Tali de *ἐνδείξει* dicit Poll. VIII, 49: *ἐνδείξις δ' ἦν πρὸς τὸν ἄρχοντα ὁμολογουμένου ἀδικήματος, οὐ κρίσεως, ἀλλὰ τιμωρίας δεομένου*. Totus enim populus audit eos in comitiis *εἰπόντας*: igitur res ipsa, propter quam *ἐνδείκνυνται* in dubium vocari nequit, Graece: *τῇ μὲν ἐνδείξει* i. e. ipsi facto, propter quod *ἐνδείκνυνται*, οὐ δύναται ἀντιλέγεσθαι. Vide, quae de confusione accusativi et dat. supra i. v. ὑπωμοσία disputavi. Idem voluit Dobraeus, quum proposuerit: *ὅτι πρὸς τὴν ἐνδειξιν οὐ δύναται ἀντιλέγεσθαι*, sed mea emendatio propius accedit ad textum: utrumque enim dicitur, et *ἀντιλέγω πρὸς τινα* et *ἀντιλέγω τινί*, v. c. Xenoph. Comm. 4, 6, 13. *εἴ τις αὐτῷ περὶ τοῦ ἀντιλέγοι*. Plura dabit exempla

Stephani Thes. i. v. Verba corrupta ὁ Φάσκων οὐκ ὀφείλει recte Dobraeus mutavit in Φάσκων οὐκ ὀφείλιν, insertis ante Φάσκων verbis ὀφείλων τῷ δημοσίῳ, quae iure hic desiderentur. Vides, quod modo efficere sum conatus, Aristogeitonem non negare se esse concionatum, sed iure id se fecisse contendere, quippe qui nil aerario deberet. Post ὀφραυικῶν addidi οἴκων (quod ideo moneo, quum editor novissimus hanc vocem, iam a Dobraeo Meieroque insertam, in textum non receperit), primo quod manifesto loquitur περὶ οἴκων, secundo quod idem addunt Harp. et Phot. ubi eadem leguntur i. v., tertio quod post ὀφραυικῶν facillime excidere potuit.

Ἐν η καὶ νέα.

Immerito editores sollicitarunt verba: τὴν δὲ ἐξῆς — πρῶτον ὀλόκληρον, quae primo obtutu non admodum perspicua, sanissima sint. Dobraeus enim haec annotat: „an legendum ἢ πρῶ-
την· vel οὐπὲρ τὸ ὀλόκληρόν ἐστι νεομηνίαν· conf. Harp. v. ἠάγυιᾶς.” Qua de coniectura Nauckius dicit: „non probare
ausim has coniecturas neque habeo, quomodo vitium loci tol-
lam.” Videtur igitur locus potius explicatione quam emendatione indigere. Narrat autem grammaticus, diem post τὴν ἔννην καὶ νέαν dici νεομηνίαν: at mensis iam priore die inceperat: ita, sed nondum totus dies ad novum mensem pertinebat, pars veteris erat mensis: κοινὴ ἐγένετο τῶν δύο μηνῶν. Dies post τὴν ἔννην καὶ νέαν primum ὀλόκληρος (iustus) est, i. e. non ex parte, sed totus ad novum mensem pertinet. Prioribus quidem mensibus sat multi dies ὀλόκληροι fuerant, sed novi mensis hic dies primum ὀλόκληρος erat: igitur addit: τοῦτ' ἐστι τοῦ νέου μηνός. Sic enim in fine legendum est pro τοῦτ' ἐστι νεόμηνον. Quod in verbis καὶ κατὰ τὸ ἐξῆς δὲ δευτέρων etc. pro δευτέρα legitur δύο, error in scriba satis facilis est, si utrumque vocabulum una litera β scribitur. Post verba τρίτην ἐπὶ δέκα manifesto lacuna est: caret pronomen ἦν, quod

sequitur, substantivo quo recte referri possit. Explevi eam e collatione loci simillimi, qui paullo ante legitur: τὸ δὲ ἐξῆς τρίτην ἰσταμένου καὶ τετάρτην καὶ ἀναλόγως μέχρι τῆς δεκάδος. (Meier supplevit ἕως τῆς δεκάτης). In codice pro ἐπὶ τὸ ἔλαττον est ἐπὶ τῶν ἐλάττωνι. Annotat Nauckius: „ἐπὶ τῶν ἠελαττόνων Meier. videtur alia medela requiri.” Legendum est: ἐπὶ τὸ ἔλαττον: quemadmodum enim apud Thuc. I, 10. ἐπὶ τὸ μείζον κοσμηῆσαι significat, ita κοσμεῖν ut res sensim fiat maior, sic ἐπὶ τὸ ἔλαττον ἀριθμεῖν nil aliud est nisi ita numerare, ut gradatim a maioribus numeris ad minores transeas, quod hoc loco fit: ἐνάτη, ὀγδόη, καὶ τὰ ἐξῆς. In verbis ἦν ἐνίστε μὲν ὁμοίως etc. — πρώτην καλοῦσι maius latet vitium, quod apparebit, si primum breviter exposuero, quid aliunde innotuerit de nominibus, quibus ab Atheniensibus ultimi mensis dies dicti sunt. Reperio apud Demosth. XIX, 59 hunc ordinem dierum: εἰκάς, ὑστέρᾳ δεκάτη, ἐνάτη, ὀγδόη — (§ 60 pergit) ἐβδόμη, ἕκτη, πέμπτη, τετράς. Deinde legimus apud Aristoph. Nub. 1131:

πέμπτη, τετράς, τρίτη, μετὰ ταύτην δευτέρα,
 εἴθ' ἦν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
 δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι,
 εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἔνη τε καὶ νέα.

Hinc videmus hanc fuisse seriem dierum in posteriore parte mensis: εἰκάς (20), ὑστέρᾳ δεκάτη (21), ἐνάτη (22), ὀγδόη (23), ἐβδόμη (24), ἕκτη (25), πέμπτη (26), τετράς (27), τρίτη (28), δευτέρα (29), ἔνη καὶ νέα (30). Scholia ad locum Aristophanis citatum longiora sunt, quam quae transscribam. Plus semel illic series dierum exponitur, sed pariter ubique traditur τὴν εἰκοστὴν δευτέραν dici ἐνάτην Φθίνοντος et igitur τὴν εἰκοστὴν ἐνάτην appellari δευτέραν Φθίνοντος. Dies vicesimus primus dicitur igitur ὑστέρᾳ δεκάτη, ut tradunt pariter Phot. i. v. ὑστέρᾳ δεκάτη, ἢ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττι-

κῶν, ἣν ἡμεῖς πρώτην καὶ εἰκάδα καλοῦμεν, et Hesych. δεκάτη προτέρα, ἢ πρὸ εἰκάδος, ὡς ὑστέρα ἢ μετ' εἰκάδα. Postea hoc nomen in oblivionem abiit. Narrant Schol. Arist. l. c. diem vicesimum primum dici δεκάτην Φθίνοντος, quod nomen grammatici videntur ἀναλόγως huic diei dedisse. Uno loco apud Schol. Arist. voc. ὑστέρα δεκάτη restituendum est, videlicet p. 126, 51 (ed. Didot.) ubi legitur: τὴν δὲ εἰκάδα πρώτην ὑστέραν εἰκάδα. In Annotationibus p. 445 ad hunc locum legitur: „Suidas (i. v. ἕνη καὶ νέα) — τὴν δὲ κα' ὑστέραν δεκάδα. Ald. δεκάδα. Dindorfius. Corrigo ὑστέραν εἰκάδα. Sic vicesimum primum mensis diem vocari dicit, oppositam cogitans τὴν μεγάλην εἰκάδα, quo nomine vicesimum diem esse appellatum traditur in scholio superiore l. 24 „et Florentino in annotatione ad l. 9 posita.” Verum non est restituendum ὑστέραν εἰκάδα, sed ὑστέραν δεκάτην προ ὑστέραν δεκάδα.

Quibus expositis videamus, quid noster tradat. Narrat diem primum post τὴν εἰκάδα dici ἐνάτην Φθίνοντος: hinc pergit, ita ut diem vicesimum nonum dicat πρώτην Φθίνοντος. Supra vero ostendi in mense 30 dierum, de quali hic est sermo, diem vicesimum nonum semper dici δευτέραν Φθίνοντος, diem vicesimum secundum ἐνάτην Φθίνοντος. Dein nemo praeter nostrum tradit diem vicesimum etiam dici δεκάτην δευτέραν. Postremo in verbis ἕως τῆς πρώτης, ἧτις ἐστὶν ἐνάτη καὶ εἰκάς, ἣν τινες πρώτην καλοῦσι, ultima ἣν τινες πρώτην καλοῦσι non recte sese possunt habere. Si enim dies vicesimus nonus dicitur ἢ πρώτη, non potest addere ἣν τινες πρώτην καλοῦσι, sed aliud nomen nescio quod debet commemorare. Proposuit Dobraeus pro ἣν τινες, ἣντινα, sed sic nil melius verba intelliguntur. Vides igitur nostrum in parte posteriore glossae graviter errasse: conabor indagare, quae erroris fuerit causa. Nomen diei vicesimi primi ὑστέρα δεκάτη, postea ut

monui in oblivionem abiit. Inde putavit noster diem vicesimum non solum dici *εικάδα*, sed etiam *δεκάτην ὑστέραν*, quod facile corrumpitur in *δεκάτην δευτέραν*. Pergit et diem vicesimum primum dicit *ἐνάτην Φθίνοντος*, diem vicesimum nonum *πρώτην Φθίνοντος* et sic omnia confundit. Nolui tamen quidquam mutare; satis sit indicasse nullam ei fidem esse habendam. In codice pro *μετὰ τὴν εἰκάδα* legitur *μετ' αὐτὴν εἰκάδα* eodem modo, quo postea i. v. *μὴ οὔσα δίκη* pro *ἐπὶ τὴν κυρίαν τῆς διαίτης ἡμέραν* scripsit *ἐπὶ τὴν κυρίαν αὐτῆς διαίτης ἡμέραν*. Quod in fine tradit: *τὰς μετὰ τὴν εἰκάδα ἡμέρας* dicit *ἀποφράδας παρόσον ἀποπέφρακται τὸ σελήνης Φῶς ἐν αὐταῖς*, satis ridiculum est. Quis enim sibi persuadebit, dies *ἀποφράδας* et lunam quidquam inter sese habere commune. Res est obvia, duci hanc explicationem ex absurda etymologia voc. *ἀποφράς*.

Ἐπαγγελεῖν.

Legitur locus Aeschinis § 2. *ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταυτηνί.*

Ἐπιτολή.

Conf. Lobeck in Phryn. p. 124 seqq.

Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν.

Narrat grammaticus in Beck. An. p. 312, 31. *ὑφήγησις* — *ὅταν τῶν δημοσίων τι κατέχειν δοκῆ τις κρύφα*. Hanc ipsam actionem, quam grammaticus Beck. *ὑφήγησιν*, Phot. *ἐφήγησιν* dicit, respicit noster, ubi dicit: *ἢ δὲ αὐτὴ καὶ ἐφήγησις λέγεται*. Recte enim *δίκη εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν* datur, *ὅταν τῶν δημοσίων τι κατέχειν τις δοκῆ κρύφα*: alias enim haec actio competit, quando quis ab altero rem privatam, de qua est controversia, v. c. hereditatem aut rem furtivam exhiberi vult. Licet ergo sensum verborum *ἢ δὲ αὐτὴ καὶ ἐφήγησις λέγεται* perspiciamus, male tamen est locutus: debebat tale quid: „si agitur de re publica exhibenda, haec ipsa actio dicitur *ἐφήγησις*.” Habemus igitur unius vocis hasce tres formas:

ἀφήγησις (noster), ἐφήγησις (Phot.), ὑφήγησις (Beck. An.), e quibus ἐφήγησις forma genuina est. In voce ἐπάνυμος ἄρχων eodem errore pro praepositione ἐφ- scripsit ἀφ-, et i. v. πρόστιμον pro ἐφηγεῖσθαι legitur ὑφηγεῖσθαι. De confusione ἀφηγεῖσθαι et ἐφηγεῖσθαι vide sis Poll. VIII, 50. ed. Hemst. ibique notam. Hanc occasionem nactus emendabo alium locum, qui de hac actione exstat apud Miller. *Mélanges de littérature Grecque*. Paris. 1868. pag. 103, 104, quum memorabilis habeat exemplum corruptelae. Legitur autem: Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν καὶ ἐξ ἀφανῶν καταστάσεως ὄνομα δίκης ἐστὶν ἣν ἐποιοῦντο τινες ἀπολέσαντες τι τῶν ἰδίων καὶ γνωρίσαντες. ἠνάγκαζον δὲ διὰ τῆς δίκης τὸν ἔχοντα ἐμφανῆ καταστήσαι τὰ σῦλα καὶ παρὰ τίνος ὠνήσαντο ταῦτα, καὶ εἰ μὲν τὸν πωλήσαντα πατέρα (f. Φανερὰ annotat editor) ἐδείκνυεν, ὁ ἀγὼν πρὸς ἐκεῖνον ἐγένετο· εἰ δὲ μὴ, πρὸς αὐτὸν τὸν ἔχοντα ἀπεφέροντο καὶ πρὸς τὸν ἄρχοντα (f. inser. ἐλαγχάνοντο idem) αἱ γραφαὶ καὶ τῆς ἐξ ἀφανῶν καταστάσεως· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ δίκη διότι ὑπὲρ τοῦ ἐμφανίσαι τὰ σῦλα καὶ τὸν πωλήσαντα ἐγένετο· quae sic sunt emendanda: Εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν καὶ ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως — καὶ παρὰ τίνος ὠνήσατο ταῦτα, καὶ εἰ μὲν τὸν πρατῆρα ἐδείκνυεν, ὁ ἀγὼν πρὸς ἐκεῖνον ἐγένετο, εἰ δὲ μὴ, πρὸς αὐτὸν τὸν ἔχοντα. ἀπεφέροντο δὲ πρὸς τὸν ἄρχοντα γραφαὶ ἄλλαι τε καὶ ἡ ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἡ δίκη διότι ὑπὲρ τοῦ ἐμφανίσαι τὰ σῦλα καὶ τὸν πρατῆρα ἐγένετο. Vides in margine fuisse adscriptum πωλήσαντα ad voc. πρατῆρα, quod deinde in textum irrepsit, vocabulo πρατῆρ in πατῆρ reficto.

Ἐπιδήμιος ἄρχων.

Dobraeus pro ἐπιδήμιος scripsit ἐπιδήμιος, errorem vero grammatici, qui κατὰ δῆμον dicere debuerit, statuit. Meierus annotat: „ἐπιδήμιον quis Atticorum scriptorum ea potestate dixerit „nescimus.”

Ἐπίσημμα.

In ultima voce διακρίνας latet vitium, nisi forte nonnulla exciderunt. Dobraeus proposuit διακρίνωσι. Vocabulum ἐπίσημμα quantum scio nusquam occurrit: nulla vero est causa, cur id cum Meiero in ἐπισκήψασθαι mutem.

Ἐπιτίμιον.

Recte Dobraeus τὴν mutavit in τι ἦν. Ante γραφὴν desideratur articulus τὴν qui excidit, verbis τι ἦν semel corruptis in τὴν. Immerito editores sollicitasse mihi videntur verbum σιωπησάντων. Dobraeus enim proposuit κατασιωπησάντων, Sauppium in Orat. Att. II, 175, 19 ὀλιγορησάντων, (coll. Beck. An. 193, 23: Τῶν μὴ ἐπεξιόντων τὰς δίκας: οἱ γραφόμενοι δίκας καὶ μὴ πάλιν ἐπεξιόντες, ἀλλ' ὀλιγοροῦντες κατακαρτυρῆσαι.) quod si scripsisset grammaticus, nemo eum reprehenderet, sed σιωπησάντων mutare in ὀλιγορησάντων, hoc non est emendare. Idem valde placuit Nauckio. Efficere igitur conabor recte sese habere verb. σιωπησάντων: dicit autem noster: poena constituta est in eos, qui causam, semel in iudicium deductam, deserunt, i. e. non amplius de ea loquuntur. Apte Meierus contulit ea, quae supra i. v. ὑπομοσία leguntur: ὀμνύοντες ἀφίενται μήτε ἀργυρίῳ πεισθῆναι μήτε καταχαρίσασθαι τὴν σιγὴν. Iureiurando enim interposito negant se gratia esse permotos, ne quid amplius dicant de rogatione quam tulissent: hinc patet verba, quae notionem silendi, tacendi habeant, duas habere significationes in Graecitate grammaticorum: prima est vulgaris, si caves ne res aut tibi soli aut paucis admodum nota in plurum notitiam perveniat; altera, si de re omnibus nota amplius disserere non vis. Quemadmodum igitur supra is qui καταχαρίζεται τὴν σιγὴν gratia permotus de rogatione nil amplius dicit, sic is, qui σιωπᾷ τὴν γραφὴν nil amplius loquitur de actione, quam instituerat. Interpunctionem post πεποίηκεν mutavit Sauppium:

Scheibius praeterea οὕτως pro οὔτως substituit. Legitur locus Demosthenis § 6: ἔστι δὲ ταῦτα, ὥσπερ ἠκούσατ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ νόμου, εἰν ἐπεξιόν τις μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, χιλίας ἀποτίνειν, κἂν μὴ ἐπεξίῃ, ὧ Θεοκρίνη, χιλίας ἐτέρας. κ. τ. λ.

Ἐπιθαυμάζειν.

Leguntur verba Aristophanis. Nub. 1147.

χρὴ γὰρ ἐπιθαυμάζειν τι τὸν διδάσκαλον.

Idem tradunt scholia ad hunc locum, videlicet: ἐπιθαυμάζειν, ἀντὶ τοῦ δάροις τιμᾶν. R. θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ δεξιούσθαι. Iunt. Br. θαυμάζειν. θαυμαστῶς τιμᾶν καὶ ἀξιούσθαι.

Ἐπίταγμα.

Zonaras. ἐπίταγμα· δύο τέλη ἵππέων, ἀνδρῶν ἐννακισχιλίων ἐννενηκονταεξί. Idem Suidas ubi i. v. ἐφίππων ὀνόματα enumerat et explicat τὰ τῶν ἐφίππων ὀνόματα, qualia sunt: Ἰλη, ἐπιλαρχία, ταραντιναρχία — τέλος, ἐπίταγμα.

Ἐπιγραφέας.

Eadem glossa apud alios grammaticos occurrit, vide v. c. Harpocr. i. v., qui citat oratorem, cuius verba respicit glossa, videlicet Λυσίας ἐν τῷ περὶ τῆς εἰσφορᾶς. Haec glossa cum sequente coniuncta isdem verbis legitur in Harpocratonis Cod. Fed. Morelli: vide Harp. ed. Dindorf. II, 233.

Ἐπιγραφομένω.

Coaluit haec glossa e duabus aliis, quae leguntur apud Zonaram et Suid., prima: ἐπιγραφομένω, ἰδιοποιουμένω· εἰ καὶ δόξαν ἔμελλε φέρειν, τὰ ὑπ' ἄλλων εὐρημένα ἐπιγραφομένω· altera: ἐπιγράφων, βεβαιῶν, δισχυριζόμενος.

Ἐπώνυμος ἄρχων.

Satis perspicuum est initio requiri praepositionem non ἀπὸ sed ἐπί. Quidquid enim respublica χρηματίζει fieri solet ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος. Ψηφίσματα v. c. perferuntur ἐπὶ τοῦ ἄρχοντος τοῦ δεῖνος. Supra i. v. εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν eodem errore

pro ἐφήγησις scripsit ἀφήγησις. Meier proponit ἀφ' οὗ ὁ χρόνος vel ὁ ἐνιαυτὸς ἐν τῇ πόλει χρηματίζει! Recte Lugebil pro χορῶν emendavit θεωριῶν.

Εἰργασθῆ δίκη.

Legitur locus Demosthenis § 147 isdem verbis.

Εὐθυναί.

Transpositis literis pro εὐθυναί in codice scriptum est εὐθυνία. Eadem leguntur apud Schol. in Plat. 945 d, nisi quod recte pro χειρωσάντων scripsit χειρισάντων. Vide praeterea Harp. i. v. εὐθυναί.

Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις.

Initio Meierus vidit desiderari εἰσίν, quod facillime evadere potuit ante praepositionem ἐκ. Conf. Poll. VIII, 85 sq.

Θεωροί.

Legitur locus Herodoti lib. I, 59: Ἴπποκράτει γὰρ ἐόντι ἰδιώτῃ καὶ θεωρῶντι τὰ Οὐλύμπια τέρας ἐγένετο μέγα. Hinc noster emendari potest: in fine necesse est dicat: οὐ θεωμένῳ λέγει, ἀλλὰ θεωρῶντι: corruptela fortasse hinc nata est, quod apud Herodotum sequitur: θύσαντος γὰρ αὐτοῦ τὰ ἱρὰ etc. Quod addit, τοῦτ' ἔστι θεωρῶν πεμφθέντι, si attente Herodoti locum perlegeris, videbis hanc explicationem esse verissimam, simul vero vitium apud eum deprehendes. Scriptorum enim multis confirmatur locus, quod non solum noster, sed certatim lexicographi monent, θεωρεῖν saepe significare θεωρὸς πεμφθῆναι, quod si fit semper additur praepositio εἰς, vide v. c. Thuc. VIII, 10. ἐθεώρου εἰς τὰ Ἴσθμια: Arist. Vesp. 1188.

ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πάποτ' οὐδαμοῦ

πλὴν ἐς Πάρον, καὶ ταῦτα δὴ ὀβελῶ φέρων.

Legendum igitur arbitror et apud Herodotum et apud nostrum: Ἴπποκράτει γὰρ ἐόντι ἰδιώτῃ καὶ θεωρῶντι εἰς τὰ Οὐλύμπια τέρας ἐγένετο μέγα.

Ἴερὸς γάμος.

„Nuptias facturos vel facientes *ιερούς γάμους* Iovi Iunoni-
 „que celebrare solitos esse nemo quod sciam praeter hunc
 „grammaticum tradidit. Photius autem et Etym. M. ab Athe-
 „niensibus agi dicunt festum diem Iovis et Iunonis, qui *ιερός*
 „*γάμος* dicatur: hi igitur ea sollemnia non propria nuptias
 „facientium sed communia fuisse volunt civitatis.” Meier.
 Quid praeter diem festum Iovis et Iunonis ab Atheniensibus
 actum significet *ιερός γάμος* neque e nostro apparet, neque
 mea sententia ex iis quae Meinekius ad versiculum Anaxan-
 dridae:

εἰ γὰρ τίς ἐστὶν εὐπρεπής, ἱερὸν γάμον καλεῖτε
 annotavit. Poet. Com. Graec. III. p. 178.

Ἰσαι αἱ ψῆφοι αὐτῶ ἐγένοντο.

Ut in codice huius glossae initium legitur, manifesto ap-
 paret aliquid orationi deesse. Harpocr. et Phot. i. v. *Ἰσαι*
ψῆφοι nil faciunt nisi citare locum Aeschin. κατὰ Κτησ. § 252,
 ubi legitur: ἕτερος δ' ἰδιώτης ἐκπλεύσας εἰς Ῥόδον, ὅτι τὸν
 φόβον ἀνάνδρως ἤνεγκε, πρῶην ποτὲ εἰσηγγέλθη, καὶ Ἰσαι
 αἱ ψῆφοι αὐτῶ ἐγένοντο. Satis inde apparet grammaticos hunc
 Aeschinis locum respexisse, quum explicarent, quid significaret
Ἰσαι ψῆφοι. Quod si verum est, statim apud nostrum depre-
 hendis ipsa verba Aeschinis, videl. *Ἰσαι αἱ ψῆφοι αὐτῶ ἐγένοντο*.
 Pro αὐτῶ scriptum est αὐτῶν, ut supra i. v. ἐπαγγέλλειν, —
 ἐπήγγειλα αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν pro ἐπήγγειλα αὐτῶ etc.
 Eadem Meieri est sententia. Supersunt verba: δὲ Ἰσαι ψῆφοι
 etc. Ex iis quae sequuntur sententia manifesta est; tradit
 enim Aristoteles duo fuisse genera tabellarum, aut ut ipse
 dicit apud Harp. i. v. τετραπημένη: (ubi ut recte monet
 Sauppium Orat. Att. II, 247 servata sunt, quae apud Aristote-
 telem praecesserunt.) ψῆφοι δὲ εἰσι χαλλκαῖ, — αἱ μὲν ἡμί-
 σειαι τετραπημέναι, αἱ δὲ ἡμίσειαι πλήρεις. Quid autem
 apud nostrum fuerit scriptum, non video: prava interpunctio

effecit, ut omnia confusa et corrupta sint. Quod vero editores emendant, Dobraeus δισσαὶ ψῆφοι, Sauppium δισσαὶ αἱ ψῆφοι, ferri nequit. Utrumque enim significat, non δύο γένη ἤ ψήφων sed δύο ἦσαν ψῆφοι. Meierus verba δὲ ἴσαι ψῆφοι plane omittit.

Ἴτεαῖος.

Eadem fere leguntur apud Harp. i. v. Ἴτεαῖος: Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίδου δῆμός ἐστι τῆς Ἀκαμαντίδος Ἴτέα, ἀφ' ἧς ὁ δημότης Ἴτεαῖος, ὡς Φησι Διδάκτωρ. Post voc. ultimum nostri δημότης necessario addendum Ἴτεαῖος.

Κακηγορίας δίκη.

Pro καὶ recte Dobraeus emendavit καὶν. Defendet emendationem Demosth. πρὸς Λεπτίνην § 104. καὶ μὴν κάκεινος τῶν καλῶς δοκούντων ἔχειν νόμων Σόλωνός ἐστι, μὴ λέγειν κακῶς τὸν τεθνεῶτα, μηδ' ἂν ὑπὸ τῶν ἐκείνου τις ἀκούη παιδῶν αὐτός. Non potest dixisse Hyperides: χιλίαις (nam datus requiritur, ut demonstravi supra i. v. ἀργίας δίκη) μὲν ζημιῶσθαι τοὺς κατοικομένους, πεντακοσίαις δὲ τοὺς ζῶντας. Sensus vero non obscurus; dixit enim eum, qui mortuo maledixisset χιλίαις ζημιῶσθαι, qui vero vivo πεντακοσίαις. Dēest igitur aliquid sententiae, quod quomodo sit supplendum alii aliud sentient. Dobraeus εἰ vel ἦν, Sauppium ἐὰν ante articulos τοὺς inserendum putat. Meierus proponit: χιλίαις μὲν ζημιῶσθαι τοὺς τοὺς κατοικομένους Φησί, πεντακοσίαις δὲ τοὺς τοὺς ζῶντας κακηγοροῦντας. Equidem arbitror Hyperidem scripsisse: χιλίαις μὲν ζημιῶνται οἱ τοὺς κατοικομένους κακηγορήσαντες, πεντακοσίαις δὲ οἱ τοὺς ζῶντας. Grammaticus haec verba e casu recto transtulit in casum obliquum, sed iteratio articuli τοὺς fecit, ut semel excideret: dein κακηγορήσαντες eo facilius excidit, quod participia κατηχομένους et κατηγορήσαντες (ut scripsit scriba) initio sunt inter se simillima.

Κημός.

Recte Nauckius pro ἐπὶ τοῖς correxit ἐν τοῖς cum Schol. Ar. Eq. 1150. In verbis: ἦν δὲ τὸ παλαιὸν — μολύβδου sine alio dubio lacuna est. Si enim postea ἐκ μολύβδου factus est ὁ κημὸς, antea ex alia materia eum esse factum narrare debet. Scimus autem, qua e materia antiquitus factus sit ex Arist. Schol. Eq. 1150: Κρατῖνος δ' αὐτὸν (τὸν κημὸν) ἐν Νόμοις σχοίνινον ἠθμὸν καλεῖ· τοιοῦτος γὰρ ἐγίγνετο, καὶ ἦν παρόμοιος χώνη, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ. Eodem modo Hesych. κημὸς — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν δικαστῶν ὑδρίᾳ πεπλεγμένον πῶμα, παρόμοιον χώνη. Vide Beck. An. 275, 25 et Phot. i. v. Constat ex hisce testimoniis, antiquitus τὸν κημὸν fuisse σχοίνινον, prope similem χώνη: unde perspicimus, quid sibi velit apud nostrum vocabulum χώνη. Hoc igitur modo facillime lacuna poterit expleri, si scripseris: ἦν δὲ τὸ παλαιὸν μὲν σχοίνινος, παρόμοιος χώνη, ὕστερον δὲ ἐκ μολύβδου. Dobraeus proposuit: ἦν δὲ τὸ παλαιὸν μὲν σχοίνινος, παραπλήσιος χώνη. Praeferendum est adj. παρόμοιος, quod et apud Schol. Arist., et apud Hesych., et in Beck. An. exstet. In ultimis verbis: πάνυ γὰρ ὁ (pro ἡ, nam κημὸς masculini generis est) κημὸς μετέωρα εἶχε χεῖλη ὡς τὸ ἐπισκοπεῖν, primo obtutu aliquid sententiae dēesse vides, unde suspicaris nonnulla excidisse, sed perexigua tandem mutatione opus est, ut omnia recte sese habeant. Si enim pro ὡς τὸ ἐπισκοπεῖν scripseris ὥστε ἐπισκοπεῖν, omnia ordine procedent. Ἐπισκοπεῖν ipsum verbum est, quod hic requiritur, ubi dicere vult, τὰ χεῖλη ἦν οὕτω μετέωρα, ut impedirent quominus quisquam videret τὴν ψῆφον καθιεμένην. Hoc ipsum recte significari verbo ἐπισκοπεῖν planissime docebit Polyb. XXXIV, 12: (ascribam totum locum, ne quisquam dubitare possit.) πρὸς τῷ πόντῳ τὸ Αἴμόν ἐστιν ὄρος, μέγιστον τῶν ταύτη καὶ ὑψηλότατον, μέσην πῶς διαιροῦν τὴν Θερῆκην· ἀφ' οὗ Φησι Πολύβιος ἀμφοτέρως καθορᾶσθαι τὰς θαλάττας, οὐκ ἀληθῆ λέγων· καὶ γὰρ

τὸ διάστημα μέγα τὸ πρὸς Ἀδρίαν, καὶ τὰ ἐπισκοτοῦντα πολλά·
 i. e. multa sunt, quae officiant oculis ne videant mare Adriaticum. Eodem modo Demosthenes exprobrat Midiae, quod οἰκίαν
 ῥκοδόμηκεν Ἐλευσίην τσαύτην, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν
 τῷ τόπῳ (§ 158 κατὰ Μειδίου.) Recte Zonaras explicat: ἐπισκο-
 κοτῶ καὶ ἐπισκοτεῖν, τὸ ἐπικεῖσθαι τινι καὶ ἀποτεριχίζειν τὸ
 Φῶς. Nauckius annotat: „ὥστε ἐπισκοτεῖν Dobraeus et Meier.
 „coniecerunt, sed uterque alteram suspicionem addidit, Dobraeus
 „ἢ ὥστε ἐπισκοπεῖν, Meier. ὥστε μὴ ἐπισκοπεῖν.” Hinc verba
 ὥστε ἐπισκοτεῖν non ausus est in textum recipere. Fui igitur
 paullo longior, ne quisquam dubitaret, certissimam esse hanc
 emendationem.

Κήρυκες.

Particulam ὡς delendam arbitratur Meier, in Φησὶν malit
 mutari Nauckius: mihi verbum Φασὶ post Κέκροπος excidisse
 videtur. Idem narrant Schol. Aeschin. I, 20; Poll. VIII, 103.
 Pausanias tradit I, 38 ipsos Κήρυκας Ἀγλαύρου καὶ Ἐρμού
 filium τὸν Κήρυκα esse perhibere.

Κλητῆρες.

In hac glossa, ut fere ubique, ubi occurrunt, confusa sunt
 verba προκαλεῖσθαι et προσκαλεῖσθαι. Recte igitur Dobraeus
 pro προκαλεῖσθαι et πρόκλησις emendavit apud nostrum προσκαλ.
 et πρόσκλ., ut pro διωκομένων scripsit δικῶν. Verba: καὶ ἀνά-
 δυσις οὐδεμία ἢ τοῦ προσκεκλησθαι non unam ob causam labo-
 rant. Editores pro καὶ proponunt, Dobraeus ὡς vel ἴνα, Meier
 ὅπως. Sensus vero non obscurus: si enim οἱ κλητῆρες non ad-
 sunt τῇ προσκλήσει, periculum est ne reus in ius citatus non
 respondeat, quod impune ei facere liceat, quum nemo possit
 testari rite eum in ius esse vocatum. Sin vero οἱ κλητῆρες
 de in ius vocatione dant testimonium, reus qui εἰς τὴν κυρίαν
 οὐκ ἀπαντᾷ ἐρήμην ὀφλισκάνει, unde apparet ἀνάδυσιν τοῦ
 προσκεκλησθαι hic non habere locum, sed ἀνάδυσιν τῆς δίκης.

Conf. B. A. 268, 17. Respicienti mihi ea, quae in codice leguntur, grammaticus scripsisse videtur: *πάρεσι τῇ προσκλήσει, ἴν' ἀνάδυσις τῆς δίκης μηδεμίᾳ ἢ τῶ προσκεκλημένῳ*. Vides, quam facile ἴνα ante ἀνάδυσις evanescere potuerit: inde necessario *μηδεμίᾳ* abiit in *οὐδεμίᾳ*. Nemo in talibus contendere potest, se ipsam auctoris manum restituisse, sed donec quid inveniatur, quod probabilius est propiusque ad codicis verba accedit, praestat haec ita emendari, praesertim quum de sensu constet. In hac voce duae coaluerunt glossae, quod apud nostrum iam saepius factum vidimus. Secundum enim grammaticos duas habet significationes *κλητήρ*: vide Schol. Arist. Vesp. 189. *κλητῆρες δέ, οἱ καλοῦντες εἰς τὸ δικαστήριον πάντας· σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸν μάρτυρα*. Idem legitur Schol. Arist. Av. 1422 et apud Suid. i. v. Vide praeterea Schol. Arist. Vesp. 1408: *κλητῆρα, μάρτυρα, τοῦτ' ἔστι τὸν εἰς τὸ δικαστήριον καλοῦντα ὑπέρετην*; male dictum, non cepit Scholiastes duas esse significationes diversas: igitur pro *τοῦτ' ἔστι* debebat ἢ *καὶ*, aut tale quid. Conf. ipsum nostrum i. v. *προσκαλεῖται*. E locis citatis vides apud nostrum pro *ἐν δικαστηρίοις* requiri *εἰς δικαστήριον*. Postquam igitur in priore parte glossae egit de voc. *κλητήρ*, si significat *τὸν μάρτυρα*, in posteriore parte loquitur de altera significatione, si *κλητήρ* est *ὁ εἰς τὸ δικαστήριον καλῶν ὑπέρετης*. Hinc patet absurdam esse particulam *γὰρ* in verbis *κλητῆρες γὰρ λέγονται*, quae addita videtur, ut duae glossae inter se iungerentur. Dobraeus ultima verba, inde a *κλητῆρες γὰρ λέγονται* alius esse grammatici putavit, sed mea sententia mihi videtur probabilior, quum saepius grammaticus plures glossas in unam coniunxerit.

Κυαμεύονται.

Pro *ἀναρπάσας* recte Dobraeus emendavit *ἀνασπάσας*, quod ipsum verbum hic requiritur. Qui sunt paullo *δυσπειθέστεροι* inspiciant Lucian. Hermot. c. 40: *προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν*

ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διῖ, καθεὶς τὴν χεῖρα εἰς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα. Meier ἀρπάσας.

Κυβευτικὸς Φιμός.

Videtur glossa respicere verba Aeschinis κατὰ Τιμ. § 59: — διερρίπτουν εἰς τὴν ὄδον ἀστραγάλους τέ τινας διασειστούς καὶ Φιμούς καὶ κυβευτικὰ ἕτερα ὄργανα, etc. De verbis σύηνον τριχοειδές haec est annotatio Nauckii: „facillimum fuerit οἰσύινον ἢ τροχοειδές, ac τροχοειδές iam Dobraeus voluit, sed probabilius videtur, quod Meier suasit, σχοίνινον κωνοειδές.” Admodum mihi placet emendatio οἰσύινον τροχοειδές, nec veri simile esse puto, talem Φιμόν, de quali hic sermo est, fuisse πλέγμα κωνοειδές, praeterquam quod haec coniectura longius a textu recedit.

Κυρία ἐκκλησία.

Coniecturae virorum doctorum in priorem huius glossae partem, quae commemoratione dignae videntur, sunt Dobraei, qui pro τὸν δεδεμένον proposuit τῶν δεδημευμένων; Mülleri. Fragm. Hist. Gr. II, p. 116, qui tale quid Demetrium dixisse suspicatus est: κυρία ἐκκλησία, οὐκ ἐν ἧ πλεῖστα ἐχρημάτιζον ἢ μέγιστα τῶν κοινῶν, ἀλλ' ἐν ἧ τὰς τῶν δημευομένων ἀπογραφὰς ἀνεγίγνωσκον καὶ τὰ μισθώσιμα ἐμίσθουν· εἰκότως — ἐπιτιμήσειε· τίς γὰρ ἂν ποτε κυρίας ἐκκλησίας καλέσαι τοὺς Ἀθηναίους νομίσειεν ἐν αἷς τὰ μισθώσιμα ἐμίσθουν καὶ... Verum plane assentior Nauckio, dicenti: „locus ita comparatus est ut sine novis subsidiis nihil possimus extundere.” Bonum factum est, quod e falsa Demetrii opinione non multum lucraremur. Pergam ad partem posteriorem in qua breviter enumerantur ea, quae Aristoteles ἐν τῇ κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ fieri narravit. Pro ἔφησε χειροτονεῖσθαι recte Meierus emendat Φησὶν ἐπιχειροτονεῖσθαι. Statim enim quis intelligit non in unaquaque κυρίᾳ ἐκκλησίᾳ τὰς ἀρχὰς χειροτονεῖσθαι. Conf. Poll. VIII, 95: τῶν δ' ἐκκλησιῶν ἡ μὲν κυρία, ἐν

ἢ τὰς ἀρχὰς ἐπιχειροτονοῦσιν, εἴπερ καλῶς ἄρχουσιν, ἢ ἀποχειροτονοῦσιν, etc. quibuscum confer Harp. i. v. κυρία ἐκκλησία, qui ex eodem Aristotelis libro hausisse se fatetur, ubi dicit: — κυρίαν ἐκκλησίαν, ἐν ἣ δει τὰς ἀρχὰς ἀποχειροτονεῖν οἱ δοκοῦσι μὴ καλῶς ἄρχειν, καὶ περὶ Φυλακῆς δὲ τῆς χώρας. Quae sequuntur paullo uberius leguntur apud Harp. l. c. καὶ τὰς εἰσαγγελίας ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ τοὺς βουλομένους ποιεῖσθαί φησιν. Pro δειξίεις Dobraeus emendavit λήξειεις coll. Poll. VIII, 95: κυρία, ἐν ἣ — ἀναγιγνώσκουσιν — τὰς λήξειεις τῶν κλήρων. In fine bene Meierus ἐπιχειροτονίαν correxit in προχειροτονίαν. Vide ipsum nostrum i. v. ὄστρακισμοῦ τρόπος — προχειροτόνει μὲν ὁ δῆμος πρὸ τῆς οὐδότης πρυτανείας, εἰ δοκεῖ τὸ ὄστρακον εἰσφέρειν.

Λειτουργεῖν.

Prior pars glossae legitur etiam apud Herodot. VII, 197: λήϊτον δὲ καλέουσι τὸ πρυτανήϊον οἱ Ἀχαιοί, unde vides leve vitium irrepsisse apud nostrum, qui ἀρχαῖοι scripserit pro Ἀχαιοί. Emendationem confirmat nexus periodi, qui populi nomen postulet.

Λογισταί.

Λογιστὰς emendavit Dobraeus, ἄλλους δέκα συνήγορους Nauckius. Müller Fragm. Hist. II, p. 123 et V. Rosius Aristot. pseudopigr. p. 445 scripserunt: ἄλλοι δέκα συνήγοροι et λογισταί, quod mihi non praeferendum videtur; nam apud nostrum, qui plus semel confuderit accusativum et dat. (vide i. v. ὑπαμοσία), veri similis est verba ἄλλοις δέκα συνήγοροις corrupta esse ex ἄλλους δέκα συνήγορους quam ex ἄλλοι δέκα συνήγοροι. Dein initio rectius loquitur Dobraei emendatione recepta: saepius autem tali modo loquitur Aristoteles in eodem libro, vide Harpocr. i. v. ἐπιμελητῆς ἐμπορίου — Ἀριστοτέλης «ἐμπορίου δ' ἐπιμελητὰς δέκα κληροῦσιν» etc. In fine Dobraeus pro ἓνα καὶ πεντακοσίου legendum putat

χιλίους πεντακκσίους. Annotat Meierus: „cum Lex. rhet. „p. 276, 17, quocum ad verbum conspirat Etym. M. p. 569, 31, „logistas sortito factos esse contendat, reliqui autem grammatici de modo, quo illi facti sint, taceant omnino (nam quod „Pollux VIII, 99 videbatur docere sortitione ab senatu quingentorum instituta logistas esse factos, id iam intelleximus „esse nihili atque ex librariorum tantum Pollucis socordia „ortum male ad logistas referentium quod ille de ἀντιγραφεῦσι „docuerit), nunc ex Aristotele discimus eos suffragiis creatos „esse; Aristoteli autem quis dubitaverit plus tribuere quam „incerto illi grammatico, cui Lex. rhet. et Etym. M. sua debent? huius auctoritati satis erit tribuisse, si concesseris logistas antiquitus suffragiis, postea sorte factos esse.”

Λύκος ἥρωσ.

Quid sit initio λύκος ἥρετο ἰδρύματος nemo intelligere potest. Certatim vero grammatici explicarunt, quid significaret Λύκου δεκάς, quo de proverbio in fine loquitur noster, unde emendari possunt verba corrupta.

Legitur apud Schol. Arist. Vesp. 389: πρὸς τοῖς δικαστηρίοις Λύκος ἥρωσ ἴδρυτο. ἔθουον δ' αὐτῶ καὶ ἀπένεμον δικαστικὸν μίσθον; apud Photium, i. v. Λύκου δεκάς παροιμιῶδες, ἐπεὶ Λύκος ὁ ἥρωσ ἴδρυτο παρὰ τοῖς δικαστηρίοις, ἐνθα προσήδρευον οἱ συκοφάνται· ἀφώριστο δὲ αὐτῶ τριῶβλον τῆς ἡμέρας. Conf. Hesych. i. v. Quos locos qui contulerit, non dubitabit, quin in vocabulo secundo ἥρετο lateat ἥρωσ. Qua voce restituta, ἰδρύματος mutabis in ἴδρυτο, dein expunges ἦν; sic eodem modo et paene isdem verbis loquetur noster atque Schol. in Arist. et Phot. Ultimum vocabulum ἐδίκαζον emendandum est in ἐδεκάζοντο, ut iam vidit Dobraeus: vide Phot. i. v. Λύκου δεκάς, ἥρωσ — πρὸς ὃν οἱ δωροδοκοῦντες κατὰ δέκα συνεστρέφοντο. Vide Harpocr. i. v. δεκάζων, qui addit fontem, unde hauserunt grammatici, videlicet: Ἐρατοσθένης ἐν

τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμωδίας. Proposuit Dobraeus: ἤρως ἰδρυμένος οὗτος ἦν. Immerito editores mihi videntur sollicitasse verba ᾧ καὶ αὐτὸ τὸ δικαστικὸν ἔνεμον; Nauckio enim suspectum videtur ᾧ, Dobraeus pro αὐτὸ legendum censet αὐτῶ.

Μεσοκρινεῖς.

Vide Phot. i. v. et Poll. VII, 98.

Μὴ οὔσα δίκη.

Pro ἀντιλαγχάνουσι recte Dobraeus ἀντιλαγχάνοντας. In verbis δεῖ γὰρ τοὺς ὑπὲρ δέκα δραχμῶν ἀμφισβητοῦντας διαιτητεῖς δέκα ἔτη λαμβάνειν plura sunt corrupta. Mirum factum est δεῖ τοὺς ὑπὲρ δέκα δραχμῶν ἀμφισβητοῦντας διαιτητὰς λαμβάνειν, sed statim unusquisque videt pro δραχμῶν scribendum esse δραχμάς; vide Poll. VIII, 100: οἱ δὲ τετταράκοντα πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα, οἱ περιόντες κατὰ δῆμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἐδίκαζον, τὰ δὲ ὑπὲρ ταῦτα διαιτητὰς παρεδίδουσαν· conf. Phot. i. v. τετταράκοντα. Verba corrupta διαιτητεῖς δέκα ἔτη λαμβάνειν feliciter mihi videtur emendasse Müller, qui Fragm. Hist. II, p. 364 proposuerit διαιτητὰς εἰς δίκην ἐκάστην λαμβάνειν. „Aliam emendandi viam ingressurus „erat Dobraeus, id quod loci ab eo allati indicant, Lex. Beck. „p. 186, I, 235, 23. Hesych. v. διαιτηταί, Suid. v. διαιτητάς.” Nauckius. Hinc patet Dobraeum putasse latere in δέκα ἔτη annum aetatis τῶν διαιτητῶν, quod mihi non veri simile videtur. Pro κατὰ δίαιταν Dobraeus correxit καταδίαιταν, pro τὸ ὑπόμνησθαι, εἶτα ὑπ., pro αὐτῆς διαίτης, τῆς διαίτης (vide supra i. v. ἔνη καὶ νέα.). Pro ὅπη δύνοντας scripsi ὅπως δύνονται, Dobraeus ὅπη ἂν δύνονται. Nemo intelligit, quid significant verba: κατ' ἐνίους δὲ ἢ ἀντίληξις· οὕτως ἀντιλαχεῖν ἐξῆν, sed si pro οὕτως scripseris ὅτω, inserto verbo ἐστί, nil desiderabis. Infra i. v. ἰστρακισμοῦ τρόπος pronomen ὅτω corruptum est in ὅτε. Saepius scribae confuderunt οὕτω et ὅτω, v. c. apud Phot. i. v. κατεχειροτόνησαν αὐτοῦ, ubi legitur in

codice: — ἔλεγεν ὁ κηρύξ· οὕτω Μειδίας δοκεῖ ἀδικεῖν, ἀράτω τὴν χεῖρα, pro ὄτω Μειδίας etc. Causa est obvia: omittunt scribae iota subscriptum; confusionis literarum ου et ο exempla sunt passim, v. c. apud ipsum nostrum i. v. ῥητορικὴ, ubi legitur ἐκβολὴ pro ἐκ βουλῆς. Ἔστι et εἰσὶ saepius a nostro omissa sunt; vide i. v. θεσμοθ. ἀνάκρ. Quod dicit: καὶ μετέγραψαν ἢ ὅλως ἐκ τῶν λόγων αὐτὴν ἀνεῖλον, non videtur grammaticus lectitasse Demosthenem, apud quem 39, 38 occurrit vox ἀντίληξις. Quod attinet ad ultima verba: ἐξῆν δὲ ἀντιλαγχάνειν ἐντὸς ἡμερῶν δέκα, idem Photius i. v. μὴ οὔσα δίκη; contra Poll. VIII, 61: ἀντιλαχεῖν δὲ ἐντὸς δύο μηνῶν ὑπῆρχεν.

Ναύκληρος.

Eandem glossam servavit Harpocr. i. v. ναύκληρος· Ὑπερείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ ταρίχου οὐ μόνον ὡς ἡ συνήθεια χρῆται τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεμισθωμένου ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν ἢ οἰκίας ἢ συνοικίας, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτου etc. Vide Phot. et Suid i. v. Hinc nostrum emendavi. Conf. Isaeum VI, 19.

Νομοφύλακες.

Eadem glossa, sed multo uberior recurrit apud Phot. i. v. οἱ νομοφύλακες τίνες. Vide praeterea Harp. i. v. Poll. VIII, 94, B. A. 283, 16. Initio pro verbis οἱ μὲν γὰρ ἄρχοντες etc. Photius l. c. habet: οἱ μὲν γὰρ θεσμοθέται κατὰ τὰ πάτρια ἐστεφαναμένοι ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἀνέβαινον· οἱ δὲ νομοφύλακες στροφίους λευκοῖς ἐχρῶντο. Poll. l. c. νομοφύλακες μὲν ἐστεφάνωντο στροφίῳ λευκῷ. Ante ἀρχόντων desideratur articulus: Phot. καταντικρὺ τῶν ἐννέα ἀρχόντων, καὶ τῇ Παλλάδι τὴν πομπὴν ἐκόσμου, ὅτε κομίζοιτο τὸ ξέανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poll. τὴν δὲ πομπὴν πέμπουσι τῇ θεῷ. In fine pro ἐπτά δὲ ἦσαν Meierus coniecit ἐξ δὲ ἦσαν, quae coniectura quo nitatur testimonio, nescio.

Ξενίας γραφή.

Eundem locum ex Aristotele bis citat Harpocr. i. v. *δαροξενία* et *παράστασις*: vide *παράστασις*. — Ἄριστοτέλης δ' ἐν Ἐπιτομῇ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας περὶ τῶν θεσμοθετῶν λέγων Φησὶν οὕτως· εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται, *ξενίας* καὶ *δαροξενίας*, ἃν τις δῶρα δούς ἀποφύγη τὴν *ξενίαν* etc. (i. v. *δαροξενία* pro *ξενίαν* legitur *συκοφαντίαν*). Hinc vides apud nostrum praepositiones πρὸς et παρὰ esse corruptas in *περί*. Pro *διδούς* rectius cum Harp. legitur *δούς*.

Ὅρος.

Nauckius proponit *καθολικώτερον*. Verba τοῦτο καὶ ὅρος emendavit Meierus. Quod ad ultima attinet verba, etiam pulchriora habet Zonaras i. v. ἄνθρωπος· — ἡ ἄνθρωπος ἐστὶ ζῶον λογικόν, θνητόν, ὀρθοπεριπατητικόν, πλατυδύουχον, γελαστικόν.

Ὅρος ἀγγαγῆς.

Haec prima est e quatuor glossis, quas reperit Millerus. Cum nostro initio consentit Phot. i. v. *δροςάγγαι*, *σωματοφύλακες βασιλέως*. Legitur locus Herodoti VIII, 85: οἱ δ' εὐεργέται βασιλέος *δροςάγγαι* καλέονται Περσιστί: apud nostrum forma Attica gen. βασιλέος irrepsit. Νύμφις δ' Ἐρακλεώτης citatur apud Athenaeum XIV, 619 f: Νύμφις δ' ἐν πρώτῳ περὶ Ἐρακλείας etc., et XII, 536 a: Νύμφις δὲ ὁ Ἐρακλεώτης ἐν ἔκτῳ τῶν περὶ τῆς πατρίδος. Vocabulum *σαγγάνδης* non nisi hoc loco exstat. De voc. *παρασάγγης* haec est disputatio Dindorfii: Poët. Scen. Graec. 1869. p. 147, n°. 459: „Etymol. M. p. 652, 12: *παρασάγγαι*. — παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ἄνδρομάχῃ (ἄνδρομάχῃ Etym. Gud. p. 452, 31) ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου εἴρηται. Andromacham Sophoclis nemo praeter Etymologicum memorat, cuius auctoritatem valde dubiam reddit locus grammatici in Appendice ad Photium p. 674, 25: *σαγγάνδαι* (ἄστάνδαι Nauckius) δὲ οἱ ἀποστελλόμενοι καλοῦνται. Σοφοκλεῖς etc. — *κεκλήκασιν*. Sophoclis verba fortasse servavit

„Hesychius: παρασαγγιλόγω· οἱ Πέρσαι τοὺς διαγγέλλοντας οὕτω λέγουσι, ubi παρασάγγη λόγῳ scribendum. Monuit „Nauckius.” Alter Herodoti locus legitur II, 6: δύναται ὁ μὲν παρασάγγης τριήκοντα στάδια, ὁ δὲ σχοῖνος ἕκαστος, μέτρον ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξήκοντα στάδια. De Irenaeo haec annotat Nauckius: „Irenaei sive Minucii Pacati commentarius „in Herodotum hoc uno loco commemoratur; disserui de homine „in commentat. de lexic. rhetor. p. X. Meier. adde quae dixit „Osannus Aneed. Rom. p. 87.” Quae in fine leguntur, eadem fere habet Et. M. ἀγγάρους· ἡ λέξις Περσικὴ ἐστὶ σημαίνει δὲ καὶ τοὺς ἐκ διαδοχῆς βασιλικούς γραμματοφόρους. ὅθεν καὶ τὸ εἰς βασιλικὰς ἀπάγειν τι χρείας ἀγγαρεύειν λέγεται· καὶ ἀγγαρεία, δουλεία· καὶ ἀγγάριος, δοῦλος ἢ ἀγγελος.

Ὀργάς.

Idem dicit Phot. i. v. ὄργας, τὰ λοχμῶδη καὶ ὄρεινὰ χωρία, καὶ οὐκ ἐπεργαζόμενα οὕτω καλεῖται; rectius vero utitur adiectivo ὄρεινός pro ὄρειος. Verba ἀπὸ τῆς ἄλσεως, (scilicet λέγεται), quum desint fragmento a Millero reperto, alius grammaticus addidisse videtur. Saepenumero coniunguntur ὄργας et ἄλσος, vide Clem. Alex. Paedag. lib. III. p. 252: καὶ προτεμενίσματα ἐξήσκηται, ἄλση τε καὶ ὄργάδες. Harpocr. i. v. ὄργεῶνας· — ἡ διὰ τὸ ἐν ταῖς ὄργασι καὶ τοῖς ἄλσεσι τὰ ἱερά δρᾶν etc. Annotat Nauckius: „novissimis ἀπὸ τῆς „ἄλσεως non habeo quid faciam. Meier. nulla in his verbis „difficultas; nimirum ἄλσις grammaticis est idem quod αὔξις, „cuius abusus exempla attulit Fixius in Thes. Gr. L. vol. I, „1 p. 1581 D., sic Hesychius v. ἄλσα· τόποι κατὰ δένδρι, „πρὸς ἄλσιν καὶ αὔξισιν τῶν φυτῶν ὄντες ἐπιτήδειοι.”

Ὀστρακισμοῦ τρόπος.

Vide Arist. Schol. Equit. 855: — ὁ δὲ τρόπος τοιοῦτος τοῦ ἐξοστρακισμοῦ· προεχειροτόνει ὁ δῆμος ὄστρακον εἰσφέρειν,

καὶ ὅταν δόξῃ, ἐφράττετο σανίσιν ἢ ἀγορά, etc. Hinc Meierus pro προχειροτόνει et ὅτε δὲ δοκεῖ scripsit προχειροτόνει et ὅτε δ' ἐδόκει. Quae hic leguntur, προχειροτόνει μὲν ὁ δῆμος πρὸ τῆς ὀγδόης πρυτανείας, non videnter convenire cum iis, quae supra i. v. κυρία ἐκκλησία ex Aristotelis libris narravit: ἐπὶ δὲ τῆς ἕκτης πρυτανείας — καὶ περὶ τῆς ὀστρακοφορίας προχειροτονίαν δίδοσθαι, εἰ δοκεῖ ἢ μή. Pro στρέφοντες Dobraeus coniecit κάτω στρέφοντες: idem emendavit verba corrupta Πέρα τοῦ in Γεραιστοῦ. In verbis μόνος δὲ Ἵπέρβολος ἐκ τῶν ἀδόξων διὰ ἐξωστρακισθῆναι cum Milleri fragmento legendum est, μόνος — ἐξωστρακισθῆ, expuncta praepositione διὰ. Videtur scriba codicis Cantabrigiensis festinans omisisse verb. ἐξωστρακισθῆ et iam scripsisse praepositionem, quae sequitur διὰ, quum errorem animadverteret. Retrahit igitur vestigia et nunc ordine pergit, sed negligit expungere διὰ. Dobraeus et Meierus coniecerant δοκεῖ ἐξωστρακισθῆναι.

Πάραλος.

Midias fuit ταμίας τῆς Παράλου. Vide Demosth. κατὰ Μειδίου § 171: ὑμεῖς γάρ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐχειροτονήσατε τοῦτον τῆς Παράλου ταμίαν. Particulam καὶ post Πάραλος cum Meiero delevi: in δὲ eam mutavit Sauppium Orat. Att. II, p. 329; difficile est ad intelligendum quid hoc loco significaret δὲ. Leguntur loci Thucydidis, quos respicit noster, III, 33 et 77. Arist. Av. 1204 commemorat illas triremes. De Ἀμμωνιάδι vide Phot. Harpocr. i. v. Schol. Dem. ed. Dind. p. 570, 3. „Gravissimus hic locus est ad definiendum tempus „quo Aristotelis qui vulgo perhibetur Πολιτεῖαι scriptae sint: „qua de re post Meierum disputavit V. Rose Aristot. pseudopigr. „p. 397 sq.” Nauckius. Pro Στησίχορος recte Dobraeus Φιλόχορος, coll. Harp. i. v. ἱερὰ τριήρης. Post οἶον excidit οἱ quod hoc loco facillime fieri potuit. Dobraeus coniecit οἱ δὲ τῆ, quod mihi non probandum videtur. Aeschines commemorat

τοὺς Παράλους, III, 162: ὡς γὰρ Φασιν οἱ Πάραλοι καὶ οἱ πρεσβεύσαντες πρὸς Ἀλέξανδρον.

Παράστασις.

Haec glossa, quae in codice sequitur, non recepta est in textum a Dobraeo, quum nil novi ex ea discamus, sed ad verbum conspiret cum iis, quae in eadem voce leguntur apud Phot. et Harpocr. Ascribam eam, quum fortasse aliquid habeat utilitatis ad naturam codicis peccatorumque a scriba commissorum melius cognoscendam. Legitur autem in codice sic: παράστασις· τὸ ὄνομα πολὺ παρὰ τοῖς ῥήτορσι. ἔστι δὲ δραχμὴ κατὰ δικαζομένους ὑπὸ τῶν δικαζομένων τὰς ἰδίας δίκας. Μένανδρος Μισιγύνη· ἔλκει δὲ γράμματι δι' ἐκεῖσε δίθυρον καὶ παράστασις μία Δραχμὴ· Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Ἀθηναίων Πολιτείαι περὶ τῶν θεσμοθετῶν λέγων Φησὶν· εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται ξενίας καὶ δωροξενίας· ἂν τις δῶρα δοῦς ἀποφύγῃ τὴν ξενίαν· καὶ ψευδογραφὰς καὶ ψευδοκλητίας καὶ δουλεύσεως καὶ βίου καὶ μοιχείας. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας τοὺς διαιτητάς Φησι λαμβάνειν τὰς δραχμάς· μίαν μὲν ἀπὸ τῆς λέξεως, ἣν παράστασιν ἐκάλου· ἑτέραν δὲ κατὰ ὑπωμοσίου ἐκάστην. ἐκλήθη δὲ παράστασις, ἐπεὶ ἐδίδοτο ἐπὶ τὸ ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν παρασταθῆναι τὸν ἀντίδικον. Quae verba plurimis locis corrupta ex Harp. Phot. Suid. sic sunt emendanda: Παράστασις τοῦνομα — δραχμὴ καταβαλλομένη ὑπὸ — Μισογύνη·

ἔλκει δὲ γραμματίδιον

ἐκεῖσε δίθυρον καὶ παράστασις μία
δραχμὴ.

Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείαι — καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ψευδοκλητίας καὶ βουλεύσεως καὶ ἀγραφίου — ἀπὸ τῆς λήξεως — καθ' ὑπωμοσίαν ἐκάστην — ἀντίδικον.

Παρεγράψαντο.

Male initio Nauckius mihi videtur scripsisse παράνομον, non

παρανόμων ut recte suasit Meierus. Facillime nexus periodi constabit, si post *εἰσκομίζονται* inserueris *καί*: Nauckius maluit *εἰσκομίζονται* mutare in *εἰσκομίσαντες*. Ad verba codicis *οἱ νόμοι παρὰ* etc. idem annotat: „νόμοι οἱ Meier, οἶον οἱ Dobraeus, fortasse *οἱ νόμοι οἶον* vel *οἶονεῖ* praeferendum.” Prior Nauckii coniectura vera est. Quis enim nescit *οἶον* saepissime usurpari a lexicographis in etymologia voc. cuiusdam: passim sunt exempla. Facillime hoc loco *οἶον* excidere potuit, quum in codice scriptum fuerit *οἱ νόμοι οἷ παρὰ* etc.; supra i. v. *ἐνη καὶ νέα* pro *ἐνον* legitur *ἐν*, ubi eodem modo accentus gravis omissus errorem peperit.

Πενέσται.

Simul disseram de hac glossa et de ea quae paullo post legitur: *πρόσοδος τις εἶναι φαίνεται* etc. Cur ita faciam mox lectoribus apparebit. Incipiam ab altera, ubi statim vides initio desiderari vocabulum, ad quod referantur verba *πρόσοδος τις εἶναι φαίνεται* etc. Pro *μίμημα* recte Dobraeus emendavit *τίμημα*, coll. Poll. VIII, 38: — *πρυτανεῖα* — καὶ οἱ μὲν ἀπὸ ἑκατὸν δραχμῶν ἄχρι χιλίων δικαζόμενοι τρεῖς δραχμὰς κατετίθεντο, οἱ δὲ ἀπὸ χιλίων τριάκοντα. Pro aoristo *κατέβαλον* requiritur imperfectum. In glossa *Πενέσται* voc. ultimum *πρυτανεῖαις* suspectum est. Servire enim coguntur *οἱ ἐν τοῖς ὄπλοις ἐαλωκότες* victoribus aut populo victori, Graece: *τοῖς κεκρατηκόσιν*: absurdum hoc loco est *ταῖς κεκρατηκυῖαις πρυτανεῖαις*. Ut igitur modo ante verba *πρόσοδος τις* etc. voc. desideravi, sic nunc *πρυτανεῖαις* mihi videtur redundare. Verum hoc ipsum vocabulum *πρυτανεῖα* ante verba *πρόσοδος τις* etc. requiritur, quod e testimoniis aliorum grammaticorum demonstrabo. Vide Phot. i. v. *πρυτανεῖα*: *πρόσοδος εἰς τὰ δημόσια κατατασσομένη, ἣν οἱ δικασάμενοί τισι καὶ ἡττηθέντες κατέβαλλον, ὠρισμένην ζημίαν κατατιθέντες ἐκάστοις* et paullo post: *πρυτανεῖα* — *σαφῶς μὲν οὐδεὶς εἶπεν τί δηλοῖ. τινὲς δὲ*

ἀργυρίον τι ἔφασαν εἶναι ὃ κατετίθεσαν οἱ δικαζόμενοι, ἐξ ὧν τὸ δικαστικὸν ἐδίδοτο τοῖς ἐξακισχιλίοις. Vides apud Photium eadem fere narrari de voc. πρυτανεῖα, atque apud nostrum leguntur, omissa voc. πρυτανεῖα: πρόσδοδος τις etc. Dobraei est haec annotatio ad verba πρόσδοδος τις etc. „an ad πρό-
 „πεμπτα referenda? vel cum πρυτανεῖα iungenda? hoc verius.
 „Becker. p. 192. vide Suid. πρυτ. Polluc. VIII, 38. emenda
 „δεκάτας Schol. Nub. 1134, male δίκας Hermann.” Meierus proposuit: πρόσδοδος τις τοῦ δημοσίου τὰ πρυτανεῖα εἶναι φαί-
 νεται. Iam scripseram hoc, quum apud Millerum eandem glossam Πενέσται invenirem, unde vides confirmari meam emendationem. De causa corruptelae disputavi in praefatione p. 5, 6, ubi simul ostendi quid ex ea discere possimus.

Πινάκιον.

Dobraeus in codice legi tradit „; κᾶ^λ” vel potius „ικᾶ^λ/””, quod ipse in Καικίλιος vel δέκατον mutandum esse coniēcit, sed certissima est Meieri emendatio reponentis πινάκιον. Est res difficilis et temeraria de codicis lectione iudicare, si ipsum codicem non videris: hoc tantummodo constat utramque simul lectionem in codice non inveniri. Si vero quis me rogaverit, quomodo πινάκιον in codice debeat esse scriptum, respondebo: litera π initialis omittitur; duae literae ιν facillime possunt confundi cum ea forma literae κ, quae in codicibus saepe invenitur. Si igitur in codice invenero voc. κᾶ^λ meum erit diiudicare, utrum hoc loco litera prima sit κ an ιν, quumque litera initialis π omissa sit, non aliud potest legi quam πινάκιον. Πινάκιον ipsum voc. est, quod explicatio grammatici requirit, vide Phot. i. v. πινάκιον· σύμβολον δικαστικόν, et Hesych. πινάκιον, τὸ λεύκωμα· τινὲς δὲ καὶ σύμβολον δικαστικόν. Recte Nauckius dicit, „non possum assentiri Maur. „Schmidtio, cui legendum videbatur πινάκιον· Καικίλιος λέγει „καὶ σύμβολον δικαστικόν (vide Didymi fragm. p. 389.)”

Προβολή.

Pravam interpunctionem, quae sententiam pessumdedit, recte emendavit Meierus, deleta particula δὲ insertaque praepositione κατὰ ante verba τῶν τὰ κοινῶ etc. Multa in hac glossa desiderantur: excerpta est ex uberiore, ubi de discrimine inter voc. προβολή et Φάσις agebatur. Quae verba nunc leguntur a λαμβάνοντος δὲ μήνυσις usque ad finem, pertinent ad Φάσις, ut mox demonstrabo, ita ut de explicatione voc. προβολή nil supersit nisi haec tria verba: Φανεροῦ μὲν τινος. Longe maiorem glossae partem pertinere ad voc. Φάσις apparet e Poll. VIII, 47: Φάσις δὲ ἦν τὸ φαίνειν τοὺς περὶ τὰ μέταλλα ἀδικούντας, ἢ περὶ τὸ ἐμπόριον κακουργοῦντας ἢ περὶ τὰ τέλη, ἢ τῶν δημοσίων τι νεοσφισμένους, — . κοινῶς δὲ Φάσεις ἐκαλοῦντο πᾶσαι αἱ μηνύσεις τῶν λαμβανόντων ἀδικημάτων. Conf. Schol. Dem. ed. Dind. p. 793, 16. Vide Beck. An. 315, 16: Φάσις· μήνυσις πρὸς τοὺς ἄρχοντας κατὰ τῶν ὑπορυττόντων τὸ μέταλλον, etc. Harp. Φάσις· λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ δημοσίου ἐγκλήματος, ὅταν τις ἀποφαίνη τῶν δημοσίων ἔχοντα τινὰ μὴ πριάμενον, etc. Vides grammaticos eadem de voce Φάσις tradere, atque apud nostrum leguntur. Idem perspexerat Meierus, quem in loco constituendo secutus sum. Ipsa verba grammatici praestare difficile est, sed sententiae certe satisfactum cautumque est ne quem in errorem possint inducere codicis verba.

Πρυτανεῖα.

Vide i. v. Πενέσται.

Προσκαλεῖται.

Vide i. v. κλητῆρες.

Πρόστιμον.

Verba ἐξημιούντο πρῶτον πρὸς ἀτιμίαν non unam ob causam vitium alere videntur. Primo non recte ponitur hoc loco πρῶτον, quum non narret, quae poena sit altera, qua tales homines afficiuntur. Dein πρὸς ἀτιμίαν hoc loco quid significet

difficile est ad intelligendum. Potest emendari noster e Schol. Demosth. ed. Dind. p. 593, 24, ubi eadem de re citantur verba Theophrasti: Θεόφραστος ἱστορεῖ λέγων οὕτως ἠ' Ἀθήνησιν ἠοῦν ἐν τοῖς δημοσίοις ἀγῶσιν, ἐὰν μὴ μεταλάβῃ τις τὸ πέμπτον ἡμέρος, χιλίας ἀποτίνει, καὶ ἔτι πρόσσετί τις ἀτιμία, οἷον τὸ μὴ (C. omittit μὴ) ἐξεῖναι μῆτε γράψασθαι παρανόμων μῆτε φαίνεσθαι μῆτε ἐφηγεῖσθαι." Conf. Harpocr. ἐὰν τις μὴ μεταλάβῃ τὸ ε' μέρος τῶν ψήφων, ὀφλισκάνει χιλίας καὶ πρόσσεστιν ἀτιμία τις. Scriptum igitur fuisse credo in codice: ἐξημιούντο α'" καὶ πρόσσετί τις ἀτιμία. Supra i. v. λογισταὶ eodem modo, ni fallor, πεντακοσίους scriptum est, sic Φ', superscripto siglo terminationis ους. Scriba fecit ex illis, ἐξημιούντο πρῶτον: dein reliqua facile corrumpi potuerunt in πρὸς ἀτιμίαν, quum ter continuo fere occurrant literae τι; καὶ erat otiosum, igitur expungitur. Pro ὑφηγεῖσθαι, recte Schol. in Dem. l. c. habet ἐφηγεῖσθαι, ut Demosth. ipse XXVI, B, 9: πάλιν τοῖνυν ὅταν τις ἐπεξιών μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων, ἐφ' οἷς οἱ νόμοι κελεύουσι τὸ λοιπὸν μὴ γράφεσθαι, μηδ' ἀπάγειν, μηδ' ἐφηγεῖσθαι etc. Vide supra i. v. εἰς ἐμ-Φανῶν κατάστασιν.

Ῥητορικὴ.

Nusquam vestigium indagare potui significationis voc. Ῥητορικὴ hic commemoratae, nisi quod et Phot. Suidasque prope similia tradunt i. v. Ῥήτωρ — καὶ πολλοῖς ψηφίσμασι παραγέγραπται Ῥητορικὴ ἐκ βουλῆς, εἰ εἰσφέρει τις γνώμην ἀλλὰ μὴ αὐτὸς ἰδίᾳ τύχῃ εἰσηγούμενος. Hinc voc. ἐκβολὴ emendata est in ἐκ βουλῆς. In re obscura nulla est causa cur cum Sauppio Orat. Att. II, p. 236 pro γνώμας scribam γραφάς. Recte in fine Meierus pro τοιαῦτα scripsit τὰ αὐτά; Dobraeus proposuit ταῦτα.

Σφήττιοι.

Quod dicit καλοῦνται δὲ καὶ Σφήττοί, id falsum videtur.

In Et. M. i. v. Σφήττιοι eadem leguntur, nisi quod κολοῦνται scriptum est λέγονται. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 471 legendum censet in Et. M., λέγεται δὲ καὶ Σφήττοϊ, quod mihi verum videtur. Nostri verba praestat intacta relinquere, quum corruptela ulterius sit progressa. Eadem glossa apud alios lexicographos superest, unde noster emendari potest. Vide Harpocr. i. v. Ποταμός· — δῆμος τῆς Λεοντίδος, οὗ ὁ δημότης Ποτάμιος. ἐκαμφδοῦντο δὲ ὡς βραδίως δεχόμενοι τοὺς παρεγγράπτους etc.

Pro παρεγγράπτους Photius et Et. M. i. v. Σφήττιοι habent ἐγγράφους νόμους. Veram lectionem servasse mihi videntur Et. M. i. v. Δρυαχαρνεῦ et Suidas i. v. Ποταμός, scil. παρεγγράφους, nam sic codicum lectiones variantes unde ortae sint, facile intelligitur. Quemadmodum enim supra i. v. διαψήφισις e verbo παρεγγεγράφθαι factum est apud nostrum ἐγγεγράφθαι, sic adi. παρεγγράφους apud Photium et Et. M. p. 738 mutatum est in ἐγγράφους. Omissa vero praepositione παρὰ adi. ἐγγράφους indigere videbatur substantivo: itaque ingeniosus homo addit νόμους. Venit postea emendator, qui talia secum reputat: ἐγγραφοὶ νόμοι quid significet ignoro, sed sine dubio scribendum est ἀγράφους νόμους, plus semel a scriptoribus commemoratos (vide v. c. Plato VIII, 563, d. et Dem. XVIII, 275): iam habes nostri lexici verba. Critici proposuerunt, Meinekus Hist. crit. com. gr. p. 234 παρεγγεγραμμένους, Meierus παραγραφομένους, Naberus in ed. Photii vol. 2, p. 193 παρεγγράπτους νόμους. De sensu igitur inter omnes constat: mea emendatio hoc nomine mihi videtur praeferranda, 1°. quod sic intelligimus codicum errores, 2°. quod et Suidas i. v. Ποταμός et Et. M. p. 288 habent παρεγγράφους. Facere non possum cum Nabero addente νόμους, quod mihi hoc loco supervacaneum videatur. Post Ἀχαρνεῖς desideratur particula ὡς. Addere poterat, quos grammatici certatim commemorant,

τοὺς Αἰξανέας, οἱ ἐκωμωδοῦντο ὡς βλάσφημοι (vide Harp. i. v.): τὸν οἱ Θυμοιτάδαι καὶ Προσπάλτιοι ἐκωμωδοῦντο ὡς δικαστικοί. Causas, quas afferunt grammatici, cur οἱ Σφήττιοι ἐκωμωδοῦντο ὡς ὀξεῖς, vide sis apud Schol. in Arist. Plut. 720.

INDEX SCRIPTORUM.

- Αἰσχίνης.* 25, 1.
 — *κατὰ Τιμάρχου.* 12, 27.
 16, 8.
Ἀνδροτίων ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος.
 19, 3.
Ἀριστοτέλης. 17, 21. 20, 2.
 24, 22.
 — *ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.* 14,
 22. 18, 12. 20, 15. 22, 11.
Ἀριστοφάνης. 17, 5.
 — *ἐν Ὀρνισιν.* 24, 22.
Δείναρχος κατὰ Τιμοκράτους.
 24, 23.
Δημήτριος ὁ Φαληρεύς. 14, 15.
 21, 4.
 — *ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ τῆς Ἀθη-
 ναίων νομοθεσίας.* 19, 19.
Δημοσθένης. 11, 2.
 — *περὶ στεφάνου.* 11, 17.
 — *κατὰ Θεοκρίνου.* 17, 3.
 — *κατὰ Μειδίου.* 17, 17.
Εἰρηναῖος ἐν ὑπομνήματι εἰς
Ἡρόδοτον. 23, 14.
- Εὐριπίδης.* 15, 1.
 — *Σκυρίαίς.* 23, 7.
Ἡρόδοτος. 18, 6. 23, 2.
 — *ἐν τῇ δευτέρᾳ.* 23, 9.
Θεοδέκτης ἐν τῇ Σωκράτους
ἀπολογίᾳ. 18, 15.
*Θεόπομπος ἐν τῇ τρισκαιδε-
 κάτῃ.* 23, 12.
Θεόφραστος ἐν τῷ τετάρτῳ περὶ
νόμων. 14, 5 et 10.
 — *ἐν πέμπτῳ περὶ νόμων.* 26, 4.
Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ. 24, 21.
Ἰσαῖος ἐν Τεμενικῷ. 20, 23.
 — *πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου.*
 26, 10.
Καικίλιος. 14, 5 et 16. 25, 15.
Κράτερος. 14, 11.
Λυσίας κατὰ Ἀρίστανος. 12, 3.
 — *κατὰ Ἀντιγένους ἀμβλώ-
 σεως.* 16, 24.
 — *κατὰ Νικίδου.* 18, 16.
*Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης ἐν δευ-
 τέρῳ περὶ Ἡρακλείας.* 23, 3.

Ξενοφῶν. 9, 11.	— κατὰ Δωροθέου. 18, 21.
Ὅμηρος. 10, 5.	— κατὰ Αὐτοκλέους προδο-
Πλάτων. 10, 9 et 12. 12, 11.	σίας. 26, 12.
Σοφοκλῆς ἐν τοῖς Ποιμέσι. 23, 7.	Φιλόχορος. 14, 15. 22, 8.
— Ἑλένης γάμος. 23, 2.	— ἐν τῇ τρίτῃ. 23, 22.
— Τρωίλῳ. 23, 2.	— ἐν τῇ ἕκτῃ. 24, 23.
Ἵππερίδης. 10, 19. 21, 20.	— ἐν τῇ ἐβδόμῃ. 22, 1.

INDEX GRAECUS.

- Ἄβροείμων. 10, 3.
 ἄβροχίτων. 10, 3.
 ἄγαυρος. 9, 15.
 ἄγγαρος. 23, 1.
 ἀγήνωρ. 10, 1.
 ἀγνώμονες. 10, 9.
 ἀγορά. 10, 18.
 ἀγοραία δίκη. 10, 20.
 ἀγορητής. 10, 18.
 ἀγραφίου δίκη. 9, 3.
 ἄγροικος. 10, 11.
 ἀγροιώτης. 10, 12.
 ἀγυιά. 10, 10.
 ἀγύρτης. 10, 2.
 ἀγχιστεῖς. 10, 14.
 ἀγωγεύς. 9, 1.
 ἀγωγή. 10, 21.
 ἀγών. 10, 5.
 ἀγωνία. 9, 9.
 ἀγωνοθέτης. 9, 13.
 ἀθλοθέτης. 9, 13.
 ἀλογίου δίκη. 10, 23.
 Ἄμμωνιάς. 24, 22 et 24.
- ἀνατολή. 16, 10.
 ἀνθυπαυμόσαντο. 11, 6.
 Ἄντιγονίς. 24, 25.
 ἀντιγραφή. 11, 1.
 ἀντίδοσις. 9, 5.
 ἀντιλαχεῖν. 11, 8. 21, 4.
 ἀντίληξις. 11, 8. 21, 15.
 ἀποστασίου δίκη. 12, 1.
 ἀποφρὰς ἡμέρα. 16, 5.
 ἀπρόσκλητος δίκη. 11, 24.
 ἀργίας δίκη. 12, 3.
 ἀτίμητος δίκη. 12, 7.
 ἄτοπον. 12, 9.
 Ἄχαρνεῖς. 26, 16.
- βιαίων δίκη. 12, 10.
- γραφή. 12, 18. 13, 22.
- δεκάζειν. 12, 27.
 δεκάζεσθαι. 12, 27.
 Δημητριάς. 24, 25.
 διάγραπτος δίκη. 13. 3.

- διαγραφή. 13, 6.
 διαδικασία. 12, 15.
 διαιτηταί. 21, 6.
 διαμαρτυρία. 13, 16.
 διαψήφισις. 13, 11.
 δίκη. 13, 21.
 διωμοσία. 13, 26.
 δοκιμασία. 12, 17.
 Δράκων. 12, 4.
 δωροξενία. 22, 11.
 ἔγκλημα. 12, 25.
 Εἴλωτες. 25, 9.
 εἶργμοῦ δίκη. 17, 16.
 εἰσαγγελία. 14, 4. 26, 8.
 εἰς δατητῶν αἵρεσιν. 14, 20.
 εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. 16, 11.
 ἔκκλητον. 15, 1.
 ἐνδειξις. 15, 3.
 ἔνη καὶ νέα. 15, 11.
 ἐπαγγέλλειν. 16, 7.
 ἐπιβολή. 16, 15.
 ἐπιγραφέας. 17, 8.
 ἐπιγραφή. 12, 20.
 ἐπιγραφομένω. 17, 10.
 ἐπιδήμιος ἄρχων. 16, 19.
 ἐπιθαυμάζειν. 17, 5.
 ἐπίσκημμα. 16, 21.
 ἐπίσκηψις. 16, 21.
 ἐπίταγμα. 17, 7.
 ἐπιτίμιον. 16, 23.
 ἐπιτολή. 16, 10.
 ἐπώνυμος ἄρχων. 17, 11.
 εὐθυναί. 17, 19.
 ἐφήγησις. 16, 13.
 Ἐφιάλτης. 22, 9.
 Θεμιστοκλῆς. 14, 11.
 θεσμοθετῶν ἀνάκρισις. 17, 21.
 θεωρίς. 18, 5.
 θεωροί. 18, 3.
 ἱερὸς γάμος. 18, 9.
 ἴσαι αἱ ψῆφοι αὐτῷ ἐγένοντο.
 18, 11.
 Ἰταῖος. 18, 16.
 κατηγορίας δίκη. 18, 18.
 κημός. 18, 24.
 Κήρυκες. 19, 3.
 Κλεισθένης. 24, 13.
 κλητῆρες. 19, 6. 26, 1.
 κυαμεύονται. 19, 14.
 κυβευτικὸς Φιμός. 19, 17.
 κυρία ἐκκλησία. 19, 19.
 κωλακρέται. 20, 10.
 λειτουργεῖν. 20, 12.
 Λεωβώτης. 14, 12.
 λήϊτον. 20, 12.
 λῆξις. 12, 26.
 λογιστάι. 20, 15.
 Λύκος ἤρωσ. 20, 22.
 Λύκου δεκάς. 20, 23.

μάρτυρες. 19, 6.
 μεσοκρινεΐς. 21, 1.
 μή οὔσα δίκη. 21, 4.

ναύκληρος. 21, 20.
 νομοφύλακες. 22, 1.
 νυμφαγωγός. 21, 23.

ξενίας γραφή. 22, 11.

οἰκεῖοι. 10, 17.
 ὄργας. 23, 19.
 ὄρισμός. 22, 16.
 ὄρος. 22, 16.
 ὄροσάγωγος. 22, 23.
 ὄστρακισμοῦ τρόπος. 23, 22.

παραγραφή. 12, 20.
 Πάραλος. 24, 16.
 Πάραλοι. 25, 1.
 παρασάγωγος. 22, 23.
 παρεγράψαντο. 25, 3.
 παρηγοροῦμαι. 25, 8.

Πενέσται. 25, 9.
 πινάκιον. 25, 13.
 Ποτάμιοι. 26, 17.
 προβολή. 25, 14.
 προκαλεῖται. 25, 21.
 προσκαλεῖται. 25, 21.
 πρόστιμον. 26, 3.
 πρυτανεῖα. 25, 19.

ῥητορική. 26, 10.

σαγγάνδης. 22, 23.
 Σαλαμινία. 24, 16.
 Σαλαμίνιοι. 25, 2.
 Σόλων. 12, 4, 15, 12.
 συγγενεῖς. 10, 16.
 συνήγοροι. 20, 15.
 Σφήττιοι. 26, 15.

Ἰπέρβολος. 24, 11.
 ὑπωμοσία. 11, 12.

Φάσις. 15, 5, 25, 14.

ADDENDA.

Sero vidi me errasse in emendanda glossa διαψήφισις. p. 13, 11. Legendum enim est: διαψήφισις ἔστιν ὅταν συνελθόντες κατὰ δῆμον οἱ δημόται ψῆφον φέρωσι κατὰ τῶν δοκούντων παρεγγεγράφαι μὴ ὄντων Ἀθηναίων· ὅς δ' ἔν etc. Argumenta attuli in annotatione ad h. v., ubi conf.

In glossa Σφήττιοι p. 26, 17 pro παρεγγράπτους legendum est παρεγγράφους. Vide annot.

Typothetarum errore in praefatione p. 5, l. 9 et 22 pro οἷσιπερ male legitur οἷσίπερ.
